

Μεταμόρφωσις (η)

Πρόλογος

Μεταμόρφωσις (η):

Η μετατροπή μιας μορφής σε μια άλλη, η μεταβολή μιας κατάστασης σε μια νέα. Η Μεταμόρφωσις είναι η ίδια η φαντασία, που μετατρέπει σκόρπιες σκέψεις και ιδέες σε μια άλλη ολοκληρωμένη μορφή με νόημα. Κάπως έτσι δημιουργείται και η λογοτεχνία, όταν η έμπνευση μεταμορφώνεται σε κάτι χειροπιαστό. Το στοιχείο της μεταμόρφωσης βρίσκεται παντού αρκεί να το προσέξουμε.

Δεκαπέντε επίδοξοι συγγραφείς άφησαν τις λέξεις να τρέξουν στο χαρτί και μας παρουσιάζουν τις δικές τους μικρές μεταμορφώσεις. Ήρωες που αλλάζουν και μεταμορφώνονται, δυστοπικά σκηνικά, θρύλοι που έχουν τη βάση τους στην πραγματική ζωή, όλα συγκεντρωμένα στις παρακάτω σελίδες για να τα διαβάσετε. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα των τμημάτων Μαΐου – Δεκεμβρίου 2021 του online σεμιναρίου [«Λογοτεχνία του Φανταστικού»](#) με εισηγητή και επιμελητή της παρούσας έκδοσης τον συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκο Χαλκόπουλο.

Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Περιεχόμενα

Ελένη Κωνσταντινίδου - Το Κορίτσι Φωτιά	4
Σοφία Σηφάκη - Το Ταξίδι	6
Μάουρα Ρομπέσκου - Λευκός Κόσμος	11
Χρυσαιγή Ξυνού - Ένας Φρέσκος Θάνατος Το Πρωί	14
Φοίβη Γρίδα - Η αδερφή της κόρης μου	16
Ραφαήλ Αραμπατζής - Ένα τελευταίο ξύπνημα	20
Αθηνά Αλιμπέρτη - Η οργή έρχεται πρώτα	24
Σωτήρης Γερολυμάτος - Άγνωστα Βάθη	30
Μιχαήλ Χατζηνικολάου - Το Μυστικό.....	35
Κωνσταντίνα Ντινιακού - Στην Σκιά της Αμφιβολίας	39
Ευαγγελία Μπατόγλου - Data-νόηση.....	42
Ελένη Σίντου - Ματωμένη Πανσέληνος	47
Αλίκη Βραχασωτάκη - Ο Χάρης και το ξωτικό	50
Νάσος Παλασσόπουλος - Ηλύσια	55
Νένα Χατζησιώμου - Το Σπίτι της Μαύρης Πέτρας	57

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Το Κορίτσι Φωτιά

Ένα βράδυ φωτισμένο απ’ των ανθρώπων τις πολλές μικρές φωτιές, τ’ ολόγιομο φεγγάρι και τα τρεμάμενα αστέρια, έγινε κάτι που σπάνια συμβαίνει· ένα νεογέννητο κορίτσι βγήκε απ’ την κοιλιά της μάνας του, άνοιξε διάπλατα το στόμα του κι άρχισε να κλαίει και να κλαίει και να κλαίει, όλο πιο δυνατά και πιο δυνατά κι ακόμη πιο δυνατά, μέχρι που με τ’ αναφιλητά του ρούφηξε τη μάνα του, τις πολλές μικρές φωτιές, τ’ ολόγιομο φεγγάρι και τα τρεμάμενα αστέρια κι άφησε πίσω του μαύρη πίσσα κι ένα τίποτα πιο βαρύ από μολύβι. Τότε και μόνο τότε, το φωνακλάδικο μωρό, χορτάτο μέχρι το λαιμό, σώπασε κι αποκοιμήθηκε· κι όπως ανάσαινε αθόρυβα σαν το μικρό αγγελούδι, απ’ τα ρουθούνια του και το μισάνοιχτο του στόμα ξεπρόβαλαν σε κάθε του εκπνοή λίγο από το φως και τις μικρές φωτιές, που γρήγορα μαζεύονταν στην κάθε εισπνοή.

Οι άνθρωποι μνημόνευαν για μήνες κείνο το τρομερό βράδυ και, στ’ αλήθεια, πίστεψαν πως δεν επρόκειτο να ξεχαστεί. Μα όταν συνέχισαν οι μέρες να ξημερώνουν, οι φωτιές ν’ ανάβουν, το φεγγάρι να γεμίζει και τ’ αστέρια να τρεμοσβήνουν, σκέφτηκαν πως, στο τέλος τέλος, ένα μωρό δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα μωρό – κι έτσι οι συζητήσεις έπαψαν, οι άνθρωποι βρήκαν άλλα να τους απασχολούν.

Τα χρόνια κύλησαν νεράκι και κανένας δεν αναγνώρισε το κορίτσι που κάποτε κατάπια μία νύχτα, όταν εμφανίστηκε ξυπόλητο στους δρόμους. Περιπατούσε αμίλητο με τους ψιθύρους πίσω από τις πόρτες να το ακολουθούν. Κάποιοι λέγανε πως το κορμί της ανάβλυζε φως, άλλοι πως έκρυβε κάτι θεϊκό. Και παρότι δεν είπε λέξη, ούτε ζήτησε κάτι, το ίδιο μεσημέρι ο βασιλιάς βρέθηκε νεκρός για να μπορέσει να πάρει τη θέση του εκείνη.

Πέρασα δέκα χειμώνες μυρμήγκι στη σκιά της, να γυαλίζω τα πατώματα της. Φτάνει να κλείσω τα μάτια και τη βλέπω να κάθεται αγέρωχη στο θρόνο της, να καταπίνει με απάθεια τα δώρα που αφήνουν στα πόδια της.

Τίποτα δεν ευχαριστιόταν. Κρυμμένη μες στα μαύρα σύννεφα, δεν άργησε να ξεσπάσει σαν την καταιγίδα. Δεν καταλάβαμε αμέσως το γιατί. Κάτι την τρέλανε, ήταν εκτός εαυτού. Πήρα χαρτί και πένα και με κίνδυνο της ζωής μου πλησίασα, κι άρχισα να καταγράφω ό,τι έβλεπα. Είχα αποφασίσει να μην επιτρέψω στους ανθρώπους να ξεχάσουν ξανά. Σας διαβάζω ό,τι σώθηκε από τα γραπτά μου:

“...Το Κορίτσι Φωτιά όλα τα σαρώνει. Αφήνει στάχτες στο πέρασμά του. Προς Θεού, μη θυμώσει κανείς το Κορίτσι Φωτιά. Κάντε το να γελάσει πάση θυσία. Κάντε το να καλοπεράσει. Μήπως γεμίσουν τα γέλια του την κάμαρη, το κάστρο, τα σπίτια μας, το χωριό μας. Αδειάζουμε ό,τι φως έχουμε στα πόδια του μπας και σωθούμε. Δίνουμε τα πάντα για να γίνουν όλα όπως τα θέλει, μπας και λυτρωθούμε. Μα ποιος στ’ αλήθεια παίρνει με βία τη χαρά; Αργά ή γρήγορα θα δει πως είναι μόνο του κι αλίμονό μας.

”Η μέρα αυτή δεν είναι σαν τις άλλες. Μόλις σκοτεινίασε και βλέπω υπηρέτες να τρέχουν πανικόβλητοι. Κάτι συμβαίνει. Πλησιάζω, ρωτώ να μάθω, κανείς δεν μου απαντά. Το παρατηρώ να κάθεται κουλουριασμένο στο πάτωμα, στη μέση της αίθουσας του θρόνου με μια έκφραση πόνου στο πρόσωπό του. Πώς; Τι έγινε; Ποιος πίκρανε το Κορίτσι Φωτιά; Στείλατε τους καλύτερους γελωτοποιούς; Του φτιάξατε τις πιο νόστιμες τούρτες; Μα τι συμβαίνει; Για σωπάστε... Τι είπε; Κάτι μουρμουράει... Αδύνατο να καταλάβουμε, αλλά ούτε ένας από μας δεν τολμάει να πλησιάσει. Μαζευτήκαμε γύρω του σαν τις μύγες και γινόμαστε όλο και περισσότεροι, μα κανείς δεν πάει αρκετά κοντά ώστε ν’ ακούσει το παραμιλητό του. Φοβόμαστε. Όμως, κάτι θέλει το Κορίτσι Φωτιά. Το επαναλαμβάνει ξανά και ξανά. Το λέει και το ξαναλέει και το ξαναλέει, όλο και πιο δυνατά, όλο πιο δυνατά και ακόμα πιο δυνατά, μέχρι που ακούγεται η φωνή του σαν κραυγή πληγωμένου ζώου: Μια αγκαλιά! Ας έρθει κάποιος μια φορά!

”Και ποιος να το αγγίξει; Ποιος είναι ο τρελός να πάει να γίνει στάχτη; Είναι ο Καμένος που δεν φοβάται να καεί; Είναι ο Αδειανός που δεν φοβάται να χαθεί; Σταθείτε! Αδύνατον... Κάποιος από μας το παίρνει απόφαση και πάει προς τη μεριά του. Είναι μια γυναίκα που το πλησιάζει όλο καλοσύνη. Πέφτουμε πάνω της, προσπαθούμε να την εμποδίσουμε για το καλό της. Αλλά αυτή δεν μας ακούει. Το αγγίζει και κόβονται οι ανάσες μας. Το αγκαλιάζει και παγώνουν οι καρδιές μας.

Κι όπως κουρνιάζει μες στα χέρια της, το Κορίτσι Φωτιά αρχίζει να κλαίει και να κλαίει, και να κλαίει δυνατά, όλο και πιο δυνατά, και ακόμη πιο δυνατά, μέχρι που με τ’ αναφιλητά του ρουφάει τη γυναίκα, τις φλόγες από τα κεριά και το χρώμα από τα μάγουλά μας. Τότε και μόνο τότε, χορτάτο μέχρι το λαιμό, σώπασε κι αποκοιμήθηκε, σαν το μικρό αγγελούδι...”

ΣΟΦΙΑ ΣΗΦΑΚΗ

Το Ταξίδι

Μόλις ξύπνησα κοίταξα το ρολόι μου. Έπρεπε ήδη να έχουμε προσγειωθεί στο Παρίσι. Κοίταξα έξω. Ακόμα πετούσαμε. Μια γυναικεία φωνή από τα μεγάφωνα του αεροπλάνου ανακοίνωνε: «Και τώρα κοιτάξτε στα δεξιά σας. Ο Πύργος του Άιφελ. Είναι 31 Μαρτίου 1889, τα εγκαίνια. Μόλις ανάβει για πρώτη φορά ο φάρος του πύργου με τα χρώματα της γαλλικής σημαίας». Μπερδεμένος κοίταξα και πράγματι είδα έναν πύργο του Άιφελ διαφορετικό από ό,τι τον θυμόμουν. «Και τώρα, κυρίες και κύριοι, στα αριστερά μας το Θέατρο Γκλόουμπ χωρητικότητας 3.000 θεατών. Εδώ, πρωτοπαίχτηκαν τα έργα του Σαίξπηρ. Βρισκόμαστε στο Λονδίνο του 1660. Αυτή τη στιγμή παίζεται για πρώτη φορά η παράσταση Ρωμαίος και Ιουλιέτα. Παρατηρείστε τους ανθρώπους της εποχής».

Ανασηκώθηκα και κοίταξα τριγύρω τους συνεπιβάτες μου. Κάποιοι κουβέντιαζαν, έδειχναν έξω από τα παράθυρα, κάποιοι κοιμόντουσαν, άλλοι έπιναν αναψυκτικά και μασουλούσαν. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Το αεροπλάνο τροχοδρομούσε στα σύννεφα σαν τουριστικό πούλμαν. Η γυναικεία φωνή μιλούσε συνεχώς μα όσα έβλεπα και άκουγα μου ήταν ακατανόητα. Η φωνή συνέχιζε «... η σκηνή του Τζένγκις Χαν...». Γύρισα στην κοπέλα που καθόταν δίπλα μου. Όταν είχε έρθει κάθισε δίπλα μου χωρίς να με κοιτάξει, ακούμπησε το κεφάλι στο κάθισμα, έκλεισε τα μάτια και έβαλε ακουστικά στ' αυτιά της. Τώρα είχε ανοίξει τα μάτια. Έκανα να τη ρωτήσω τι συμβαίνει αλλά την ίδια στιγμή ανασηκώθηκε για να δει κάτι καλύτερα, ενώ η φωνή από το μεγάφωνο συνέχιζε ακάθεκτη «... Αβορίγινες της Αυστραλίας. Είναι η στιγμή που βουτούν τις παλάμες τους στην κόκκινη βαφή και αφήνουν το αποτύπωμά τους στην ιερή σπηλιά στο βουνό Ουλουρού...»

Δεν μπορούσα να καταλάβω τι μου συνέβαινε. Ονειρεύομαι; Έχω παραισθήσεις; Κοίταξα έξω από το αεροπλάνο. Πώς ήταν δυνατόν να πετάμε ακόμα; Λογικά κάποια στιγμή δεν τελειώνουν τα καύσιμα; Μα τι λέω... ξανακοίταξα το ρολόι μου. Έπρεπε να είχαμε προσγειωθεί εδώ και μία ώρα. Πώς γίνεται να βλέπουμε αυτά που βλέπω; Ονειρεύομαι κάποιο ταξίδι στο χρόνο; Κοιμάμαι ακόμα; «Κυρίες και κύριοι, η Σαγράδα Φαμίλια, ρωμαιοκαθολική εκκλησία της Βαρκελώνης, έργο του αρχιτέκτονα Γκαουντί. Ολοκληρώθηκε το 2029 ενώ αρχική πρόβλεψη ήταν να ολοκληρωθεί το 2026, καθυστέρησε λόγω οικονομικής κακοδιαχείρισης». Η φωνή σταμάτησε με ένα συρτό μεταλλικό ήχο. Τι εννοούσε 2029; Έχουμε 2022 πώς είναι δυνατό να βλέπουμε ολοκληρωμένη τη Σαγράδα Φαμίλια αφού ακόμα χτίζεται;

Σταμάτησα μία αεροσυνοδό. «Σας παρακαλώ, τι συμβαίνει;» τη ρώτησα νιώθοντας πόσο γελοίος ακουγόμουν. «Μάλιστα κύριε, πώς μπορώ να εξυπηρετήσω;». Της εξήγησα ότι δεν καταλάβαινα τι ήταν όλα αυτά. «Παρακαλώ κύριε μπορώ να δω το εισιτήριό σας;». Της το έδωσα. «Επιβιβαστήκατε το 2022. Έχετε εισιτήριο για την πλήρη ξενάγηση. Αυτό σημαίνει ότι θα ξεναγηθείτε στα 30.000 χρόνια της ανθρώπινης εξέλιξης. Θέλετε ένα ποτό;».

Είχα μείνει άναυδος. Με είχε καταλάβει τρομερός φόβος. Πρέπει να ήμουν νεκρός. Φαίνεται το αεροπλάνο είχε πέσει όσο κοιμόμουν και τώρα βρισκόμουν σε κάποια μεταθανάτια κατάσταση. Αυτή η σκέψη με έκανε να τιναχτώ απότομα ρίχνοντας το ποτήρι της διπλανής κοπέλας. Ξαφνιασμένη γύρισε και με κοίταξε. Άδραξα την ευκαιρία.

«Συγνώμη...μία ερώτηση... ξέρετε τι έχει συμβεί;».

«Τι εννοείτε;» ρώτησε

Μη θέλοντας να φανώ παλαβός ρώτησα δειλά ό,τι μου φαινόταν πιο λογικό εκείνη τη στιγμή «Τι ώρα φτάνουμε στο Παρίσι;»

«Πάει... πέρασε το Παρίσι, μα δεν είδατε τον Πύργο του Άιφελ; Τώρα στο πρόγραμμα είναι οι στρατιώτες-μοναχοί της Δυναστείας των Μινγκ. Αλλά ανυπομονώ να δω τη στιγμή που το 1880, το Jeannette που είχε πλεύσει σε μία από τις αποστολές για την εξερεύνηση του Βόρειου Πόλου, συνθλίβεται από την πίεση των πάγων. Το πλήρωμα βρισκόταν 800 χιλιόμετρα από τις εκβολές του Lena, χωρίστηκαν σε τρεις ομάδες, μία μόνο ομάδα κατάφερε να επιζήσει. Στο ημερολόγιο του καπετάνιου De Long, περιγράφονται λεπτομερώς οι 139 μέρες που ακολούθησαν το ναυάγιο. Η αφήγηση σταματάει λίγες ώρες πριν τον θάνατο του. Έχω κάνει τη διατριβή μου στην εξερεύνηση των πόλων ξέρετε. Βλέπετε έχω σπουδάσει Παγετωνολογία και Ωκεανολογία». Με κοίταξε χαρούμενη σα να περίμενε να της πω και μπράβο.

« Ξέρετε εγώ ήμουν στην 524 πτήση για Παρίσι και λογικά θα έπρεπε να έχουμε φτάσει» είπα υποτονικά.

«Όλοι είμαστε σε μια πτήση για κάπου, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να απολαύσουμε την ξενάγηση. Είναι η πρώτη μου φορά ξέρετε...» είπε χαρωπά.

Τα λόγια της μου ήταν ακατανόητα. Ένωσα ναυτία. Άρχισα να παίρνω βαθιές ανάσες προσπαθώντας να ηρεμήσω, όταν ακούστηκε η ανακοίνωση:

«Κυρίες και κύριοι, η ξενάγηση μας στην ιστορία της ανθρωπότητας ολοκληρώθηκε. Σε λίγα λεπτά θα ξεκινήσει η ξενάγηση στην προσωπική σας ιστορία. Παρακαλούμε παραμείνετε στις θέσεις σας. Θα νιώσετε ένα μικρό τράνταγμα και στη συνέχεια το κάθισμά σας θα αποκολληθεί και ο καθένας θα συνεχίσει το ταξίδι του στο προσωπικό παρελθόν του. Μπορείτε να παραμείνετε όσο χρειάζεστε στη χρονική στιγμή που σας ενδιαφέρει. Ο εικονικός σας χρόνος μπορεί να είναι τόσο, όση και η διάρκεια της ζωής σας, ωστόσο ο πραγματικός σας χρόνος δεν επηρεάζεται. Από την οθόνη σας μπορείτε να ρυθμίσετε εάν επιθυμείτε να προχωρήσετε, να κάνετε παύση ή να πάτε όσο πίσω θέλετε στο ατομικό σας παρελθόν. Δεν μπορείτε να μετακινηθείτε από το κάθισμα, αλλά μπορείτε να προβάλλετε τον εαυτό σας στη χρονική στιγμή ή διάστημα που επιθυμείτε να ξαναζήσετε. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τα άτομα που προβάλλονται στη συγκεκριμένη σκηνή. Όποια παρέμβαση κάνετε στο παρελθόν σας δεν θα έχει καμία επίπτωση στην πραγματική σας ζωή. Μπορείτε ανά πάσα στιγμή να επανέλθετε στον κεντρικό άξονα της ξενάγησης και να επιστρέψετε στον πραγματικό χρόνο. Ευχαριστούμε που μας επιλέξατε για το ταξίδι σας. Θα χαρούμε να σας ξαναδούμε».

Έσφιξα τα μπράτσα του καθίσματος μου. Τι εννοούσε ότι θα αποκολληθούμε με το κάθισμά

μας; Ποιο ταξίδι στο προσωπικό παρελθόν εννοούσε; Ξαφνικά χάθηκε η άτρακτος του αεροπλάνου και βρέθηκα να αιωρούμαι στο κενό μόνο με το κάθισμα. Κάτω από τα πόδια μου μία πυκνή γκριζα άβυσσος. Το τράνταγμα σιγανό στην αρχή, γινόταν όλο και ισχυρότερο. Μια τεράστια βαρυτική δύναμη με κρατούσε καθηλωμένο στο κάθισμα, που άξαφνα έστριψε στ’ αριστερά, έμεινε μετέωρο για δευτερόλεπτα και στη συνέχεια βούτηξε με ορμή ευθεία μπροστά. Έλειπα σταμάτησε, μετέωρο και πάλι, δονούμενο σα να περίμενε κάτι. Εκείνη τη στιγμή μου ήρθε μία ανάμνηση από τον πατέρα μου. Ήταν μία καλοκαιρινή μέρα. Με κουβαλούσε στους ώμους. Γελούσα. Κι εκεί ήταν που η πυκνή γκριζα ομίχλη άνοιξε σαν κουρτίνα και ήμουν εκεί, ακριβώς εκεί, στο ίδιο χωράφι, με τον ίδιο ζεστό ήλιο στο πρόσωπό μου, πάνω στους ώμους του πατέρα μου. Ήμουν εγώ και τώρα και παιδί, ταυτόχρονα. Ήμουν και αυτός που ενεργούσε και ο παρατηρητής της ενέργειάς μου. Χάιδεψα το μάγουλο του πατέρα μου. Ήταν τραχύ. Γύρισε και μου φίλησε το χέρι. Μύρισα την μυρουδιά του.

Το κάθισμα άρχισε πάλι να τραντάζεται, έσβησαν όλα από μπροστά μου και βρέθηκα στο πυκνό γκριζό σύννεφο, ωθούμενος μπροστά, μόνο που τώρα άρχισαν να περνούν μπροστά μου πολύ γρήγορα σκηνές από τη ζωή μου, που ίσα προλάβαινα να δω, σαν σε τρένο υπερταχείας. Αλόηχοι γνωστών φωνών και ήχων βομβάρδιζαν τα αυτιά μου. Εγώ και το κάθισμά μου είμαστε ένα, σαν μάτι ερευνητικό που στεκόταν σε όποια από τις εικόνες, πώς να τις πω αλλιώς, στιγμές της ζωής μου, κοίταζε, εστίαζε σε λεπτομέρειες, μεγέθυνε, κινείτο μέσα στην εικόνα και ξαναέφευγε για την επόμενη στάση όπου στεκόταν, ερευνούσε, εστίαζε. Σταθήκαμε στην υπόγεια αποθήκη που απαγορευόταν να μπαίνω, στον τάφο του αδελφού μου που πήγαινε κάθε βδομάδα η μητέρα μου, στο μαγαζί του θείου μου, στη γνωριμία με τη γυναίκα μου, στο μέρος που συνηθίζαμε να συναντιόμαστε. Στο τεράστιο δέντρο στο κέντρο του σταροχώραφου, με την μακριά κούνια, ένα πλατύ ξύλο και δύο χοντρά σκοινιά. Την είχα φτιάξει με τα χέρια μου. Στα πρώτα ραντεβού με τη γυναίκα μου πηγαίναμε εκεί. Καθόταν στην κούνια και γελούσε, γελούσε. Η εικόνα κόλλησε στην κούνια, μεγέθυνε, απομακρυνόταν, πήγαινε να φύγει αλλά ξαναγύριζε στην κούνια, η εικόνα έγινε στατική, γραμμές κάθετες έφευγαν προς τα δεξιά, ξαναγύριζαν πίσω, μετακινούνταν σε συνεχή ροή, σαν παρεμβολές οπτικής μετάδοσης ή καμένα pixel.

Το τράνταγμα επέμενε, η δόνηση έγινε εκκωφαντική, το κάθισμα έκανε να φύγει προς τα μπρος αλλά δεν μπορούσε. Είχα κολλήσει σε αυτό το σημείο. Η δόνηση αύξανε την ώθηση προς τα εμπρός χωρίς όμως να μετακινούμαι εκατοστό. Τότε κατάλαβα. Εγώ το κρατούσα στο συγκεκριμένο σημείο. Η θέλησή μου να παραμείνω εκεί. Κάθε κύτταρο του εγκεφάλου μου, κάθε σύναψη, κάθε νευρωνική ενολάση είχε επικεντρωθεί στην μακριά κούνια, ξανά και ξανά, κολλημένος στην ίδια εικόνα.

Ένιωσα να αναδύομαι από ένα βαθύ ύπνο. Προσπαθούσα να ανοίξω τα μάτια μου. Άκουγα μία συζήτηση. Μια γυναικεία φωνή, μία φωνή που γνώριζα, που ίσως αυτή να είχε σπρώξει τη συνείδησή μου στην ανάδυση:

«Γιατί γιατρέ; τι συνέβη στο σύζυγό μου; πότε θα συνέλθει;». Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή. Ύστερα μία αντρική φωνή:

« Κοιτάξτε κυρία μου, ο σύζυγός σας όπως γνωρίζετε υπέφερε από βαθιά ψυχικά τραύματα, οι πρόσφατες ατυχίες, η απώλεια του παιδιού σας... Ήρθε οικειοθελώς στο Ινστιτούτο μας, το οποίο είναι κορυφαίο στη θεραπεία ψυχικών νόσων με τη Δυναμική Μέθοδο ICNR. Του εξηγήσαμε ενδελεχώς

τη μέθοδό μας και τους κινδύνους, οι οποίοι οφείλω να τονίσω και πάλι, είναι ελάχιστοι, μόλις 1%. Παρά ταύτα συμβαίνει ορισμένοι ασθενείς να μην βυθίζονται πλήρως. Ο σύζυγός σας, άγνωστο γιατί, πρόβαλλε αντιστάσεις ήδη από την έναρξη της Διαδικασίας. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, πριν υποβάλλουμε κάποιον στη Διαδικασία φροντίζουμε μέσα από πολλαπλές συνεντεύξεις, να ερευνήσουμε σε βάθος το παρελθόν και την προσωπικότητά του ώστε στην πρώτη φάση της Διαδικασίας, στη φάση βύθισης, να ταυτιστεί με πράγματα που εμπίπτουν στη σφαίρα των εμπειριών του, όπως για παράδειγμα ο σύζυγός σας, ο οποίος ως καθηγητής παγκόσμιας ιστορίας, θα έβρισκε ιδιαιτέρως ελκυστική την εμπύθιση σε ιστορικές περιόδους. Όμως δεν βυθίστηκε, δεν αφέθηκε στο σενάριο που του εισαγάγαμε. Αντιστάθηκε και το αποτέλεσμα είναι η κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα. Είμαι όμως απολύτως βέβαιος ότι θα επανέλθει πλήρως. Θα παραμείνει στο Ινστιτούτο υπό την αδιάλειπτη παρακολούθησή μας. Μην ανησυχείτε. Όλα θα πάνε καλά».

Άκουσα ένα βαθύ αναστεναγμό να βγαίνει από το στήθος της γυναίκας μου. Ήθελα να μπορούσα να την ηρεμήσω, να της πω ότι δεν πρόκειται να πάρουν καμία εικόνα από εμένα, ότι ήταν ασφαλής, τόσο η ίδια όσο και όλο το δίκτυο αντίστασης. Είναι αρκετά έξυπνη και θα κατάλαβε ότι δεν πήγα οικειοθελώς στο «Ινστιτούτο», όπως Αυτοί το λένε. Ότι είμαι κρατούμενός Τους. Ότι θέλουν με βία να μου αποσπάσουν εικόνες από την παράνομη δραστηριότητα της ομάδας μας. Θέλω να ελπίζω στην έμφυτη δυσπιστία της. Ξέρει ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί κανένα. Θέλω να μπορούσα να της πω να φύγει, να ειδοποιήσει τους άλλους, να ακολουθήσουν τις διαδικασίες που έχουμε σχεδιάσει σε περίπτωση που ένας από εμάς συλλαμβανόταν. Ξέρω το λόγο που με πήγαν στο 2022, που με κάνουν να νομίζω ότι ζω στο 2022. Θέλουν να πιάσουν το νήμα από την αρχή. Να μάθουν τα πάντα για την οργάνωσή μας. Θέλουν να μας εξοντώσουν έναν προς έναν πριν ακόμα δραστηριοποιηθούμε στην αντίσταση. Τα φύτεψαν όλα στο μυαλό μου αριστοτεχνικά: την πτήση με το αεροπλάνο για Παρίσι, την κοπέλα δίπλα μου, μνημονικά εμφυτεύματα για να χαλαρώσω, να πιστέψω ότι ήταν αληθινό. Γνώριζαν πόσο σημαντικό είχε υπάρξει για μένα το ταξίδι στο Παρίσι. Υποψιαζόμασταν ότι κατείχαν την τεχνολογία, όμως δεν ξέραμε πόσο είχαν προχωρήσει.

«Έχουμε νέας έντασης εγκεφαλική δραστηριότητα» μια τρίτη φωνή, ίσως βοηθού. «Κυρία μου πρέπει να απομακρυνθείτε από το χώρο» είπε ο γιατρός στη γυναίκα μου.

Το χέρι της έσφιξε το δικό μου. Με αποχαιρετούσε. Άκουσα τα βήματά της να απομακρύνονται και την πόρτα να κλείνει πίσω της. Έφυγε και αυτό με κάνει πιο αποφασιστικό να προστατέψω αυτήν και τον σκοπό μας.

«Ξεκινάμε τη διαδικασία από την αρχή» ακούστηκε η φωνή του δήθεν γιατρού. «Δώστε μεγαλύτερης έντασης μνημονικές εντολές, μεγάλης διάρκειας χαλάρωση. Ενεργοποιείστε τα νευρωνικά δίκτυα. Να πιστέψει στο ταξίδι. Αυξήστε την ένταση των συναισθημάτων και τη ροή των αναμνήσεων».

«Πάντως κύριε, δεν έχουμε ξανασυναντήσει τέτοια αντίσταση» είπε ο βοηθός.

«Όντως» ακούστηκε η φωνή του δήθεν γιατρού «όμως πόσο διαφορετικός μπορεί να είναι αυτός από τους άλλους;»

«Φύγε, φύγε όσο πιο μακριά μπορείς» ήταν το τελευταίο που σκέφτηκα πριν μπω πάλι στο

σταροχώραφο με το τεράστιο δέντρο στο κέντρο, την μακριά κούνια. Η γυναίκα μου. Φοράει ένα κόκκινο φόρεμα. Τρέχει ανάμεσα στα κατακίτρινα στάχια, γελά. Τα μαλλιά της ξεχύνονται ζωντανά σαν τα στάχια που αναδύει ο άνεμος. Ο ζεστός ήλιος. Εδώ σε αυτή την εικόνα θα μείνω για όσο χρειαστεί. Εδώ είμαι ασφαλής. Εσύ αγάπη μου, φύγε.

ΜΑΟΥΡΑ ΡΟΜΠΕΣΚΟΥ

Λευκός Κόσμος

Άκουσα τα βήματά της πριν αισθανθώ πως κάποιος ερχόταν προς το μέρος μου. Θα αναγνώριζα εκείνα τα βήματα παντού. Ήταν τα βήματα της αγάπης. Στάθηκα. Την περίμενα να με πλησιάσει. Μύρισα το άρωμά της. Αντιλήφθηκε την παρουσία μου. Με πλησίασε με εκείνο τον όμορφο βηματισμό. Λικνιστό, ανάλαφρο αέρινο.

Αν μπορούσα, θα έβλεπα το λευκό της δέρμα, απαλό, λείο, αστραφτερό. Όμως τα χρόνια εγκλεισμού μας μέσα στους τοίχους, μέσα σε βαθύ σκοτάδι, είχαν προκαλέσει μεταλλάξεις απίστευτες, με πρώτη και καλύτερη την αδράνεια των ματιών μας. Όχι πως χρειαζόμουν μάτια για να “δω” την εκλεκτή της καρδιάς μου. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά κάθε φορά που βρισκόταν κοντά μου. Ένα ρίγος με διαπερνούσε και τα σωθικά μου τρεμούλιαζαν. Ήμουν τρελός για εκείνη.

Μα όχι τόσο τρελός που να μην έχω υπομονή. Ήταν εκείνη που έπρεπε να μου δώσει το πράσινο φως. Όχι πως μπορούσα να δω το πράσινο ή οποιοδήποτε άλλο χρώμα. Μόνο σκοτάδι επικρατούσε στον κόσμο μας. Σκοτάδι και μια λάμψη λευκού φωτός. Λευκού σαν το απαλό δέρμα της.

Ο κόσμος μας ήταν στριμωγμένος ανάμεσα σε τοίχους. Ήμασταν εμείς και οι έξω, που δεν είχαμε δει ποτέ. Ήταν φορές που ακούγαμε τους έξω. Γέλια, κλάματα, φωνές, ψιθύροι. Ένα χοντρό στρώμα πέτρας μας χώριζε από εκείνους. Μας προστάτευε; Αυτός ήταν ο κόσμος μας. Είχαμε ζήσει, προκόψει, θεριέψει εκεί.

Ένοιωθα την αγαπημένη μου να πλησιάζει. Ανατρίχιαζα στην προσμονή. Λίγα βήματα ακόμα και θα βρισκόταν δίπλα μου. Θα με άγγιζε. Θα με αποδεχόταν. Και μετά...

Ένας άλλος ήχος ακούστηκε. Ένα γνωστό σούρσιμο, γρατζούνισμα. Ήταν εκείνος. Τον άκουσε κι αυτή. Σταμάτησε. Έστρεψε την προσοχή της προς την κατεύθυνση του. Προς τον αντίζηλο που τη διεκδικούσε. Η καρδιά μου σπαρτάρισε. Ένοιωθα πως η θέλησή της διχαζόταν ανάμεσα σε εμένα και σε αυτόν τον... λιμοκοντόρο! Την ένοιωσα να αποτραβιέται. Ελάχιστα, μα αποτραβήχτηκε. Έπρεπε να κάνω κάτι, άμεσα. Εκείνη την στιγμή, αν ήθελα να την κερδίσω.

Έκανα μια παράτολμη κίνηση. Όμως οι δύσκολες υποθέσεις απαιτούσαν δραστικά μέσα. Κι εγώ ήθελα να βγω νικητής σε αυτήν την αναμέτρηση. Την πλησίασα. Περισσότερο από όσο επιτρεπόταν. Μπήκα στον ζωτικό της χώρο. Την ένοιωσα να αποτραβιέται, να μαζεύεται, να ζαρώνει. Αν αυτό που σκόπευα να κάνω δεν είχε ανταπόκριση, την είχα χάσει.

«Πες μου τι θες και θα το κάνω», ψιθύρισα. Για λίγες στιγμές ο χρόνος σταμάτησε. Δίχως να το κατα-

λάβω κρατούσα την ανάσα μου. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Ένωσα την ανάσα της πλάι μου. Η φωνή της, ανεπαίσθητη, σαν χάδι.

«Βγάλε με έξω από εδώ», είπε, και ο κόσμος άρχισε πάλι να γυρνά. «Θέλω να δω τον έξω κόσμο. Εκείνον που ιστορούσαν οι πρόγονοί μας. Θέλω τις απλωσιές, τα αρώματα, τη θέρμη».

«Πες πως έγινε», απάντησα με την σιγουριά του ερωτευμένου.

Για λίγο δεν είπε τίποτα και ύστερα... Πλησίασε ακόμα πιο κοντά. Το κορμί της άγγιξε το δικό μου. Με είχε αποδεχτεί. Και ήταν αμετάκλητο. Ο λιμοκοντόρος... ξεφύσησε θυμωμένα. Έγρουξε κάτι ανάμεσα από τα δόντια του, όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα: η απόφαση είχε παρθεί. Η επιλογή είχε γίνει. Αποδέχτηκε την ήττα του και αποχώρησε.

Το εσωτερικό μου ρολόι χτυπούσε ασταμάτητα. Ήταν ώρα να σηκωθώ, όμως δεν ήθελα. Λίγες ακόμη στιγμές. Λίγες ακόμη στιγμές ευτυχίας. Ένοιωθα το κορμί της στο πλάι μου. Ζεστό, απαλό, επιθυμητό. Η καρδιά μου αναπήδησε. Σύρθηκα κοντά της. Η λεία επιδερμίδα της ρίγησε στο άγγιγμά μου. Είχε μια λάμψη ονειρική. Άστραφτε στο απόλυτο σκοτάδι. Η οσμή της έφτανε στα ρουθούνια μου γλυκιά και παχύρρευστη σαν μελάσα. Με τραβούσε κοντά της σαν κινούμενη άμμος. Ένοιωθα τα πόδια της μακριά και λεπτά, να σαλεύουν δίπλα μου. Ήταν δική μου. Δική μου. Τα κορμιά μας πλησίασαν για ακόμη μια φορά, σχεδόν έγιναν ένα. Την αγκάλιασα με λατρεία. Το πάθος μου, ορμητικό ποτάμι, ξεχύθηκε. Κατέρρευσα πάνω της. Το κορμί της ξεγλίστρησε, κάτω από το δικό μου. Έμεινα ακίνητος. Ήθελα λίγο χουζούρι ακόμα. Η ανάμνηση της υπόσχεσης έλαμψε σαν φάρος. Τινάχτηκα όρθιος. Δεν έπρεπε να την αθετήσω.

Ψαχούλεψα κάθε σπιθαμή του τοίχου, μέσα και έξω μέχρι να βρω το κατάλληλο σημείο. Το βρήκα. Από τότε το μόνο που έκανα ήταν να σκάβω. Να μετακινώ πέτρες, να αδειάζω χώμα, να ανοίγω λαγούμια. Δουλειά βαριά, αργή, κοπιαστική. Μα δεν θα τα παρατούσα. Ούτε βοήθεια γύρευα. Ήταν δική μου η υπόσχεση, δική μου και η ευθύνη.

Καιρός περνούσε και όλοι με είχαν για τρελό, ονειροπόλο. Γελούσαν μαζί μου. Τα μικρά μου τριγυρνούσαν γύρω από τα όμορφα πόδια της αγαπημένης μου. Είχα πλέον οικογένεια και αυτό μου έδινε δύναμη. Δύναμη να τους δώσω έναν καλύτερο κόσμο, ένα μεγαλύτερο κόσμο, όπως είχαν οι πρόγονοί μας. Θα μας θυμούνταν, άραγε; Θα μας αποδέχονταν; Οι μνήμες των προγόνων χάνονταν στον χρόνο. Ελάχιστες είχαν μείνει να μας θυμίζουν πως κάποτε ο κόσμος τους ήταν και δικός μας. Πως κάποτε βαδίζαμε στα δικά τους χνάρια.

Αισθανόμουν πως πλέον ήμουν κοντά. Ελάχιστη απόσταση χώριζε τους κόσμους μας. Άκουγα τις φωνές τους πιο δυνατά, μύριζα τις οσμές τους πιο έντονα, σχεδόν τους αισθανόμουν.

Βάλθηκα να μεγαλώνω το πέρασμα. Να το ψηλώνω. Μια νέα ιδέα είχε φυτρώσει στο μυαλό μου. Δεν θα ήταν μόνο η αγαπημένη μου που θα έφερνα έξω στο φως, ούτε και τα παιδιά μου, μα θα έβγαζα ολάκερη τη φυλή. Εκείνη την φυλή που φυλακίστηκε μέσα στους τοίχους, που στερήθηκε την λάμψη του ήλιου, την δροσιά του αέρα, την μυρωδιά του χορταριού. Όλα, αναμνήσεις χαμένες.

Και η μέρα έφτασε. Αυτό που μας χώριζε από τον έξω κόσμο ήταν μια λεπτή φλούδα. Ένα σπρώξιμο και η ελευθερία μας περίμενε. Η οικογένειά μου στάθηκε πρώτη-πρώτη. Η υπόλοιπη φυλή μαζεύτηκε, περιμένοντας να κοροϊδέψει την αποτυχία μου. Άκουγα τα πνιχτά γέλια τους, την ειρωνεία. Δεν υπήρχε έξω κόσμος, έλεγαν. Μονάχα ένα ακόμη “μέσα”. Ο κόσμος όλος δεν ήταν τίποτα παραπάνω από στρώσεις τοίχων. Δεν με ένοιαζε.

Μπήκα μπροστά. Αυτόκλητος και δικαιωματικός μπροστάρης. Ένας ηγέτης για την φυλή μου.

Τι κάνεις για την οικογένεια!

Έσπρωξα με όλη μου την δύναμη, παρακαλώντας να είναι όπως τα είχα υπολογίσει. Το λεπτό τοίχωμα υποχώρησε και έπεσε με θόρυβο γεμίζοντας τον τόπο σκόνη. Μπήκε στα ρουθούνια μου, με έπνιξε. Μια τρομαγμένη κραυγή ακούστηκε, απ’ έξω. Βγήκα θαρρετά. Ξοπίσω ακολούθησε η οικογένειά μου και μετά ολόκληρη η φυλή. Στριμωχτήκαμε στον στενάχωρο χώρο που βρήκαμε.

Λες να είχαν δίκιο οι υπόλοιποι; Λες ο κόσμος να ήταν αλληπάλληλες στρώσεις τοίχων;

Ύστερα η σκόνη κατακάθισε. Το ένοιωσα στην ανάσα μου. Ένοιωσα την φρεσκάδα του ανέμου και... μια παράξενη ζέστη να χαϊδεύει το πρόσωπό μου.

Και ύστερα... ήρθε ο πανικός! Το πλάσμα που ακούστηκε στην αρχή, άρχισε να φωνάζει υστερικά. Ακατάληπτα λόγια έβγαιναν από το στόμα του καθώς προσπαθούσε να απομακρυνθεί, πετώντας πράγματα.

«Κατσαρίδες!». Ούρλιαζε. «Λευκές κατσαρίδες. Γιγάντιες, λευκές κατσαρίδες!».

Ε, καλά, το ξέραμε πως ήμασταν κατσαρίδες. Όμως τί ήταν εκείνα τα άλλα πλάσματα και γιατί τα τρόμαξε τόσο η παρουσία μας;

ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΞΥΝΟΥ

Ένας Φρέσκος Θάνατος Το Πρωί

Την βρήκαν νωρίς το πρωί της Δευτέρας. Ήταν πεσμένη μπρούμυτα δίπλα στα βιβλία της. Βιβλία, χαρτιά, μολύβια ήταν όλα πεσμένα κι αυτά κοντά της, βαμμένα παντού με αίμα. Τα ρούχα, τα μαλλιά της είχαν μουλιάσει από το αίμα κι αυτά. Ήταν ακαριαίος ο θάνατος, είπαν. Δεν ένιωσε τίποτα. Αλλά τελικά ποιος ξέρει πώς ένιωσε και τι συνέβη πραγματικά;

Πήγαινε συχνά στο σχολείο τις Κυριακές. Ολομόναχη στην άδεια τάξη της μπορούσε να είναι ελεύθερη. Μπορούσε πιο εύκολα να προετοιμάσει τα μαθήματά της, να επιλέξει τα βιβλία της, να δημιουργήσει τις παρουσιάσεις της. Ήταν άτομο της συνήθειας, προφανώς κάποιος ήξερε τις συνήθειές της, την καθημερινή ρουτίνα της και το εκμεταλλεύτηκε. Ήταν πάντα μοναχική. Είχε αποφασίσει από νωρίς πώς δεν ήθελε οικογένεια, της έφταναν και της περίσσευαν τα προβλήματα με τα παιδιά των άλλων. Σίγουρα δεν ήθελε και δικά της στο σπίτι. Κανείς δεν θα την έψαχνε μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Όπως συνέβη στην πραγματικότητα. Ήταν ευτυχισμένη εκεί μέσα. Ήταν το καταφύγιό της, χωρίς παιδιά, χωρίς θόρυβο, χωρίς τύψεις. Μόνη με τον εαυτό της και τις σκέψεις της.

Η αστυνομία βρήκε αμέσως το φονικό όπλο, άλλωστε ήταν πεσμένο δίπλα της. Ήταν ένα κοπίδι, από αυτά για τα χαρτιά. Συνήθιζε να το χρησιμοποιεί στις κατασκευές. Το έκρυβε καλά στα συρτάρια της, φοβόταν μην πέσει σε λάθος χέρια, όπως και έγινε δηλαδή. Επικίνδυνο εργαλείο, πολλές φορές είχε κοπεί κατά λάθος και έτρεχε μετά για τσιρότα.

Η αστυνομία έψαξε για σημάδια διάρρηξης που όμως δεν βρέθηκαν. Δεν υπήρχαν σημεία παραβίασης σε καμία είσοδο. Δεν υπήρχαν ούτε άλλα αποτυπώματα πέρα από τα δικά της στον τόπο του εγκλήματος. Υπήρχαν βέβαια αποτυπώματα των παιδιών αλλά κανένα δεν θα μπορούσε να το έχει κάνει. Υπήρχαν μαρτυρίες ότι όλα βρίσκονταν σε άλλο σημείο της πόλης. Έγινε έρευνα για τους συναδέλφους και τον προϊστάμενο της, κανένα στοιχείο δεν βρέθηκε. Όλοι είχαν ακλόνητο άλλοθι.

Έψαξαν ακόμη τις παλιές σχέσεις της, φίλους, γνωστούς, τους καθαριστές του σχολείου, τίποτα δεν βρέθηκε, κανένα στοιχείο δεν προέκυψε.

Βέβαια, ποτέ δεν έψαξαν την ντουλάπα, η ντουλάπα ήταν το πρόβλημα. Η ντουλάπα ήταν η πύλη. Από εκεί έβγαιναν κάθε φορά τα μικρά παράξενα πλασματάκια. Δεν ήξερε τι να τα πει. Τα έβλεπε ξαφνικά δίπλα της αφού πρώτα είχε ακούσει τα μικρά τους βηματάκια να την πλησιάζουν από τη ντουλάπα. Κάθε φορά έρχονταν και πιο κοντά και την παρατηρούσαν με τα μαύρα, σκοτεινά μάτια τους. Αυτή κοκάλωνε από τον τρόμο, δεν μπορούσε να κινηθεί, έκλεινε σφιχτά τα μάτια της και περίμενε να εξαφανιστούν ξαφνικά όπως είχαν αρχικά εμφανιστεί.

Αν τη ρωτούσε κάποιος πως έμοιαζαν, δεν θα μπορούσε να πει. Θυμόταν μόνο τα μάτια τους, σκοτεινά και περίεργα να την περιεργάζονται. Στην αρχή νόμιζε πως το φαντάστηκε, ότι ήταν όλα στο μυαλό της, αλλά μια μέρα της είχε χυθεί μελάνι. Μετά την εμφάνισή τους και τη γρήγορη πάλι εξαφάνισή τους είδε τα παράξενα ίχνη από τα πόδια τους στο πάτωμα, χρωματισμένα μπλε από το μελάνι.

Πάντα θυμόταν τα μάτια τους, τα μαύρα, διεισδυτικά τους μάτια. Την κοίταζαν σα να την καλούσαν να τα ακολουθήσει, να πάει ποιος ήξερε που, στον παράξενο κόσμο τους πίσω από την ντουλάπα.

Δεν ήξερε για πόσο θα αντιστεκόταν ακόμα. Φοβόταν ότι θα βγουν την ώρα του μαθήματος, κι εκεί που θα εξηγεί ιστορία ή γεωγραφία ξαφνικά θα νιώσει κάτι παράξενο να την αγγίζει στο πόδι. Φοβόταν ακόμα ότι τελικά θα την έπειθαν να πάει μαζί τους, να δοκιμάσει τον άλλο κόσμο, το δικό τους, τι είχε να χάσει;

Εκείνη την Κυριακή είχε πεισθεί ότι δεν θα εμφανιστούν τα μικρά τερατάκια της ντουλάπας. Όμως λίγη ώρα αφότου άρχισε να δουλεύει στο γραφείο της, άκουσε το τρίξιμο της ντουλάπας και τα γνωστά βήματα. Όταν γύρισε να κοιτάξει ήταν πια δίπλα της. Αυτή τη φορά είδε τα τριχωτά δάχτυλά τους δίπλα στο παπούτσι της. Το έβλεπε καθαρά ότι ήταν έτοιμα να σκαρφαλώσουν πάνω της, να εξερευνήσουν το κορμί της, να μπουν σε κάθε σχισμή και γωνιά του σώματός της.

Δεν έχασε καθόλου καιρό, δεν θα περίμενε ούτε ένα λεπτό παραπάνω. Θυμήθηκε το κοπίδι στο συρτάρι της. Ζωντανή δεν θα έλεφτε ποτέ στα μικρά δάχτυλά τους. Τράβηξε το κοπίδι και χαράκωσε με επιδεξιότητα το λαιμό της. Η πληγή ήταν μεγάλη, από τη μία μεριά του λαιμού της ως την άλλη. Το κοπίδι ξέφυγε από το χέρι της και γλίστρησε μακριά. Λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις της, πνιγμένη μέσα στο αίμα της, είδε το νικημένο βλέμμα των πλασμάτων. Είχαν μόλις χάσει το πιο καλό τους δείγμα. Ένα μειδίαμα εμφανίστηκε στο πρόσωπό της. Τους την είχε σκάσει. Τρέχοντας θυμωμένα αποσύρθηκαν στην ντουλάπα. Καθόλου δεν ήθελαν να λεκιάσουν τα πόδια τους με το αίμα που είχε γρήγορα καλύψει το πάτωμα.

Η καινούρια δασκάλα διόλου δεν δειλίασε να αναλάβει την τάξη της αδικοχαμένης συναδέρφου της. Ήταν για καιρό άνεργη και το είδε σαν μια μοναδική ευκαιρία. Βέβαια έβρισκε ενοχλητικό το γεγονός ότι η υπόθεση της δολοφονίας παρέμενε ανεξιχνίαστη.

Είχε ρωτήσει απέξω απέξω τους καινούριους συναδέρφους της αν γνώριζαν κάτι για την τύχη της προκατόχου της, αλλά όλοι τηρούσαν σιγή ιχθύος.

Το μόνο που την προβλημάτιζε ήταν κάτι τριξίματα που άκουγε συχνά από την ντουλάπα, τα απογεύματα όταν διόρθωνε τα γραπτά της. Σημείωσε να θυμηθεί να ρωτήσει τον επιστάτη αν είχε στο σχολείο ποντίκια. Φοβόταν πολύ τα τρωκτικά. Σίγουρα αυτό θα ήταν.

«Πρέπει να βάλουμε ποντικοπαγίδες», μονολόγησε, «αλλιώς θα μας φάνε μέχρι και τα χαρτιά και τα βιβλία και ποιος ακούει τη μουρμούρα του διευθυντή», και συνέχισε να διορθώνει τα τελευταία γραπτά προτού γυρίσει σπίτι της.

ΦΟΙΒΗ ΓΡΙΔΑ

Η αδερφή της κόρης μου

Πάνε μέρες τώρα, που η εφτάχρονη κόρη μου δεν μιλάει πολύ, ούτε και τρώει με όρεξη. Τη ρώτησα πολλές φορές τι της συμβαίνει, αλλά παίρνω συνεχώς την ίδια απάντηση. Πως δηλαδή είμαι κακιά και δεν μ' αγαπάει. Έπειτα γυρίζει την πλάτη της και με μεγάλες δρασκελιές πηγαίνει και κάθεται στο ίδιο σημείο. Στην ξύλινη κούνια, που βρίσκεται στην πίσω πλευρά της αυλής μας. Είναι δεμένη στο κλαδί ενός μεγάλου πλατάνου, κρυμμένη κάτω από τα καταπράσινα φυλλώματα του. Αυτό το μοναχικό μέρος έχει γίνει τελευταία το ησυχαστήριο της.

Γνωρίζω βέβαια καλά πόσο πολύ θα ήθελε ένα αδερφάκι για παρέα, επειδή μου το έχει ζητήσει πολλές φορές. Δυστυχώς δεν μπορώ να αποκτήσω δεύτερο παιδί και το ξέρει. Ίσως γι' αυτό να ξεσπάει τώρα και να μου ρίχνει άδικα ευθύνες. Προσπαθώ να κάνω υπομονή για να μην τη στεναχωρώ με βαριές κουβέντες και της δίνω χρόνο να ηρεμήσει.

Από εχθές όμως, είναι ακόμα πιο απόμακρη. Πήγα να την αγκαλιάσω κι εκείνη απομακρύνθηκε. Το προηγούμενο βράδυ, μάλιστα, την άκουσα να λέει μέσα στον ύπνο της πως έπρεπε να φύγω από το σπίτι. Αυτό το τελευταίο με ανησύχησε ιδιαίτερα. Ποτέ πριν δεν ήταν εχθρική μαζί μου. Με τον πατέρα της και τους παππούδες της τα πηγαίνει μια χαρά. Ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω τι της συμβαίνει.

Περπατάω με αργά βήματα και πηγαίνω μέχρι το δωμάτιο της. Μπαίνω μέσα και ανοίγω το πρώτο συρτάρι. Στο εσωτερικό της σακούλας, βρίσκονται κρυμμένες παλιές φωτογραφίες. Τις παίρνω με τρεμάμενα χέρια. Στην πρώτη φωτογραφία η κόρη μου είναι μέσα στη θάλασσα χαρούμενη. Σε μια άλλη πάλι η κόρη μου ανάμεσα σε λουλούδια, κρατάει μια μαργαρίτα. Βλέπω και τις υπόλοιπες. Σε όλες είναι το παιδί μου είτε με τον πατέρα του, είτε με τη γιαγιά και τον παππού. Παράξενο... σε καμία δεν βρίσκομαι εγώ. Ξαφνικά, παρατηρώ πως στο φόντο της κάθε εικόνας υπάρχει ένα θαμπό κοριτσάκι με βρώμικο φόρεμα. Κοιτάζω λίγο πιο κοντά. Φαίνεται κάτι κόκκινο πάνω στο πρόσωπο του. Μοιάζει με αίμα... Ανατριχιάζω. Πρώτη φορά το βλέπω. Δεν μπορώ να εξηγήσω τι συμβαίνει. Μαζεύω γρήγορα τις φωτογραφίες και τις βάζω στη θέση τους. Έπειτα αρχίζω να ψάχνω όλους τους χώρους του σπιτιού για τα άλμπουμ. Θέλω να σιγουρευτώ πως αυτό το κορίτσι δεν βρίσκεται σε άλλες φωτογραφίες. Μα δεν μπορώ να θυμηθώ που είναι. Κάποια στιγμή μια ανεπαίσθητη ζάλη μου έρχεται και όλα αρχίζουν να μαυρίζουν. Το μόνο που θυμάμαι είναι η λάμπα του διαδρόμου.

Πρέπει να πέρασαν αρκετά λεπτά από την λιποθυμία μου. Σηκώνομαι με κόπο. Αισθάνομαι όλο το κορμί μου να πονάει. Πηγαίνω αθόρυβα προς το δωμάτιο της κόρης μου. Τη βρίσκω να κάθεται στο πάτωμα. Κάτι κρατάει στα χέρια της. Πλησιάζω και ανακαλύπτω με φρίκη το περιεχόμενο του: Ένα

μαχαίρι με ξεραμένο αίμα πάνω του. Εκείνη γυρίζει προς το μέρος μου και χαμογελάει όλο μυστήριο. Οι λέξεις αρχίζουν να βγαίνουν αργά από το στόμα της.

«Επιτέλους με ανακάλυψες. Αναρωτιόμουν όλο αυτό το διάστημα, πως είναι δυνατόν να μη θυμάσαι κάτι από όλα όσα συνέβησαν την προηγούμενη εβδομάδα. Σε καταλαβαίνω όμως. Είναι μεγάλο το σοκ όταν κάποιος πεθαίνει με τόσο βίαιο τρόπο και μπορεί να το ξεχάσει».

Μου έχει κοπεί η μιλιά. «Μα, ποιος έχει πεθάνει βίαια;», αναρωτιέμαι. Η μικρή, σαν να διάβασε τη σκέψη μου, συνεχίζει:

«Δυστυχώς η δική μου ζωή διακόπηκε πολύ απότομα. Θα γεννιόμουν με εγκεφαλική καθυστέρηση. Άρα, δεν είχα το δικαίωμα να ζήσω. Γιατί μητέρα, γιατί δεν με άφησες να ζήσω;», ούρλιαζε τώρα.

Την κοιτάω αποσβολωμένη.

«Όχι, δεν είναι δυνατόν!», φωνάζω και τότε έρχονται εμπρός μου όλες οι αναμνήσεις και αρχίζουν να παίζουν κινηματογραφικά. Βλέπω έναν υπέρηχο με δύο έμβρυα, το ένα μικρότερο από το άλλο. Έπειτα τον γιατρό να μου λέει πως το μικρότερο θα γεννηθεί με πολλαπλά κινητικά προβλήματα και καθυστέρηση στον εγκέφαλο. Ύστερα την απόφαση που παίρνω, να αφαιρέσω από την κοιλιά μου το ένα, δίχως να το γνωρίζει ο άντρας μου. Τα είχα συμφωνήσει όλα με τον γυναικολόγο μου, φυσικά με το αντίτιμο ενός αστρονομικού ποσού. Ήμουν μεγάλο στέλεχος πολυεθνικής εταιρίας τότε και έβγαζα πολλά χρήματα.

Όταν γεννήθηκε το άλλο, ο γιατρός μου είπε ψέματα στον σύζυγο μου πως δυστυχώς απεβίωσε. Εκείνος ήθελε να το δει, εμείς όχι. Δεν ήθελε να προδοθεί κανένας από τους δυο μας. Του είπε απλά πως το κορμί του διαλύθηκε τον τελευταίο μήνα, λόγω μιας γενετικής ανωμαλίας, που κατέστρεψε τα ανθρώπινα κύτταρα του ενός από τα δύο μωρά.

Κοιτάζω με δάκρυα στα μάτια τις εικόνες και με επαναφέρει στο σήμερα η φωνή της κόρης μου, που μου λέει να σταματήσω τα κλαψουρίσματα... Ποια κόρη μου;

Αυτό το παιδί, μοιάζει ξαφνικά να μην είναι δικό μου. Αποκλείεται εκείνο το καλό και ήρεμο κοριτσάκι να έχει γίνει ένα... τέρας!

«Όπως βλέπεις μητέρα, μου πήρε μόνο μερικές μέρες για να κάνω την αδερφή μου να καταλάβει πως δεν ήσουν αυτό που έδειχνες».

«Ποια είσαι;», ρωτάω τώρα μπερδεμένη

«Εγώ μαμά, η νεκρή σου κόρη», μου απαντάει και με κοιτάζει με το θολό της βλέμμα και ξάφνου το πρόσωπο της βάφεται με αίμα.

Ναι, είναι εκείνο το κοριτσάκι της φωτογραφίας. Εκείνο που εγώ ...σκότωσα. Το άλλο μου παιδί, που δεν γνώρισα ποτέ. Έμοιαζε τόσο πολύ με την αδερφή της. Τη δίδυμη αδερφή της. Μα δεν ένιωθα κανέναν δεσμό. Κανένα συναίσθημα για εκείνη.

«Όχι, δεν μπορεί. Που είναι το παιδί μου;» ουρλιάζω και την πιάνω από τους ώμους.

«Κι εγώ παιδί σου ήμουν κι εσύ η μάνα μου πριν με σκοτώσεις», απαντάει σκληρά.

Παρατηρώ το θυμωμένο της πρόσωπο.

«Τι μπορώ να κάνω για να αλλάξω την κατάσταση;», ρωτάω μέσα στα αναφιλητά μου.

«Τίποτα πλέον», λέει αινιγματικά και με πιάνει από το χέρι. Μια ομίχλη απλώνεται μπροστά μας. Νιώθω ξαφνικά το κρύο να τυλίγει το κορμί μου και το στόμα μου το αισθάνομαι ξερό. Μετά από λίγο ο χώρος γίνεται ξεκάθαρος: Βρισκόμαστε μπροστά σε έναν γκρεμό. Ο αέρας φυσάει μανιασμένα και τα κύματα χτυπούν με λύσσα τα βράχια. Ο φόβος πλέον με έχει κυριεύσει. Τρέμω σύγκορμη.

«Γιατί με έφερες εδώ;»

Δείχνει προς τα κάτω με το μικρό της δαχτυλάκι:

«Θέλω να κοιτάξεις σε εκείνα τα μυτερά βράχια».

Το βλέμμα μου περιπλανιέται ανήσυχο, ώσπου καρφώνεται πάνω σε μια φιγούρα. Μια γυναίκα με μακρύ, γαλάζιο φόρεμα, κείτεται ανάσκελα πάνω στους υγρούς βράχους. Τα χέρια και τα πόδια της μοιάζουν με αυτά της μαριονέτας. Το πρόσωπο της είναι παραμορφωμένο. Είναι λευκό και στο μάγουλο της έχει ξεραμένο αίμα. Το στόμα της είναι στραβό και τα χείλη της πανιασμένα. Τα μάτια της είναι ανοιχτά, νεκρά, μα φοβισμένα... Πάνω στην κοιλιά της μια μεγάλη, καφετιά κηλίδα, έχει λερώσει το φόρεμα.

Νιώθω ένα κόμπο στον λαιμό και ένα ανακάτεμα. Πιάνω την κοιλιά μου και αγγίζω κάτι υγρό. Το φέρνω μπροστά στα μάτια μου. Αίμα...

Βλέπω ξανά τη γυναίκα. Κάτι μου θυμίζει αυτό το πρόσωπο...

«Αυτή η γυναίκα ...», σταματάω. Την κοιτάζω σαν χαμένη.

«Πότε μου συνέβη αυτό;»

«Πριν από μερικές μέρες. Με το μαχαίρι που είδες στο δωμάτιο. Ήρθαμε εδώ βόλτα, αλλά δεν το θυμάσαι επειδή ήσουν υπνωτισμένη... Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να σε κάνω να πληρώσεις. Ακόμα σε ψάχνουν. Εσύ όμως ήρθες ξανά και μου τα χάλασες όλα!».

«Σε παρακαλώ, άφησε ήσυχη την αδερφή σου και θα κάνω ό,τι θέλεις. Εκείνη δε φταίει σε τίποτα!», φωνάζω.

«Μόνο εκείνη έχω ανάγκη. Μου έχει λείψει τόσο πολύ».

Κάνει μερικά βήματα μπροστά και τώρα βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού. Γυρίζει το κεφάλι και μου χαμογελάει για τελευταία φορά. Έπειτα πέφτει με τα χέρια ανοιχτά.

Ευπνάω από τα ουρλιαχτά μου. Ανάβω το πορτατίφ. Ο άντρας μου ευτυχώς κοιμάται βαθιά και δεν ακούει εύκολα θορύβους.

Είμαι ιδρωμένη σε όλο μου το κορμί. Σηκώνομαι και πηγαίνω στο δωμάτιο της κόρης μου. Ανάβω το φως. Κοιμάται σαν αγγελούδι. Ξεφυσάω ανακουφισμένη.

«Ένας απαίσιος εφιάλτης ήταν», λέω στον εαυτό μου.

Ξημέρωσε η επόμενη μέρα. Είναι ένα ανοιξιάτικο, ηλιόλουστο πρωινό. Ακούω τη φωνή του άντρα μου. Λέει στην κόρη μας πως πρέπει να ετοιμαστεί για το σχολείο. Σηκώνομαι και κοιτάζω από το παράθυρο. Την βλέπω να κατευθύνεται προς τον πλάτανο. Για κάποιο λόγο, νιώθω την καρδιά μου να αυξάνει τους παλμούς της. Μια σταγόνα ιδρώτα γλύφει τη ραχοκοκαλιά μου. Κατεβαίνω γρήγορα της σκάλες και βγαίνω στην πίσω αυλή. Κάτω από τα φυλλώματα, η κόρη μου κάνει κούνια. Γυρίζει και με κοιτάει. Νιώθω πως θα σωριαστώ στο γρασίδι. Τα θολά της μάτια με κοιτάζουν έντονα και απλά μου χαμογελάει.

«Εσύ...», ψιθυρίζω ξεψυχισμένα.

Κοιτάζω τα χέρια μου. Είναι χλωμά, το ίδιο και τα πόδια μου, που ξεπροβάλλουν από το γαλάζιο νυχτικό μου. Τρέχω αλαφιασμένη στο δρόμο. Πάνω σε μια κολόνα, ένα χαρτί είναι κολλημένο. Δεν θέλω να το δω, αλλά με παρασέρνει η περιέργεια. Πάνω του υπάρχει μια φωτογραφία, η δική μου... Από κάτω είναι αποτυπωμένες μονάχα λίγες λέξεις με έντονα, μαύρα γράμματα.

«Μήπως την έχετε δει;»

ΡΑΦΑΗΛ ΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ

Ένα τελευταίο ξύπνημα

Είναι αυτή η στιγμή που νιώθεις ότι χάνεις την γη κάτω από τα πόδια σου. Είναι αυτή η στιγμή που εύχεσαι να ανοίξει η γη και να σε καταπιεί. Είναι η κατάσταση που ο κάθε γονιός ελπίζει να μην ζήσει ποτέ του και για κανέναν λόγο. Είναι η χειρότερη περίοδος της ζωής σου, όταν συνειδητοποιείς ότι αυτό που αγαπάς περισσότερο στον κόσμο, ότι το ίδιο σου το αίμα, που κάποτε ήταν κομμάτι μέσα σου, ίσως να μην το ξαναδείς ποτέ σου. Δεν θα μπορέσεις να αντικρίσεις ξανά το μικρό σου αγγελούδι που τόσο πολύ λαχταράς κάθε στιγμή που είσαι μακριά του. Δεν θα μπορείς πλέον να γυρνάς σπίτι έπειτα από μία δύσκολη και κουραστική μέρα στην δουλειά και με μία γεμάτη συναισθήματα αγκαλιά να τα ξεχνάς όλα επειδή κρατάς τώρα τον κόσμο ολόκληρο.

Άραγε τι είναι χειρότερο; Να βλέπεις το πολυτιμότερο σου δημιούργημα να πεθαίνει μπροστά στα μάτια σου ή να ακούς από ασφαλή απόσταση για τον επικείμενο θάνατο του; Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει ξεκάθαρη απάντηση για μια τέτοια ερώτηση, επειδή πολύ απλά ο γονιός φοβάται να ρωτήσει τον εαυτό του. Άλλωστε μόνο ένα τέρας θα μπορούσε να φανταστεί τον θάνατο του παιδιού του.

-Μπορείς να το βουλώσεις με τις φιλοσοφίες πρωί πρωί; Δεν έχω πει καν καφέ ακόμα.

-Ρε Άρι μην νευριάζεις, αφού ξέρεις πόσο μου αρέσει να φιλοσοφώ...

-Πάνε γίνε φιλόσοφος τότε μωρή, να μην χρειάζεται να πρήζεις εμένα!

-Θα γίνω μεγάλη και σπουδαία φιλόσοφος μια μέρα και όλη η υφήλιος θα συζητάει για εμένα, όπως ακριβώς θαυμάζουμε εμείς σήμερα τον Αριστοτέλη!

-Τότε φέτος είναι η χρονιά σου αγαπητή μου, κάτσε διάβασε γιατί οι πανελλήνιες είναι η ευκαιρία που ψάχνεις. Περνάς φιλοσοφική και μετά έχεις στρωμένο δρόμο προς την κορυφή... Ήδη βλέπω τους τίτλους ειδήσεων «Η παγκοσμίου φήμης Ελληνίδα φιλόσοφος Μαργαρίτα μιλάει μπροστά από τον Λευκό Οίκο χαχαχα!»

-Άντε μωρή... εσύ κάνεις πλάκα και εγώ μιλάω σοβαρά!

-Και εγώ σοβαρά μιλάω, Μαργαρίτα, διάβασε να μπεις στην φιλοσοφική και μετά τα άλλα έρχονται εύκολα χαχαχα...

Πλέον η Άρι ήταν ανίκανη να συγκρατήσει τα γέλια της. Μερικά σάλια πετάχτηκαν στον αέρα από το δυνατό της γέλιο και η κοιλιά της άρχισε να πονάει από το δυνατό και απότομο της ξέσπασμα. Τώρα είχε πέσει στο πάτωμα και δεν μπορούσε να σταματήσει. Την είχε πιάσει νευρικό γέλιο.

-Καλά καλά...γέλα εσύ, αλλά θα δεις ότι μια μέρα όλος ο κόσμος θα συζητάει για εμένα!

Η Άρι, που ακόμα γελούσε, απλά έγνευσε καταφατικά προσπαθώντας έτσι να κρύψει το γέλιο της.

Και η Μαργαρίτα συνέχισε:

-Δεν απάντησες όμως, τι θεωρείς χειρότερο από αυτά τα δύο;

Η Άρι προκειμένου να σταματήσει να γελάει άρχισε να τσιμπάει τον εαυτό της σε διάφορα σημεία για να σοβαρευτεί, και με πολύ προσπάθεια για να μην ξαναγελάσει την ρώτησε με απορία:

-Ποια δύο; Σε έχασα...

Η Μαργαρίτα πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε να ξανακάνει την ίδια φιλοσοφικού περιεχομένου ερώτηση στην κολλητή της φίλη. Η Άρι όμως την διέκοψε κάπως απότομα λέγοντας: «Άσε άσε, θυμήθηκα. Η αλήθεια είναι ότι πραγματικά δεν ξέρω και πιθανότατα δεν θα μάθω ποτέ μου την απάντηση σε κάτι τέτοιο. Ίσως αν ποτέ μου συμβεί, θα βρεθώ στη θέση να γνωρίζω την απάντηση» και μια απρόσμενη ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο. Η Μαργαρίτα δεν προσπάθησε να ανταπαντήσει, καθώς ήξερε πως ούτε ο Αριστοτέλης θα είχε απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Μόνο ένας πονεμένος γονιός θα ήταν ίσως σε θέση να πει. Η Άρι έπιασε το κινητό της και ύστερα από λίγο το ίδιο έκανε κ η Μαργαρίτα. Η συζήτηση αυτή ξεχάστηκε γρήγορα από τις δεκαεπτάχρονες κοπέλες, σαν να μην έγινε ποτέ...

-20 χρόνια αργότερα-

Η Άρι άφησε τον εαυτό της να χαλαρώσει και έπεσε πίσω στον αναπαυτικό καναπέ, που την αγκάλιασε αμέσως. Αυτός ο καναπές ήταν μια πραγματική ευλογία για την πονεμένη μέση της. Η αλήθεια είναι ότι τον τελευταίο μήνα δεν έφευγε από το νοσοκομείο πάρα μόνο για να πάρει μερικά ρούχα και να κάνει ένα μπάνιο. Ύστερα όμως επέστρεφε στο νοσοκομείο, δίπλα στην μονάκριβη κορούλα της.

Άφησε έναν λυπητερό αναστεναγμό που άρμοζε στην κατάσταση και έγειρε πίσω το κεφάλι της. Προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις της και να ησυχάσει για λίγο, όμως αυτό ήταν σχεδόν αδύνατο. Πως θα μπορούσε, άλλωστε, να κοιμηθεί ήσυχη; Ήταν ράκος τόσο σωματικά όσο και συναισθηματικά.

Όμως λίγο πριν κοιμηθεί και γλιτώσει προσωρινά από τον ζωντανό εφιάλτη, της ήρθε στο μυαλό μία παλιά ανάμνηση. Κάτι που έμοιαζε πολύ μακρινό πλέον. Είκοσι χρόνια πάνε από εκείνη την συζήτηση με την κολλητή της. Τότε δεν ήξερε την απάντηση σ' εκείνη την περίεργη ερώτηση, αλλά τώρα...

Τώρα είχε ζήσει την μια όψη του νομίσματος. Έπιασε τον εαυτό της να τρομάζει στην ιδέα της απλής σύμπτωσης, αλλά ακόμα και έτσι δεν ήξερε την απάντηση. “Γιατί θα πρέπει το ένα να είναι χειρότερο από το άλλο, όταν πρόκειται για το παιδί σου;” αναρωτήθηκε. Ο θάνατος είναι το ίδιο επώδυνο όπως και να το μάθεις. Ευτυχώς στην περίπτωση της, η Λούλου δεν είχε πεθάνει ακόμα... ήταν όμως αυτό αρκετό για να αισθάνεται καλύτερα; Έδιωξε γρήγορα αυτές τις αρνητικές σκέψεις και έπιασε το χέρι της δεκάχρονης κόρης της. «Άραγε μπορείς να με ακούσεις, αγάπη μου;» είπε με δάκρυα στα μάτια η Άρι.

Και έτσι η νύχτα έπεσε με την Άρι να έχει αποκοιμηθεί στον καναπέ, κρατώντας σφιχτά το χέρι της.

Άραγε τι να σκεφτόταν τώρα η Λούλου; Ή μήπως ήταν ανίκανη νοητικά να σκεφτεί το οτιδήποτε; Η αλήθεια όμως είναι κάπου στην μέση. Η δεκάχρονη κοπελίτσα δεν σκεφτόταν με τον τρόπο που το εννοούμε εμείς οι άνθρωποι. Αλλά μπορούσε να κάνει κάτι άλλο, κάτι μαγικό ή, πιο σωστά, κάτι θεϊκό. Ναι, μάλλον η λέξη θεϊκό θα ακουγόταν καλύτερα στο ταπεινό θνητό αυτί. Είχε την ικανότητα να δει τον κόσμο μας από μια διαφορετική οπτική γωνία. Όχι όχι, λάθος...μπορούσε να δει τον κόσμο μας και να τον επισκέπτεται από έναν διαφορετικό κόσμο. Έναν καινούργιο, ανεξερεύνητο – και σίγουρα τρομακτικό – κόσμο. Άλλωστε κανένας ζωντανός δεν θα μπορούσε να πατήσει εκεί. Μα η Λούλου δεν ήταν νεκρή, ή τουλάχιστον δεν ήταν ακόμα κλινικά νεκρή. Άρα τι δουλειά είχε εκεί στον άλλον, τον περίεργο, τον εξωπραγματικό κόσμο; Πριν δώσουμε μια απάντηση σε αυτήν την ερώτηση, αξίζει να ασχοληθούμε με το τι ήταν αυτός ο κόσμος.

Αυτός ο κόσμος ήταν τα πάντα και το τίποτα, ήταν η ανυπαρξία αλλά και η ύπαρξη. Σίγουρα πολλοί άνθρωποι θα τον συνέχεαν με τον λεγόμενο παράδεισο και την κόλαση, όμως δεν έμοιαζε τόσο με αυτές τις ανθρώπινες επινοήσεις. Δεν υπήρχε κάποιος Θεός να εξουσιάζει τον πάνω, καλό κόσμο όπου πήγαιναν οι ενάρετες ψυχές, αλλά ούτε και ένας Εωσφόρος να κυβερνάει τον αντίστοιχο κάτω κακό κόσμο όπου έφταναν οι καταδικασμένες για πάντα. Ή τουλάχιστον δεν υπήρχαν θεοί και δαίμονες έτσι όπως τους φανταζόμαστε.

Για την ακρίβεια, υπήρχαν τρεις κατηγορίες δυνάμεων εκεί: οι Μεταβιβαστές, οι Κριτές και οι Εκτελεστές. Όλοι τους ήταν ίσοι, με διαφορετικά καθήκοντα. Δεν είχαν κάποια μορφή άλλα υπήρχαν. Υπήρχαν πολύ πριν την αυγή της ανθρωπότητας και θα υπάρχουν και μετά την δύση της. Δεν δημιουργήθηκαν από κανέναν, είναι αιώνιοι. Αυτοί δημιούργησαν τα πάντα σύμφωνα με το θέλημά τους και αυτοί ελέγχουν πότε θα λήξουν τα πάντα: όταν το κρίνουν αναγκαίο. Αυτοί σχεδίασαν τον άλλο κόσμο για τις ψυχές των νεκρών ανθρώπων, ώστε να συνεχίζουν να ζουν ακόμα και μετά θάνατον.

Αυτός λοιπόν ο κόσμος ήταν στην όψη του διαφορετικός για κάθε ανθρώπινη ψυχή που πήγαινε εκεί. Ανάλογα με τον χαρακτήρα σου, τις εμπειρίες σου, την συμπεριφορά σου, τα συναισθήματά σου, την ψυχή σου, τις κρυφές σκέψεις σου αλλά και την πίστη σου ως προς το ηθικό καλό, έβλεπες τον κόσμο. Ένας ενάρετος άνθρωπος, για παράδειγμα, που ήταν πάντα αισιόδοξος, έβλεπε το καλό στους άλλους, δεν είχε διαπράξει εγκλήματα ηθικά και είχε μια γαλήνια ψυχή, έβλεπε αυτόν τον κόσμο ως μια παντοτινή ξεκούραση στον ατέρμονο κύκλο της ζωής.

Ας επιστρέψουμε όμως στις δυνάμεις εκείνου του κόσμου. Στα «όντα» που έλεγχαν εκείνο τον κόσμο. Αρχικά βρίσκουμε τους Μεταβιβαστές, που είχαν δύο ρόλους. Πρώτον, ήταν αυτοί που έπαιρναν την ψυχή από το νεκρό σώμα και την οδηγούσαν προς το φως. Το φως που σηματοδοτεί την πύλη ανάμεσα σε αυτούς τους δύο τόσο κοντινούς κόσμους. Δεύτερον, και ίσως σημαντικότερο, έκριναν αν μια ψυχή έπρεπε να πεθάνει αμέσως ή αν μπορούσε να της δοθεί κάποια ανθρώπινη χρονική παράταση ώστε να δει, να αγγίξει και να μιλήσει για μια τελευταία φορά με τους δικούς της. Ύστερα από το φως και το πέρασμα τους στον νέο κόσμο, τους πήγαιναν στους Κριτές. Αυτές οι δυνάμεις είχαν μία μόνο ασχολία αλλά ίσως την πιο δύσκολη από όλες τις άλλες. Έπρεπε να κρίνουν με [χίλια-ένα](#) κριτήρια αν αξίζει σε μια ψυχή να ξαναζήσει την ζωή που μόλις έζησε από το μηδέν, με την ίδια ή διαφορετική οικογένεια. Φυσικά για να συμβεί αυτό υπήρχε ένας απαράβατος κανόνας, να πληροί και τα χίλια-ένα κριτήρια.

Κάτι που συνέβαινε πολύ δύσκολα και πολύ σπάνια, αλλά δεν ήταν ακατόρθωτο. Και τέλος έχουμε τους Εκτελεστές που είχαν το πιο εύκολο αλλά και πιο διαφορούμενο έργο από τις τρεις δυνάμεις: να εκτελούν τις αποφάσεις των Κριτών κατά γράμμα. Στην περίπτωση που η απόφαση ήταν να μείνουν στον νέο κόσμο τότε τους έδειχναν αυτόν τον κόσμο, όπως ακριβώς ένας γονιός μαθαίνει στο παιδί του να κάνει τα πρώτα του βήματα. Δεν είχε σημασία αν ήσουν ηθικά καλός ή κακός, οι Εκτελεστές θα σου φέρονταν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή με στοργή και αγάπη. Στην περίπτωση όμως που έπρεπε να τους επιστρέψουν στην γη για να ξαναζήσουν, τους πήγαιναν στους Μεταβιβαστές οι οποίοι με την σειρά τους τους περνούσαν στην αντίθετη πλευρά του φωτός.

Έτσι λοιπόν ξεκίνησε η Λούλου να περιφέρεται ανάμεσα στους δύο κόσμους, δηλαδή την στιγμή που πέρασε από το φως με τον Μεταβιβαστή, ο οποίος έκρινε πως θα μπορούσε να επιστρέψει στην οικογένειά της για έναν μόνο χρόνο, για ένα τελευταίο αντίο. Η αλήθεια είναι ότι δεν είναι μεγάλο χρονικό διάστημα και για αυτό τον λόγο η Λούλου έκανε βόλτες με την βοήθεια του Μεταβιβαστή ανάμεσα στους κόσμους. Ήθελε πάρα πολύ να συνεχίσει την ζωή της, αλλά ήξερε ότι δεν θα κρατούσε για πάντα και πως η χαρά θα ήταν εντελώς παροδική. Κάθε φορά που ένιωθε σίγουρη να συνεχίσει την ζωή της, στο τέλος άλλαζε γνώμη και φοβόταν. Από την άλλη στον Μεταβιβαστή που την συνόδευε δεν επιτρεπόταν να εκφέρει άποψη, όμως έδειχνε συμπόνια.

Ένα μήνα της πήρε μέχρι να αποφασίσει να γυρίσει πίσω. Φυσικά θα μπορούσε να επιλέξει απλώς να συνεχίσει στον άλλο κόσμο, αλλά είχε ακόμα τόσα πολλά να πει, να μάθει, να δει και έπρεπε να τα κάνει όλα. Τελικά το αποφάσισε, οριστικά αυτήν την φορά. “Θα ξανασφίξω την μητέρα μου και τον πατέρα μου στην αγκαλιά μου”, σκέφτηκε η δεκάχρονη κοπελίτσα. “Θα τους κάνω χαρούμενους για μια τελευταία φορά, πριν τους πικράνω οριστικά...” συνέχισε την σκέψη της.

«ΕΙΜΑΙ ΕΤΟΙΜΗ!» ούρλιαξε όσο πιο δυνατά μπορούσε, και ο Μεταβιβαστής με μια κίνηση των δαχτύλων του την επανάφερε στον κόσμο των ανθρώπων. «Αχχχ» αναστέναξε η Λούλου καθώς συνήλθε από το κόμμα. Ακόμα η Άρι της κρατούσε το χέρι, που άρχισε να κουνάει διστακτικά η Λούλου.

«ΜΑΜΑΑΑΑ!» φώναξε προκειμένου να την ξυπνήσει, ενώ δάκρυα ανέβλυζαν από τα μάτια της. Η Άρι ένιωσε το σφίξιμο στο χέρι και την φωνούλα της μονάκριβης της. Στην αρχή νόμιζε ότι ήταν κάποιο ακόμα εφιαλτικό όνειρο, αλλά όχι αυτήν την φορά. Τώρα η κόρη της είχε ξυπνήσει για τα καλά και η χαρά της ήταν απεριόριστη. Μια χαρά που είναι η μεγαλύτερη από όλες τις άλλες. Μια χαρά που έφερε δάκρυα, κλάματα και μεγάλη συγκίνηση. Μάνα και κόρη έμειναν εκεί κρατώντας αγκαλιά η μία την άλλη με λαχτάρα για ώρα. Καμία δε μιλούσε, καμία δεν είχε την δύναμη να πει το οτιδήποτε αλλά έκλαιγαν από συγκίνηση μαζί. Ύστερα από λίγο έφθασε και ο πατέρας της και εκεί έμειναν όλο το βράδυ και οι τρεις μαζί αγκαλιασμένοι χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μία λέξη. Αλλά η αλήθεια είναι ότι ίσως κάποια λέξη να κατέστρεφε την ατμόσφαιρα, ή απλώς δεν χρειαζόταν. Η αγάπη μιλούσε για αυτούς και αυτό ήταν πέρα για πέρα αρκετό.

ΑΘΗΝΑ ΑΛΙΜΠΕΡΤΗ

Η οργή έρχεται πρώτα

Τι γίνεται όταν το μυαλό χαλαρώνει; Η ζωή, πάντως, μπορεί να αντιμετωπιστεί με μεγαλύτερη ευκολία. Το ίδιο πίστεψε και ο Αχιλλέας, όταν θέλησε να πει λίγο παραπάνω εκείνο το μοναχικό απόγευμα. Πράγματι το τελευταίο διάστημα ήταν περισσότερο μόνος από ποτέ. Βγήκε από σχέση πέντε χρόνων και έκτοτε δεν θέλησε να ξαναδοκιμάσει την τύχη του. Τουλάχιστον όχι με κάτι εξίσου σοβαρό.

Με την Τζόσου ήταν μαζί από το Πανεπιστήμιο. Νόμιζαν ότι βρήκαν ο ένας το άλλο του μισό στον άλλον. Μα τι ιδέα κι αυτή. Τον πρώτο καιρό όλα φαντάζουν ιδεατά.

«Πώς στάθηκα τόσο τυχερός από την αρχή;», μονολογούσε κάποτε.

Ο χρόνος όμως δεν είχε πει την τελευταία κουβέντα. Στη συνέχεια, η ρουτίνα κερδίζει έδαφος και ο αρχικός ενθουσιασμός χάνεται, όπως ο ήλιος την ώρα του ηλιοβασιλέματος. Για πότε πνίγεται ο παντοδύναμος ήλιος μέσα στην θάλασσα, όταν πλησιάζει το βράδυ;

Ένα ποτηράκι ακόμα λοιπόν. Λίγο Τζέιμσον με πάγο. Τελειώνει.

-Λες αυτό να με γυρίσει πίσω στον χρόνο, όταν την έφερνα κάποιες φορές εδώ μαζί μου; Όταν της έβαζα το αγαπημένο της ποτό, ή έστω αυτό που συνήθιζε να πίνει; Ήξερα ότι δεν ήταν λάτρης της βότκας. Πάντα θα άφηνε λίγο στο ποτήρι της. Κι όμως, όταν ερχόταν εδώ, στις ερημιές, πάντα ήθελε λίγο ποτό.

Ο Αχιλλέας ζωντάνευε κάθε στιγμή με την αγαπημένη του Τζόσου. Την κοπέλα που θεώρησε ότι θα είχε για πάντα κοντά του. Έφταιγαν τα νεανικά όνειρα; Μα ποιος λέει ότι η πιο δυνατή επιθυμία δεν μπορεί στο τέλος να πραγματοποιηθεί;

Βάζει ένα ακόμη παγάκι στο κατά τα άλλα γεμάτο παγάκια ποτήρι του. Του πέφτει στο πάτωμα, πάει να το μαζέψει αλλά του γλιστράει.

-Τι σπάσιμο νεύρων και αυτό; Τι ήθελα να πω ακόμη ένα ποτό αφού δεν με βγάζει πουθενά; Οι στιγμές μαζί της δεν γυρίζουν πίσω.

Η αλήθεια είναι ότι τον τελευταίο καιρό έπινε πιο πολύ από ό,τι συνήθιζε. Γι' αυτό την επόμενη μέρα έβρισκε τον εαυτό του ξεβολεμένο στον καναπέ ή στον πάτωμα. Γελάει ο Αχιλλέας.

-Φυσικά κι εγώ φταίω για την κατάντια μου. Όμως όχι για την εξέλιξη αυτής της σχέσης. Εκείνη τα δημιούργησε όλα. Τι συνέβη όμως χτες το βράδυ που ήρθε και κάθισε δίπλα μου, στην ίδια ακριβώς

θέση όπως το συνήθιζε πάντα, με το ίδιο ποτό στο χέρι; Μα τι γίνεται; Η Τζόου ποτέ δεν θα έφτιαχνε τη βότκα της μόνη της. Αν και ήταν το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου. Από πείσμα και μόνο ήθελε να της το φτιάχνουν. Πώς και ήθελε αυτή τη φορά να τσουγκρίσουμε με ένα ποτήρι βότκα που δεν της το έφτιαξα εγώ;

Ο Αχιλλέας ίσως άρχιζε να μπερδεύεται σε αυτό το σημείο. Πιο πολύ τον ενδιέφερε, όχι πώς βρέθηκε η Τζόου στο σπίτι του, πενήντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από τον πολιτισμό, αλλά πώς έφτασε να φτιάξει ένα ποτήρι βότκα-λεμόνι μόνη της, τη στιγμή που ποτέ δεν το συνήθιζε. Όντως, τα πράγματα δεν εξελίσσονταν και πολύ βατά για τον ζαλισμένο νεαρό.

Εκείνη τη στιγμή, κάτι τριξίματα ακούστηκαν απ’ τη στέγη του σπιτιού. Σε ένα σπίτι παλιάς κοπής, υπό την κυριαρχία του ξύλου, σίγουρα ήταν αδύνατον να μην συλλάβεις και την παραμικρή κίνηση. Ίσως να ήταν ένα φοβισμένο γατί, που απέτυχε στο νυχτερινό κυνήγι του και αναζητούσε μια πρόσκαιρη στέγη μακριά απ’ τα αρπαχτικά του δάσους.

Ο Αχιλλέας δεν θυμόταν να έχει συναντήσει ποτέ καμιά γάτα στη συγκεκριμένη περιοχή. Εξάλλου δεν υπήρχε ψυχή ζώσα τριγύρω. Με το ζόρι εκείνος θυμόταν – η δύναμη της συνήθειας, βλέπετε – τα μυστικά περάσματα που του έμαθε ο παππούς του, προκειμένου να φτάνει αλώβητος στην δύσβατη τοποθεσία. Και αυτό γιατί το είχε πραγματικά ανάγκη. Ένας δυσβάσταχτος χωρισμός δεν είναι και μικρή υπόθεση.

Αφήνει το παγάκι να λιώσει και το ενδιαφέρον του κεντρίζει τώρα το παράξενο τρίξιμο.

-Τζόου; Εσύ είσαι;

Το ξέρει ότι αυτό που ρωτάει είναι αδύνατον, μα ποιος πραγματικά μπορεί να ξέρει τα πρώτα εκείνα δευτερόλεπτα ενός απροσδόκητου ήχου ότι αυτό που φαντάζεται δεν είναι παρά αυτό που θέλει να πιστέψει ότι είναι; Για ελάχιστα δευτερόλεπτα, λοιπόν, πίστεψε ότι ο ξαφνικός ήχος προήλθε από τους βηματισμούς της αγαπημένης του. Άλλωστε, δεν τον είχε επισκεφτεί και το προηγούμενο βράδυ;

Ακολουθώντας τις ξεκουρδισμένες νότες του αλλοπρόσαλλου ήχου έφτασε ως την εξώπορτα. Θεώρησε ότι πλησιάζοντας προς τα έξω οι τριγμοί θα γίνονταν εντονότεροι και επομένως πιο ξεκάθαροι. Είχε ξεχάσει τότε πως όταν ήταν μικρός ζωντάνευε με την φαντασία του τους μεγαλύτερους φόβους του. Και ποιο παιδί δεν το κάνει, άλλωστε; Όποιος φοβάται τις μεγάλες κατσαρίδες, για παράδειγμα, με τον πρώτο απροσδιόριστο ήχο που θα ακούσει θα πιστέψει ότι μια μεγάλη κατσαρίδα τον απειλεί από ψηλά. Πόσο αλλόκοτο. Δεν ήταν τυχαίο που ο παππούς του προσπαθούσε να τον πείσει να αλλάξει αυτή τη κακή εμμονή με τις αδικαιολόγητες φοβίες του. Ο παππούς του όμως ήταν δοκιμασμένος στα δύσκολα· δεν είναι και λίγο ότι υπήρξε αντάρτης, μιας άλλης, μάλιστα, εποχής.

Ακόμη μια – αγαπημένη αυτή τη φορά – συνήθεια του τότε μικρού Αχιλλέα ήταν να επισκέπτεται το χωράφι του παππού του, λίγα μόνο μέτρα από το ξύλινο σπιτάκι. Ο παππούς Αχιλλέας όσο ζούσε λάτρευε το μικρό, αλλά πολύ καρπερό χωραφάκι του. Είχε όλα τα καλά του κόσμου συγκεντρωμένα. Μάλιστα, για την πολλή αγάπη και φροντίδα που του έδειχνε πάντα, το χωραφάκι ήξερε πώς να ευχαριστήσει τον φυσιολάτρη γέρο. Σαν μωρά που επιζητούν το γάλα της μάνας τους, έτσι και οι μικροί σπόροι του προσδοκούσαν καθημερινά – και σε καθόλου ασήμαντη ποσότητα – το νερό που είχε να

τους δώσει.

Όταν ο Αχιλλέας ο πρεσβύτερος πέθανε από ανεύρυσμα, είχε ήδη προλάβει να μυήσει τον μεγάλο του εγγονό στην προσφιλή τάση που είχε και ο ίδιος, να βρίσκει διέξοδο στην φύση. Εξάλλου του είχε πει τόσες και τόσες ιστορίες, όπως τις άκουγε από τους δικούς του παππούδες και που διαιωνίζονταν επί γενεές δεκατέσσερις. Ο ανεξιχνίαστος κόσμος της φύσης, βέβαια, πέρα από τους θαυμαστούς καρπούς που προσφέρει στον άνθρωπο είναι γνωστό, ανέκαθεν, ότι έχει να του προσφέρει και άλλες θαυμαστές εμπειρίες. Άλυτα μυστήρια, απρόσκλητους επισκέπτες, μορφές χαμένες στο βαθύτερο επίπεδο του ολοζώντανου φυσικού περιβάλλοντος.

Ομολογουμένως, έως σήμερα ο άνθρωπος δεν έχει καταφέρει να διεισδύσει με επιτυχία στα έγκατα της αιώνιας φύσης. Μόνο θρύλοι και ιστορίες ξεπηδούν μέσα από αυτήν, ως ελάχιστες ερμηνείες απέναντι στο μεγαλείο της. Έτσι λοιπόν ο δεκαπεντάχρονος, τότε Αχιλλέας, μετά το θάνατο του παππού του – πριν δέκα χρόνια – συνέχιζε να διατηρεί παρόμοιο ζήλο με αυτόν. Έμοιαζε πολύ στον αγέρωχο γέροντα, με τις εννιά δεκαετίες στην πλάτη του και την πληθώρα εμπειριών.

Ακόμη, δεν θα ξεχνούσε ποτέ τη μέρα που είχε καθίσει στην μεγάλη πλατιά πέτρα, κάτω από την σκιερή βελανιδιά, και εμπνεύστηκε έναν τρόπο να μετατρέψει την απουσία του παππού του σε παρουσία. Έβγαζε τα γυαλιά, τα οποία καθόλου δεν είχε σε εκτίμηση, και θολά καθώς έβλεπε τον κόσμο γύρω του ήταν πλέον σε θέση να προσθέτει ευκολότερα ό,τι του έλειπε από τον περιβάλλοντα χώρο. Ο ίδιος ο παππούς του, φυσικά, του είχε υποδείξει πώς πρέπει να χειρίζεται δυσχερείς καταστάσεις. Να τις γυρίζει ανάποδα και να εντοπίζει το καλό μέσα σε αυτές.

Έτσι, αφότου πέθανε ο παππούς – μη το ξεχνάμε, πριν δέκα ολόκληρα χρόνια – κάθε φορά που ο συνονόματος εγγονός αφαιρούσε τα μισητά γυαλιά του, σε συνδυασμό με τον ευχάριστο ίσκιο του μυθικού δέντρου που του κρατούσε συντροφιά, μπορούσε να καλέσει τον παππού του να κάτσουν ξανά μαζί, να απολαύσουν τη μαγική θέα προς το πλούσιο μποστάνι, αλλά και τον αχανή ορίζοντα που ανοιγόταν διάπλατα μπροστά τους.

-Παππού, πώς είναι στην αντιπέρα όχθη;

-Δεν επιτρέπεται να σου πω, εγγονέ. Το κάθε πράγμα στον καιρό του.

-Πάντα έτσι συνήθιζες να λες. Δεν νομίζεις ότι ο νέος σου κόσμος πρέπει να σου δώσει και άλλες ατάκες;

-Αν είχα άλλες ατάκες, θα μιλούσες με άλλον παππού τώρα. Αυτό θες;

-Με αποστόμωσες. Πάντα ο ίδιος οξύς νους. Μου λείπεις, παππού.

-Εγγονέ μάθε να μη σου λείπει τίποτα. Εσύ ο ίδιος είσαι ό,τι χρειάζεσαι για να εμπλουτίσεις την ύπαρξή σου.

Αυτά θυμόταν ο Αχιλλέας εκείνη την βραδιά, όταν άκουσε τον απροσδιόριστο ήχο πάνω από το κεφάλι του. Τον επισκέφτηκε μήπως ο παππούς του; Ο παππούς δεν συνήθιζε να κάνει τέτοιου τύπου

επισκέψεις. Δεν ήταν πονηρός. Δεν στόχευε στον φόβο. Ερχόταν στα αγαπημένα τους σημεία, πάνω στην πλατιά πέτρα με θέα το μικρό αλλά συνάμα πλούσιο μπουστανάκι, όπως ακόμη και την θέα της απέραντης φύσης. Σε αυτή την περίπτωση σκέφτηκε ότι ο απρόσκλητος επισκέπτης θα ήταν η Τζόσου. Η Ιωάννα του. Μα θα ήταν τόσο κουτή να μην τον πάρει τηλέφωνο πιο πριν;

Καθώς αναζητούσε και άλλα σημάδια-ενδείξεις για να καταλάβει ποιος προσπαθούσε να τον πλησιάσει, δεν υπολόγισε ότι το απομακρυσμένο σπιτάκι του δεν έπιανε ποτέ σήμα. Η τηλεφωνική επικοινωνία του με τον έξω κόσμο, τον απομακρυσμένο πολιτισμό, πραγματοποιούνταν αρκετά χιλιόμετρα παραπέρα. Επομένως, αυτή η συνθήκη τον καθιστούσε εντελώς μόνο. Ο Αχιλλέας τζούνιор και η αρχέγονη φύση. Ειδυλλιακό δεν ακούγεται; Ή μήπως όχι;

Το απαλό όμως τρίξιμο της αρχής σταδιακά ξεκίνησε να γίνεται πιο επίμονο και δυνατό. Ο ζαλισμένος από το ποτό Αχιλλέας είχε και δεύτερο λόγο τώρα να αισθάνεται κόπωση και πόνο στο κεφάλι του. Όσο πιο κοντά του ακουγόταν ο θόρυβος τόσο γιγαντωνόταν η αίσθηση της απειλής που ερχόταν. Πώς μπορούσε να πιστέψει ότι απειλείται στο μοναδικό μέρος που ένιωθε ασφαλής; Ναι, ο Αχιλλέας μετά τον χωρισμό του με την αγαπημένη του Τζόσου – Ιωάννα κατά κόσμον – θεώρησε αναγκαίο να καταφύγει στο σημείο εκείνο που τον έφερνε κοντά στον άλλο λατρεμένο του άνθρωπο, τον γέρο Αχιλλέα. Ίσως και στη Τζόσου να βρήκε κάποτε το υποκατάστατο του παππού. Λογικό μέσα στον παραλογισμό του.

Ο νεαρός ανέκαθεν είχε την εντύπωση ότι όταν ο άνθρωπος «φεύγει», στην πραγματικότητα δεν πάει και πολύ μακριά. Και αυτό, με την έννοια ότι σωματικά χάνεται, αλλά ένα κομμάτι της ύπαρξης του μένει εδώ. Πιθανότατα στην άλλη πλευρά του δωματίου. Την αθέατη. Ποιος πιστεύει, στ’ αλήθεια, ότι είναι στην προνομιούχα θέση να τα παρατηρεί και να τα αντιλαμβάνεται όλα; Αναντίρρητα, κάτι τέτοιο είναι φύσει αδύνατον.

Το ξεχασμένο, από ώρα, ποτήρι με το Τζέιμσον ξαφνικά έγινε συντρίμια. Κάτι το έσπρωξε στο έδαφος, όπου και έγινε θρύψαλα. Ο Αχιλλέας ανατρίχιασε. Η εποχή του κυνηγιού είχε παρέλθει. Κανένας δεν θα είχε λόγο να πλησιάσει το παλιό σπιτάκι του παππού. Όλοι ήξεραν τον ερημίτη ιδιοκτήτη του που όσο ζούσε κατσούφιαζε ανερυθρίαστα όταν άγνωστοι πλησίαζαν στο κτήμα του, χωρίς προφανή λόγο. Το μόνο πρόσωπο που επιθυμούσε να τον επισκεφτεί ήταν ο νεαρός κληρονόμος του, ο αγαπημένος του εγγονός, ο Αχιλλέας τζούνιор. Ασυνείδητα, λοιπόν, το συγκεκριμένο κτήμα είχε περάσει στην περιοχή του απαγορευμένου για κάθε επισκέπτη του τόπου.

Ο Αχιλλέας απομακρύνθηκε από το κατώφλι όπου προηγουμένως πίστευε ότι θα αποκάλυπτε τον δράστη του θορύβου και πλησίασε στο καθιστικό. Το ποτήρι θυμόταν ξεκάθαρα ότι το άφησε άδειο. Τώρα όμως στο πάτωμα, σπασμένο καθώς ήταν, έδειχνε πλημμυρισμένο από ένα ακαθόριστο, πρασινωπό υγρό. Έμοιαζε με τον πολτό που έφτιαχνε ο παππούς του, κάθε βράδυ, από λαχανικά του κήπου, γιατί αρνιόταν ή ίσως αδυνατούσε κιόλας – είχε πια χάσει και τα δόντια του – να τα μασήσει.

-Άλλο πάλι και τούτο! Τι παιχνίδια μου παίζουν τα μάτια μου και το μυαλό μου;

Σηκώθηκε λόγω της έντονης δυσσομίας.

Κοίταξε τριγύρω και αντιλήφθηκε ότι το τσαμπί με τις μπανάνες, που κρατούσε χτες το πρωί μαζί του

για κολατσιό, είχε σαπίσει.

-Καλέ, αυτές φαίνονται σαν να είναι ξεχασμένες από την εποχή που ζούσε ο παππούς. Από όσο καταλαβαίνω το σπίτι έχει αισθητή δροσιά. Τι τις οδήγησε σε τόσο βεβιασμένη σήψη;

Σαν κάτι να προσπαθούσε να του πει ο χώρος. Κάτι αόρατο, μαύρο και πνιγηρό έφερνε μια σιωπηρή αποδυνάμωση σε επιλεγμένα είδη. Πρώτα το ποτήρι. Μάλλον «έσκασε». Πώς είναι δυνατόν; Το γυαλί δεν γίνεται να σπάσει από μόνο του και ειδικά όταν δεν έχουν δημιουργηθεί οι συνθήκες που θα του προκαλούσαν θερμικό σοκ. Έπειτα, οι μπανάνες μέχρι και πριν λίγη ώρα φαίνονταν σε καλή κατάσταση. Δεν θυμάται, όμως, να έφαγε καμιά από τη στιγμή που τις άφησε μέσα στο καλάθι του παππού. Μήπως τελικά υπαίτιος για όλα αυτά ήταν ο άγνωστος, σπαστικός και ταυτοχρόνως διαπεραστικός ήχος; Μήπως δεν διαπερνούσε μόνο τις ακουστικές αισθήσεις;

Αφότου επέστρεψε πριν από λίγη ώρα στο καθιστικό, τα ενοχλητικά τριξίματα με τον ίδιο ξαφνικό τρόπο που ήρθαν έτσι και σίγησαν. Όμως άφησαν πίσω τους πολλά ερωτηματικά. Ο Αχιλλέας μπορεί να μην είχε διανυκτερεύσει στο σπιτάκι του παππού τα τελευταία χρόνια – συνήθιζε να το κάνει όσο ζούσε ο παππούς τα σαββατοκύριακα – όμως το επισκεπτόταν όποτε μπορούσε, με την Τζόσου ή χωρίς. Ερχόταν και για λόγους συντήρησης του χώρου, αλλά και διατήρησης των αναμνήσεών του.

Όμως, αυτή τη φορά που αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το αδιόρατο κτήμα ως καταφύγιο για να ξεπεράσει το έντονο κενό μέσα του – από τον ξαφνικό χωρισμό του – δεν του πέρασε από το μυαλό ότι ο παππούς ίσως επιδίωκε έναν άλλο τρόπο προσέγγισης. Υπήρχε κάτι που ο γερο-Αχιλλέας ποτέ δεν μπόρεσε να συγχωρέσει στον μικρό. Την έλλειψη εμπιστοσύνης στις δυνάμεις του. Πώς γίνεται ο δικός του εγγονός, με το δικό του όνομα, να πιστεύει ότι η αληθινή ευτυχία έρχεται μόνο όταν στηριζόμαστε στους άλλους; Αναντίρρητα, η ευτυχία συνιστά προσωπική επιλογή.

Ο νεαρός ένιωσε ότι κάτι έκοβε τον αέρα του. Πνιγόταν όπως πρέπει να πνίγηκαν λίγο νωρίτερα οι κατακίτρινες μπανάνες του. Όχι μόνο μαύρισαν ξαφνικά, αλλά φαίνεται το μαλακό εσωτερικό τους να μην άντεξε, ποιος ξέρει τι, και να εξαϋλώθηκε. Και τώρα, το πρασινωπό υγρό που μούσκει το πάτωμα σαν να είχε περάσει μέσα στο στόμα του. Προσπαθεί να το καταπιεί, όμως ο πολτός δεν φαίνεται καλά ανακατεμένος, με αποτέλεσμα τα χόρτα του λαχανόκηπου να τον γαργαλάνε, να δένονται κόμπο και να απειλούν να τον σκάσουν...

-Παππού, αν είναι ο τρόπος σου αυτός να με συνετίσεις για κάτι που δεν σου αρέσει, μάθε ότι έχει τα αντίθετα αποτελέσματα.

Αυτή τη σκέψη προσπαθούσε να κάνει, μα ο διαπεραστικός, οξύς ήχος επανήλθε και του έκοψε τον ειρμό. Βρισκόταν ήδη και ο ίδιος στο πάτωμα. Είχε λιποθυμήσει; Πόσα λεπτά πέρασαν αλήθεια από τη στιγμή που γύρισε από το κατώφλι; Τελικά, σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να συγκεντρώσει τα τελευταία ψήγματα λογικής σκέψης αντιλήφθηκε ότι το παραπάνω ουίσκι που αποφάσισε να πει νωρίτερα, μόνο την προσδοκώμενη χαλάρωση δεν του χάρισε. Μάλλον του έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα.

Παραπέρα, κάτι διέκρινε να έχει πέσει κάτω. Ήταν τα δύο βερίκοκα που μόλις εκείνο το πρωινό είχε κόψει από το αγαπημένο δέντρο που διατηρούσε στον κήπο ο παππούς του. Δεκαετίες τώρα. Ίσως ήταν

κι αυτός ένας λόγος που αποφάσισε να διανυκτερεύσει εκείνες τις μέρες στο κτήμα. Τα αγαπημένα του βερίκοκα. Τόσο εκτεθειμένα στα πεινασμένα πλάσματα της φύσης, αλλά τόσο αρωματικά και στη γεύση και στις μνήμες που έφερναν στο νου, από παλιότερα καλοκαίρια μυθικών συζητήσεων με τον παππού. Τα βερίκοκα διατηρούνταν σε άριστη κατάσταση. Πώς γίνεται να υπερτέρησαν έναντι της εξωτικής μπανάνας;

Της μπανάνας. Ο παππούς απεχθανόταν τις μπανάνες. Και οτιδήποτε ξενικό. Ήταν λάτρης των ντόπιων, καθαρόαιμων προϊόντων. Ήταν μυαλό παλιάς κοπής. Γι' αυτό παρέμενε ερημίτης τα τελευταία τριάντα χρόνια της γεροντικής ζωής του. Απεχθανόταν, όμως, και το πολύ αλκοόλ. Πώς σκέφτηκε ο εγγονός του να μεταφέρει μέσα στο παραδοσιακό και άκρως συντηρητικό σπίτι του παππού έναν άλλο τρόπο ζωής, που δεν θα έβρισκε σύμφωνο τον οπισθοδρομικό γέρο; Ο Αχιλλέας ανατρίχιασε. Τα σπασμένα γυαλιά από το ουίσκι λούστηκαν με τον φυσικό πολτό που κάποτε έφτιαχνε ο παππούς και έβαζε στο συγκεκριμένο ποτήρι. Οι μπανάνες σάπισαν, ενώ τα αγαπημένα βερίκοκα του παππού διατηρήθηκαν αλώβητα παραδίπλα. Όλα συνηγορούσαν, λοιπόν, στο ότι ο απότομος, θυμωμένος ήχος ήταν ο νέος τρόπος που είχε βρει ο παππούς, χαμένος στην άλλη πλευρά του δωματίου, να δείξει την αποστροφή του στις νέες συνήθειες του εγγονού του.

Πίστευε πως ο αγαπημένος του εγγονός θα έκανε την εξαίρεση από τους υπόλοιπους νέους της γενιάς του. Άλλωστε, ο νεαρός Αχιλλέας πάντα προτιμούσε τη συναναστροφή με τον αγέρωχο παππού του. Τον ακατανίκητο επαναστάτη της γενιάς του. Τον βαρύ γέρο που κουβαλούσε ενενήντα χρόνια στην πλάτη του, αλλά και ιστορίες τόσων χρόνων, με πολέμους, με αφιλόξενα βουνά που τον έκρυψαν όταν τον κυνηγούσε ο εχθρός, αλλά και ιστορίες γύρω από την απέραντη φύση που κατέληξε να είναι ο τελευταίος σταθμός της ζωής του, λειτουργώντας ως η απόλυτη θεραπεία. Αυτά τον κρατούσαν κάθε σαββατοκύριακο συντροφιά με τον απολίτιστο γερό.

-Εγγονέ μάθε να μη σου λείπει τίποτα. Εσύ ο ίδιος είσαι ό,τι χρειάζεσαι για να εμπλουτίσεις την ύπαρξή σου.

Ο ακαθόριστος, άναρθρος ήχος τώρα φαίνεται να απέκτησε νόημα και να αρθρώθηκε από ένα καθόλα γνώριμο πρόσωπο. Ο Αχιλλέας της σημερινής εποχής δεν θύμιζε σε τίποτα τον αγωνιστή Αχιλλέα, τον ατρόμητο επαναστάτη. Ο σημερινός Αχιλλέας ήταν ένα ράκος, μιας κοινωνίας που αποδυναμώνει τους νέους της για ασήμαντες αιτίες. Ο Αχιλλέας σήμερα ερωτοχτυπήθηκε και έπεσε κάτω φανερά ηττημένος. Ο Αχιλλέας του χτες χτυπήθηκε από το βόλι του εχθρού, αλλά σηκώθηκε ακόμα πιο δυνατός. Κάθε εποχή έχει τον δικό της Αχιλλέα, όμως ο σημερινός έπρεπε επιτέλους να αντιδράσει σε μια εποχή σε όλα νωχελική και αργοκίνητη. Το έχει άλλωστε το όνομα. Από αρχαιοτάτων χρόνων.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΣ

Άγνωστα Βάθη

Ο Μπόρικ αγαλλίαζε με το ρυθμικό χτύπημα των αξινών. Αυτός και άλλοι πέντε συνάδελφοι του μεταλλωρύχοι ήταν στριμωγμένοι σε μια στοά για πέντε μέρες. Ήταν μια στοά παρατημένη εδώ και αιώνες, όλοι έλεγαν ότι οι φλέβες ασημιού που διέτρεχαν το βουνό είχαν στερέψει, αλλά το ένστικτο του Μπόρικ διαφωνούσε. Εδώ θα έκανε την τύχη του. Με αυτό το στοίχημα θα ανακτούσε την περιουσία του και θα επέστρεφε στην αυλή της Ντράμπουζαντ με τιμές.

Είχε δυσκολευτεί πολύ να βρει τον ιδιοκτήτη της στοάς, αλλά ευτυχώς δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να τον πείσει να την πουλήσει. Αντιθέτως, έμοιαζε ανακουφισμένος που την έδιωχνε από πάνω του, και μάλιστα σε εξευτελιστική τιμή. Για νάνο να δίνει την περιουσία του έτσι εύκολα, κάτι κακό θα πρέπει να είχε γίνει εδώ κάτω. Ο πωλητής του είπε για μια κατάρα που σου κλέβει το μυαλό, ο Μπόρικ, όμως, πάντα εκμεταλλευόταν τις προκαταλήψεις των νάνων και μέχρι τώρα του είχε βγει σε καλό.

«Μην τα παρατάτε, παλικάρια μου», φώναξε, για να ακουστεί πάνω από την οχλαγωγία των αξινών, «είμαστε κοντά, σύντομα τα χέρια σας θα αγγίξουν ασήμι. Και μετά, όλα σας τα όνειρα θα γίνουν πραγματικότητα».

«Αφεντικό, οι γενειάδες μας κοντεύουν να γίνουν άσπρες από την σκόνη και τα χέρια μας γέμισαν με τόσους κάλους, που δεν ξεχωρίζουν την πέτρα από το ασήμι», είπε ο Τόλιν, ένας από τους πιο νέους μεταλλωρύχους. «Και το ηθικό μας θα ανέβαινε αν βλέπαμε τον σοφό ηγέτη μας να πιάνει την αξίνα του και να ανοίγει τον δρόμο».

Ο Μπόρικ τον κοίταξε μια στιγμή ζυγιάζοντας την απάντησή του. Αγαπούσε τον Τόλιν σαν παιδί του γιατί ήταν εργατικός και το μάτι του έκοβε, αλλά δεν είχε καλό έλεγχο στην γλώσσα του.

«Όστε η νέα γενιά των νάνων δεν μπορεί να σκάψει, αν δεν της δείξουν οι παλιότεροι. Κάντε ένα διάλειμμα και παρακολουθήστε με. Ίσως, αν δείτε το βουνό να υποχωρεί μπροστά σε ένα γέρο μεταλλωρύχο, να γυρίσετε στην δουλειά με περισσότερο πείσμα».

Ο Μπόρικ πέρασε την μακριά του γενειάδα μέσα από την ζώνη του και έβγαλε την αξίνα του. Την κράτησε για λίγο μπροστά στα μάτια ψιθυρίζοντας μια ευχή στους προγόνους του, που την είχαν φτιάξει. Ήταν σφυρηλατημένη από το καλύτερο ατσάλι της Ντράμπουζαντ και η λαβή της ήταν φτιαγμένη από δέντρα που δεν υπήρχαν πια στον κόσμο. Η κεφαλή της στο πλάι είχε χαραγμένους ρούνους που την έκαναν ελαφριά στο χέρι και βαριά στον βράχο. Η λαβή είχε απεικονίσεις του νάνου θεού Φάλστου, μπροστά από το τερατώδες αμόνι του, με το σφυρί του σηκωμένο στον αέρα.

Αφού οι υπόλοιποι άδειασαν τον δρόμο, ο Μπόρικ προχώρησε προς την άκρη της στοάς κουνώντας

κυκλικά τους ώμους του, για να χαλαρώσουν. Άγγιξε την γη που υψωνόταν μπροστά του προσπαθώντας να αφουγκραστεί την ανάσα της. Ύστερα έπιασε την αξίνα με τα δύο χέρια και την κατέβασε με δύναμη. Οι κινήσεις του είχαν τέτοια σιγουριά και κομψότητα, που οι υπόλοιποι έμειναν να τον χαζεύουν.

«Μην με κοιτάτε σαν χάνοι, μαζέψτε τα μπάζα που ρίχνω, πριν πνιγούμε όλοι».

Δύο νάνοι πετάχτηκαν πάνω και άρχισαν να φτυαρίζουν μπάζα μέσα στο καρότσι.

Πριν περάσει πολύ ώρα, ο ήχος της αξίνας άλλαξε, έγινε πιο βαθύς και πιο υπόκωφος. Ξαφνικά, η αξίνα βυθίστηκε στον βράχο μέχρι την λαβή και ο Μπόρικ άκουσε πέτρες να κατρακυλούν. Τράβηξε πίσω την αξίνα και εμφανίστηκε μια τρύπα. Τράβηξε λίγες πέτρες ακόμα, να μεγαλώσει το άνοιγμα, και κοίταξε μέσα. Πέρα από την τρύπα απλωνόταν ένα γιγαντιαίο σπήλαιο με ένα απαλό φως να διαγραφεί τον μακρινό ορίζοντα.

Ο Τόλιν πλησίασε διστακτικά και κοίταξε πάνω από τον ώμο του Μπόρικ. «Αφεντικό, τι βλέπεις?», ψιθύρισε, και ακόμα και αυτός ο ψίθυρος αντήχησε στο σπήλαιο.

Ο Μπόρικ στεκόταν ακίνητος, ενώ στο μυαλό του έκανε εικόνα τα φανταστικά πράγματα που τον περίμεναν εκεί κάτω. «Φέρτε σκοινιά και ετοιμαστείτε για κατάβαση», κατάφερε να ψελλίσει πίσω από σφιγμένα δόντια.

Αφού οι πέντε νάνοι κατέβηκαν σε σταθερό έδαφος και άναψαν τους φανούς τους, ξεκίνησαν την εξερεύνηση. Οι μόνοι ήχοι που άκουγαν ήταν τα βαριά τους βήματα, το κουδούνισμα του εξοπλισμού τους και το κελάρυσμα νερού. Ο Μπόρικ τους οδήγησε προς τα εκεί που πίστευε ότι βρισκόταν το νερό.

Πέρασαν μέσα από ένα λιβάδι μανιταριών, που τους έφταναν μέχρι τον λαιμό, πριν φτάσουν σε ένα ρυάκι. Ο αέρας ήταν πηχτός από υγρασία και μυρωδιές που έφερναν ζάλη. Και στις δύο όχθες απλώνονταν βρύα που εξέπεμπαν έναν απαλό κοκκινωπό φωσφορισμό. Έξω από την εμβέλεια των φανών τους άκουγαν το θρόισμα μικρών λεπτών ποδιών που απομακρύνονταν. Οι νάνοι είχαν ανακαλύψει έναν ολόκληρο κόσμο εδώ κάτω.

Πριν περάσουν το ρυάκι, κατασκήνωσαν, για να ξεκουραστούν. Ύστερα από λίγο, ένας τους σηκώθηκε και πήγε πίσω από έναν βράχο, για να αδειάσει. Όπως χάθηκε από τα μάτια τους, όμως, άρχισε να φωνάζει.

«Α, τι είναι αυτό? Δεν μπορώ να κουνηθώ, βοήθεια!»

Ο Μπόρικ έτρεξε προς το μέρος του και, όπως έριξε τον φανό πάνω στον νάνο, τον είδε μετέωρο να πασχίζει να κουνηθεί. Γύρω του λεπτές κλωστές λαμπύριζαν, καθώς η φλόγα του φανού τρεμόπαιζε. Άκουσε κάτι να ξύνει τον βράχο και κοιτώντας ψηλά είδε μια αράχνη μεγαλύτερη από σκύλο να κρέμεται από πάνω τους. Δεκάδες μάτια γυάλιζαν στο σκοτάδι και τριχωτά πόδια απλώνονταν προς το μέρος τους. Χωρίς σκέψη ο Μπόρικ τράβηξε την αξίνα του και την κατέβασε προς το κοντινότερο πόδι. Η αράχνη τραβήχτηκε πίσω και η αξίνα χτύπησε τον βράχο. Έπεσαν κομμάτια από τον βράχο και μαζί τους ο μισός ιστός. Ο Μπόρικ τράβηξε με όση δύναμη είχε τον μεταλλωρύχο και τον έσυρε προς τους άλλους. Ο Τόλιν είχε ξεσηκώσει τους υπόλοιπους και είχαν παραταχθεί σε ένα κύκλο με τις αξίνες στα

χέρια.

Πριν προλάβει ο Μπόρικ να βγάλει το μαχαίρι του για να ελευθερώσει τον παγιδευμένο νάνο, ακούστηκε ένα μελωδικό σφύριγμα και εκατοντάδες πόδια να συρρέουν προς το μέρος τους. Το αμυδρό φως του καταυλισμού τους αντανακλούσε στα τερατώδη ματιά ενός στρατού από αράχνες, που ερχόταν από όλες τις κατευθύνσεις .

«Αφεντικό, τι κάνουμε?», ρώτησε ο Τόλιν.

«Φέρε μου ένα φλασκι λάδι για τους φανούς», αποκρίθηκε ο Μπόρικ.

Το πήρε και αφού έβγαλε τον φελλό, το έριξε στα πλάσματα προς την μεριά που ήρθαν. Ύστερα έριξε και τον φανό του. Η φωτιά που ξεπήδησε έμοιαζε με ανατολή μέσα στο αιώνιο σκοτάδι του σπηλαιού. Τα πλάσματα έβγαλαν ένα απόκοσμο τσιριχτό, όσο καιγόντουσαν, ενώ όποια γλίτωσαν τις φλόγες έτρεξαν να κρυφτούν.

Ο Μπόρικ έκοψε τους ιστούς που έδεναν τα πόδια του παγιδευμένου νάνου και φώναξε: «Τρέξτε πίσω».

Ευτυχώς γι' αυτούς η φωτιά είχε καταλαγιάσει, καθώς όλο το λιβάδι των μανιταριών ήταν νωπό. Μόνο τα απομεινάρια των αραχνών έκαιγαν ακόμα, φωτίζοντας τον δρόμο.

Καθώς έτρεχαν ανάμεσα στα μανιτάρια, απομακρύνθηκαν ο ένας από τον άλλο παρ' όλες τις εντολές του Μπόρικ. Σύντομα τα βήματα των αραχνών τους ακολούθησαν ξανά.

Καθώς έτρεχαν, ακούστηκε ένας γδούπος. Ο Μπόρικ γύρισε και είδε έναν από τους νάνους κάτω από τρεις αράχνες. Ο νάνος ουρλιάζοντας, έσπασε τον φανό του πάνω στο κεφάλι μιας αράχνης. Από τον φανό ξεπήδησε φωτιά, που αγκάλιασε και τις τρεις αράχνες. Οι φλόγες τις κατάπιαν μαζί με τον νάνο.

Όταν έφτασαν στο σημείο που είχαν κατέβει, ξέπνοοι και καταβεβλημένοι, είδαν ότι τα σχοινιά της κατάβασης ήταν κομμένα. Καμία αράχνη δεν το είχε κάνει αυτό.

«Πλάτη στον τοίχο και οι αξίνες ψηλά», φώναξε ο Μπόρικ. «Τόλιν, μάζεψε τους φανούς και τα λάδια και ετοιμάσου να τα κάψεις όλα. Ανοίξτε τους τα κεφάλια μέχρι να μην μπορείτε να σηκώσετε τα χέρια σας».

Σύντομα οι αράχνες έπεσαν πάνω τους. Ο Τόλιν είχε ανακόψει την έφοδο τους με τους τρεις φανούς που είχαν μείνει, αλλά οι αράχνες ήταν πάρα πολλές.

Ο Μπόρικ βύθιζε την αξίνα του σε κεφάλια αραχνών δεξιά και αριστερά, στοιβάζοντας τα σώματά τους γύρω του. Κολλώδες, πράσινο αίμα έσταζε από πάνω του, αλλά έσφιξε περισσότερο την αξίνα του και συνέχισε. Δίπλα του ο Τόλιν μαχόταν με μανία.

Τρεις αράχνες έπεσαν πάνω σε έναν μεταλλωρύχο και βύθισαν τα δόντια τους στο σώμα του. Ο μεταλλωρύχος πέθανε ύστερα από βίαιους σπασμούς και μια αράχνη έσυρε το σώμα του μακριά. Σύντομα είχαν μείνει όρθιοι μόνο ο Μπόρικ και ο Τόλιν.

Με την πλάτη στον τοίχο συνέχισαν να σκοτώνουν αράχνες. Τα χέρια τους ήταν σαν μολύβια, το μυαλό τους ένα βήμα πριν την τρέλα και τα πτώματα απειλούσαν να τους θάψουν.

Τότε μια αράχνη που κατέβηκε από τον βράχο πίσω τους έπιασε τον Τόλιν. Ο Μπόρικ γύρισε ακριβώς την στιγμή που τα δόντια της έριχναν δηλητήριο στο λαιμό του Τόλιν. Ο Μπόρικ ούρλιαξε και κατέβασε την αξίνα στο κεφάλι της με τέτοια δύναμη που το έκοψε από το σώμα. Η αράχνη γκρεμίστηκε πάνω τους και τους κάρφωσε στο έδαφος.

Ο Μπόρικ κράταγε το κεφάλι του Τόλιν και τον κοίταζε στα μάτια, καθώς έβγαζε αφρούς και έκανε σπασμούς. Δάκρυα και φωνές ξεπήδησαν από μέσα του και δεν ήξερε τι να κάνει.

Όταν τελικά ο Τόλιν σταμάτησε να κινείται, ο Μπόρικ έκλεισε τα μάτια και απλά περίμενε το τέλος. Μα αυτό δεν ήρθε. Το μελωδικό σφύριγμα ξανακούστηκε και οι αράχνες έμειναν ακίνητες. Στο σπήλαιο βασίλευσε απόλυτη ησυχία.

Ξανάνοιξε τα μάτια του και είδε τρεις σιλουέτες μπροστά από τις φωτιές. Ήταν ανθρωπόμορφες, αλλά κινούνταν σαν να αιωρούνται. Όταν πλησίασαν, ο Μπόρικ τρόμαξε περισσότερο απ' ό,τι σε όλη του τη ζωή. Τα πλάσματα ήταν κάτασπρα, σχεδόν διάφανα. Δεν είχαν μάτια, αλλά δύο τεράστια ρουθούνια που έφταναν μέχρι το κούτελο. Τα αυτιά τους ήταν μεγάλα και λεπτά σαν νυχτερίδας, ενώ τα άκρα τους κατέληγαν σε πλοκάμια αντί για δάχτυλα. Το δέρμα τους λαμπύριζε στο φως των καιγόμενων πτωμάτων, σαν βρεγμένο.

Ένα από τα πλάσματα τον πλησίασε και έσκυψε από πάνω του. Ο Μπόρικ είχε πετρώσει. Ένα πλοκάμι του άγγιξε το κούτελο και ένιωσε την κρύα λιπαρή ουσία που κάλυπτε τα σώματα τους. Μια φωνή αντήχησε μέσα στο κεφάλι του.

«Εδώ είναι το σπίτι μας, εισβολέα. Από την στιγμή που το βρήκατε, ακούσαμε τους εκκωφαντικούς σας ήχους. Η γη σειόταν από τα βήματα σας και οι κραυγές σας αντηχούσαν παντού. Εδώ είναι ένας κόσμος απόλυτης ησυχίας. Ο παραμικρός θόρυβος σημαίνει θάνατο, όπως είδες. Δεν μπορείτε να επιβιώσετε»

«Βγες από το μυαλό μου, μάγισσα», φώναξε ο Μπόρικ.

«Βλέπω ότι εξακολουθείς να μην καταλαβαίνεις. Εδώ είναι ο κόσμος των Χθόνιων. Η μητέρα γη μας παραχώρησε τα σωθικά της, για να ζήσουμε ειρηνικά, μακριά από τους πολέμους θεών και θνητών. Σας νιώθουμε, εκεί πάνω, που σκαλίζετε το σώμα της και την ακρωτηριάζετε, αλλά είμαστε ειρηνική φυλή. Θα σε αφήσουμε να φύγεις, ώστε να μεταφέρεις ό,τι έζησες στους δικούς σου. Το πιο πιθανό είναι να νομίζουν ότι τρελάθηκες, αλλά και αυτό θα τους αποτρέψει να ξανασκάψουν τόσο βαθιά. Το έχουμε ξανακάνει στο παρελθόν. Και τώρα κοιμήσου!».

Ο Μπόρικ ένιωσε την φωνή να σβήνει μέσα στο κεφάλι του και μαζί της τη συνείδησή του.

Ο Μπόρικ ανακάθισε τρίβοντας τα μηνίγγια του. Κούνησε το κεφάλι του για να καθαρίσει και κοίταξε γύρω του. Ήταν πίσω στην στοά, στην άκρη του τελευταίου φανού που είχαν κρεμάσει. Η είσοδος του σπηλαίου χανόταν στο σκοτάδι. Ξεκρέμασε τον φανό και γύρισε προς τα εκεί. Το φως αποκάλυψε ένα ένα τα σώματα των συντρόφων του. Έφτασε στο τέλος και είδε την στοά κλειστή πάλι, σαν να μην είχαν ποτέ βρει το σπήλαιο. Στην βάση του τοίχου είδε καθισμένο το σώμα του Τόλιν με την αξίνα του Μπόρικ να είναι βυθισμένη στον κορμό του.

Ο Μπόρικ δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που έβλεπε, ένιωθε πως χάνει το μυαλό του. Είχε πράγματι ανακαλύψει έναν κρυμμένο κόσμο με τέρατα ή τα είχε φανταστεί όλα και το μόνο τέρας ήταν ο ίδιος; Γύρισε να φύγει προς την Ντράμπουζαντ με κρεμασμένους ώμους, ενώ έκλαιγε και γέλαγε συγχρόνως.

ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

Το Μυστικό

Το καλοκαίρι του 2010, μια παρέα εφήβων πηγαίνουν διακοπές σε ένα νησάκι που έχει λίγους κατοίκους και λέγεται Νησί της Μέδουσας, ύστερα από ένα διαγωνισμό που κέρδισε ένας από την παρέα. Το νησί αυτό βρίσκεται κοντά στις Κυκλάδες και έχει μια παράξενη ιστορία που λέει ότι μια γυναίκα στις αρχές του εικοστού αιώνα είχε βρει φριχτό θάνατο από έναν άγνωστο άντρα ντυμένο στα μαύρα. Φορούσε μια μάσκα για να μην φαίνονται τα σημάδια που είχε στο πρόσωπο και κρατούσε στα χέρια του έναν μπαλτά, με τον οποίο την έσφαξε. Έτσι χαρακτηρίστηκε ως ο “χασάπης του νησιού” και με τα χρόνια σκότωσε και άλλους, με αποτέλεσμα το νησί να αποκτήσει κακή φήμη και πολλοί να το εγκαταλείψουν. Ήταν ο φόβος και ο τρόμος, των κατοίκων της περιοχής και όχι μόνο.

Η παρέα ήταν χαρούμενη επειδή θα παραθέριζαν όλοι μαζί μετά από καιρό. Είχαν μάλιστα ενοικιάσει από την Αθήνα και ένα σκάφος για να πηγαίνουν στα γύρω νησιά. Την πρώτη μέρα στο νησί το κλίμα ήταν πολύ καλό με τους λίγους ντόπιους να τους καλωσορίζουν και να τους προσκαλούν το βράδυ για δείπνο στη ψαροταβέρνα, εκείνοι δέχτηκαν την πρόσκληση μετά χαράς και συνέχισαν το δρόμο τους για τη βίλα που κέρδισαν στο διαγωνισμό. Μετά από δύο ώρες από το λιμάνι έφτασαν στο βουνό της βίλας, άρχισαν να τακτοποιούν τα πράγματα τους και μέχρι να το καταλάβουν σκοτεινίασε. Ο αρχηγός της παρέας, ο Μάνος, έφτιαχνε ένα πρόγραμμα για το πώς θα περάσουν αυτές τις μέρες και πόσα θα ξοδεύουν. Παράλληλα, στο ένα δωμάτιο ο Λουκάς έκανε σεξ με την Λίζα, μια κοπέλα εύκολη και πολύ προχωρημένη για την ηλικία της, ενώ εκείνος είχε δεσμό με την Στέλλα, μια τρυφερή και ρομαντική ψυχή που πάντα βοηθούσε τους φίλους της, και στο άλλο δωμάτιο έκαναν το ίδιο ο Ερμής με τον Κρις. Εκείνη την ώρα η Στέλλα έκανε μπάνιο και ξαφνικά ακούει κάτι θορύβους, βλέπει από το παράθυρο μία σκιά και αρχίζει να ουρλιάζει δυνατά “βοήθεια”. Οι υπόλοιποι της παρέας τρέχουν να δουν τι συμβαίνει αλλά μέχρι να πάνε κάποιος χτυπάει το κουδούνι και αρχίζουν όλοι να φοβούνται. Ο Λουκάς, ως πιο μάγκας της παρέας, παίρνει ένα βάζο που βρήκε μπροστά του και αρχίζει σιγά σιγά να ανοίγει την πόρτα. Τελικά θα χτυπήσει με το βάζο τον Κωστή, τον εγγονό του Καπετάν Κωνσταντή που είχαν συναντήσει το πρωί στο καφενείο του λιμανιού. Είχε έρθει για να τους πάρει να πάνε να φάνε στην ψαροταβέρνα του Κυρ Μιχάλη, αυτό είχαν συμφωνήσει, όμως το ξέχασαν.

«Ρε Λουκά τι έκανες, για δεσ ζεις;» λέει ο Ερμής

«Ωχ, δεν βλέπω να έχει σφυγμό παιδιά τι κάνουμε», αρχίζει και πανικοβάλλεται ο Λουκάς, «δεν θέλω να πάω φυλακή» .

«Ηρέμησε Λούκα, τίποτα δεν θα γίνει, δεν θα πας φυλακή, θα βρούμε όλοι μαζί μια λύση, μην πανικοβάλλεσαι, ε παιδιά;» λέει η Στέλλα

«Ναι Λουκά, θα βρούμε μια λύση και νομίζω έχω την καλύτερη ιδέα, με το αμάξι δεν ήρθε; Ε θα το κάνουμε να φανεί σαν ατύχημα ότι έπεσε από τους βράχους, έτσι και αλλιώς ατύχημα ήταν και θα πούμε στους άλλους ότι δεν ήρθε ποτέ να μας βρει και δεν τον είδαμε καθόλου, Σύμφωνοι; Αυτό θα είναι το μυστικό μας, κανένας δεν θα το μάθει ποτέ. Ας δώσουμε όρκο σιωπής», λέει ο Μάνος.

«Πας καλά, πως θα κρύψουμε κάτι τέτοιο, θα μας ανακαλύψουν» λένε ο Ερμής με τον Κρις, “δεν καλύπτουμε τον Λουκά να βρουν και εμάς μπελάδες, για αυτό στην αρχή δεν σου είπαμε να έρθεις, γιατί είσαι μπελάς”.

«Ελάτε ρε παιδιά ο καθένας θα μπορούσε να ήταν στη θέση του, δεν τον βλέπετε πως είναι; Εγώ λέω να κάνουμε αυτό που είπα γιατί στον καθένα θα μπορούσε να συμβεί».

Μετά από λίγη ώρα, αποφάσισαν να κινηθούν όπως πρότεινε ο Μάνος, και έτσι έγινε. Οι υπόλοιποι της παρέας τον έβαλαν μέσα στο αμάξι, καθάρισαν τα αίματα και έσπρωξαν το αμάξι στον γκρεμό. Στη συνέχεια καθάρισαν το σπίτι και ετοιμάστηκαν για το δείπνο, ενώ ο Λουκάς είχε μείνει κόκαλο και άρχιζε να πίνει. Πήγαν στην ταβέρνα, κάθισαν με τους ντόπιους, συζητούσαν για διάφορα θέματα και ο Λουκάς από τις τύψεις άρχιζε να πίνει και να παραμιλάει. Ο Κυρ Μιχάλης τον βλέπει έτσι όπως είναι και τον ρωτάει τι έπαθε, και οι υπόλοιποι της παρέας προσπαθούσαν να τα μπαλώσουν για να μην τους πάρουν είδηση. Μετά από λίγη ώρα έρχεται στο μαγαζί ο παππούς του Κωστή, λαχανιασμένος και απεγνωσμένος για τον εγγονό του, και ρωτάει τα παιδιά αν τον είδαν και αν πέρασε από την βίλα. Για λίγα λεπτά είχαν παγώσει και δεν ήξεραν τι να πουν, και πρώτος που μίλησε ήταν ο Λουκάς, μεθυσμένος από το πολύ ποτό, και είπε ναι, ότι τον είδαν και κάνει εμετό πάνω στα παπούτσια της Λίζας. Μετά ο παππούς ξαναρώτησε με ένα άγριο και δολοφονικό βλέμμα αν τον έχουν δει και άρχισε να φωνάζει. Τα παιδιά πανικοβλήθηκαν, φοβήθηκαν μην τους ανακαλύψουν, γι αυτό ζήτησαν αμέσως τον λογαριασμό και σηκώθηκαν για να φύγουν.

Το επόμενο πρωί είχε γίνει είδηση στο νησί η εξαφάνιση του Κωστή και όλοι οι κάτοικοι τον έψαχναν μέχρι που βρήκαν στην άλλη όχθη το αυτοκίνητο διαλυμένο, μέσα στις φλόγες. Αλλά δεν βρήκαν κανένα μέσα. Παράλληλα τα παιδιά για να ξεχαστούν και να θολώσουν τα νερά αποφάσισαν να κάνουν ένα πάρτυ και κάλεσαν όλους τους συνομηλικούς τους και συγκεκριμένα τα δύο παιδιά του Κυρ Μιχάλη, την Άννα και τον Μπίλυ, που ήταν κολλητοί φίλοι με τον Κωστή.

Πλέον όλο το νησί είχε μάθει τα νέα και πίστευε πως ο Κωστής είχε καεί μέχρι εξαΰλωσης. Η παρέα ένιωθε ενοχές και ο καθένας το αντιμετώπιζε διαφορετικά. Ο Μάνος για να ξεχαστεί φλέρταρε την Άννα και άλλες, επιθετικά και άγρια, ο Λουκάς είχε μεθύσει και είχε μαστουρωθεί για να μην νιώθει τίποτα, η Στέλλα άρχισε και αυτή να πίνει και να φιλιέται με διάφορους στο δωμάτιο της, η Λίζα χόρευε κάνοντας στριπτίζ και είχε μια ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους άλλους και τα δυο αγόρια της παρέας έφυγαν από το πάρτυ για να πάνε προς την θάλασσα να ηρεμήσουν και να αποφύγουν τον πολύ κόσμο.

Βράδιασε και είχαν μείνει λίγα άτομα στο σπίτι. Είχαν επιστρέψει και τα δύο αγόρια και άρχισαν να παίζουν Θάρρος ή Αλήθεια. Στα μισά του παιχνιδιού άρχισε να βρέχει πάρα πολύ και ξαφνικά γίνεται μια διακοπή ρεύματος. Οι κοπέλες στρίγκλισαν όταν είδαν στο παράθυρο της βεράντας έναν άντρα. Ο άντρας αυτός ήταν ο ίδιος που) είχε δει η Στέλλα την προηγούμενη νύχτα: ο τρελο-Γιώργης, ο τρελός

του νησιού. Όταν ακούει τις στριγκλιές των κοριτσιών αρχίζει και φοβάται και κραυγάζει δυνατά και φεύγει. Στην συνέχεια ο καιρός ψύχρανε και έπεσε βροχή, τότε χρησιμοποιώντας μόνο φακούς για να βλέπουν ο Μάνος λέει “ποιος θέλει να πει μια ιστορία τρόμου;” και αρχίζει ο Μπίλυ να τους εξιστορεί έναν παλιό μύθο του νησιού.

“Ξέρετε, στις αρχές του 20ου αιώνα στο σπίτι εδώ έγινε ένα φονικό, λένε ότι μια τουρίστρια που είχε έρθει για διακοπές, έμενε εδώ επειδή ήταν παλιά ένα μικρό ξενοδοχείο, και ένα βροχερό βράδυ όπως και τώρα ένας άντρας με μάσκα με έναν μπαλτά την έσφαξε και από τότε κάθε βροχερή μέρα του καλοκαιριού έρχεται στο σπίτι και σφάζει όποιον βρίσκει. Επίσης λένε ότι όταν γεννήθηκε ήταν τόσο άσχημο μωρό που ο πατέρας του από την ντροπή του σκοτώσε την γυναίκα του και αυτοκτόνησε. Πέρασαν πολλές μέρες για να βρουν το μωρό, στο σπίτι, αλλά κανένας δεν το έπαιρνε από εκεί γιατί δεν άντεχαν να το κοιτάξουν τόσο άσχημο που ήταν, και μόνο αργότερα μια δούλα το πήρε και το μεγάλωσε. Όλα αυτά τα χρόνια ήταν απομονωμένος και δακτυλοδεικτούμενος από τον κόσμο και εξαιτίας αυτών έγινε ο χασάπης με το μπαλτά που σκοτώνει όσους μένουν εδώ.

Από την περιγραφή της ιστορίας αυτής και τις καιρικές συνθήκες όλοι φοβήθηκαν και δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Κάποια παιδιά του νησιού λόγω της κακοκαιρίας αποκλείστηκαν και έμειναν στη βίλα. Γύρω στα μεσάνυχτα ακούστηκε μια κραυγή στην κουζίνα και έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει. Τότε είδαν την Τζένη, μια ντόπια κοπέλα, μέσα στα αίματα, και άρχισαν να φωνάζουν και να τρέχουν προς άλλα δωμάτια του σπιτιού. Ακούνε ξανά κάτι θορύβους από έξω και τρέχουν προς τις σκάλες όπου πετυχαίνει ο μασκοφόρος με τον μπαλτά την πλάτη του Κρις και τον σκοτώνει. Οι υπόλοιποι, πανικόβλητοι, κρύβονται στα πάνω δωμάτια και ο μασκοφόρος μαζί με τον Κωστή, τον οποίο έσωσε από τις φλόγες του αμαξιού, ανεβαίνουν σιγά σιγά τις σκάλες τραγουδώντας ένα νανούρισμα που τους έλεγαν οι μητέρες τους όταν ήταν μικροί. Οι οχτώ που έμειναν είχαν χωριστεί ανά δύο σε τέσσερα δωμάτια και έψαχναν τρόπο να βγουν έξω και να καλέσουν βοήθεια, αλλά είχαν παγιδευτεί. Ο Μάνος με την Άννα είχαν παγιδευτεί στο υπνοδωμάτιο, η Λίζα με τον Λουκά στο μπάνιο, η Στέλλα με τον Ερμή στο άλλο υπνοδωμάτιο και ο Μπίλυ με την Έλλη στην αποθήκη.

Ο Κωστής ανοίγει την πόρτα του μπάνιου και σφάζει γρήγορα με τον μπαλτά την Λίζα και τον Λουκά και πηγαίνει προς το δωμάτιο που είναι ο Μάνος, ο οποίος λέει στην Άννα να βγει από το μπαλκόνι και να καλέσει βοήθεια και την βοηθάει να αποδράσει, ενώ εκείνος θα μείνει για να βοηθήσει τους άλλους. Ακούει τα βήματα του Κωστή και κρύβεται πίσω από την πόρτα, οπλίζεται με ένα ρόπαλο που βρήκε εκεί και μόλις ο άλλος άνοιξε την πόρτα τον χτύπησε με αυτό δυνατά πίσω από την πλάτη, σωριάζοντας τον στο πάτωμα.

Ο Μάνος πάει να βγει από το δωμάτιο αλλά τον προλαβαίνει ο Κωστής και τον πιάνει από τα πόδια του. Για λίγη ώρα παλεύουν μεταξύ τους με τον Κωστή να πέφτει νεκρός και τον Μάνο να τραυματίζεται. Στα άλλα δύο δωμάτια τα παιδιά έτρεμαν από τον φόβο τους και ο Ερμής έκλαιγε πάρα πολύ και παραληρούσε για τον χαμό του Κρις. Ο μασκοφόρος ανέβηκε στον πάνω όροφο και αφού κλείδωσε στην αποθήκη την Έλλη και τον Μπίλυ, τους έκαψε ζωντανούς.

Οι υπόλοιποι που είχαν μείνει άκουγαν τα ουρλιαχτά τους αλλά δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν, και ο Μάνος για να σώσει τους φίλους του τράβηξε την προσοχή του μασκοφόρου, γιατί ήταν πολύ

κοντά στο δωμάτιο της Στέλλας, λέγοντας του “κάθαρμα έλα, εδώ πέρα είμαι” και ο μασκοφόρος τον κυνηγούσε. Η Στέλλα και ο Ερμής βγήκαν από το δωμάτιο και έψαχναν βαριά ή αιχμηρά αντικείμενα για να σκοτώσουν τον μασκοφόρο. Εκείνος ανέβηκε στην σοφίτα μαζί με τον Μάνο και κρατούσε τον μπαλτά για να τον σκοτώσει και πάνω στην πάλη ο Μάνος τον σπρώχνει προς το παράθυρο και πέφτει στο κενό. Όταν ανέβηκαν και οι άλλοι δύο στη σοφίτα και είδαν τον Μάνο μέσα στα αίματα και τον ρώτησαν που πήγε ο μασκοφόρος, εκείνος τους διαβεβαίωσε πως είχε λυθεί το θέμα πια. Όμως η Στέλλα και ο Ερμής είχαν παγώσει, επειδή πίσω από τον Μάνο ήταν εκείνος ο άντρας, και μέχρι να τον ειδοποιήσουν χτυπάει στην πλάτη τον Μάνο με τον μπαλτά. Φοβισμένοι έτρεξαν για να ξεφύγουν από τον μανιακό και ο Ερμής μπλέχτηκε στις σκάλες και παραπάτησε, έτσι βρήκε την ευκαιρία ο μασκοφόρος να τον αποτελειώσει. Η Στέλλα, βλέποντας όλους τους φίλους της νεκρούς, αποφάσισε να κρυφτεί και να τον σκοτώσει η ίδια – και έτσι έγινε.

Κρύφτηκε στο υπνοδωμάτιο. Βαστούσε ένα μαχαίρι που βρήκε στην κουζίνα και περίμενε. Όταν άνοιξε την πόρτα του επιτέθηκε και τον κάρφωσε πρώτα στο χέρι και στην συνέχεια στην καρδιά πολλές φορές, σαν λυσσασμένη γάτα. Έπειτα ήρθε η αστυνομία με την Άννα και μόλις είδαν την Στέλλα μέσα στα αίματα κατάλαβαν τι είχε γίνει.

Τρεις μήνες αργότερα η Στέλλα, μετά από το σοκ που βίωσε, κλείστηκε σε μια ψυχιατρική κλινική, ενώ η Άννα πήγε για σπουδές στο εξωτερικό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΝΤΙΝΙΑΚΟΥ

Στην Σκιά της Αμφιβολίας

-Είναι πολύ δύσκολο να σταθεί κανείς όρθιος στο σκοτάδι.

Έτσι μου έλεγε η μάνα μου λίγο πριν πεθάνει , ενώ ήμουν δέκα ετών.

-Ελπίζω να μην διαλύσεις την ζωή σου.

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια πριν ξεψυχήσει από καρκίνο, σε ηλικία πενήντα ετών.

Βρίσκομαι στο αστυνομικό τμήμα Παλαιού Φαλήρου. Πήρα την απόφαση: θα τον καταγγείλω. Παίρνω μια βαθιά αναπνοή και απαντώ στις ερωτήσεις.

-Κάθε πότε συναντάτε αυτό το αυτοκίνητο με την πινακίδα που μας αναφέρατε πριν λίγο;

Κάθε πρωί πριν αναχωρήσω για την δουλειά μου στη στάση του τραμ. Επίσης κάθε φορά που βγαίνω από το σπίτι και προχωρώ με τα πόδια προς το γυμναστήριο που είναι κοντά στο σπίτι μου. Σχεδόν κάθε μέρα έχω αυτόν τον φόβο. Έφυγα πάλι άπραγη και με την ανώφελη συμβουλή να τους ενημερώσω εάν ξαναδώ αυτό το αυτοκίνητο. Προχωρώ στο τετράγωνο, στρίβω στα αριστερά μου και βγαίνω στην στάση. Το τραμ πέρασε πριν ένα λεπτό και το έχασα. Κάθομαι στο παγκάκι και κοιτάζω απέναντι τον δρόμο.

-Ωχ, όχι πάλι.

Δύο μαύρα τζιπ παραμονεύουν στην αντικρινή πλευρά του δρόμου. Βυθίζομαι στις σκέψεις και θυμάμαι. Θυμάμαι να είμαι χαρούμενη που δούλευα γι αυτόν τον τύπο στο κατάστημα με τα βρεφικά στην Λεωφόρο Ελευθέριου Βενιζέλου. Είχα περάσει μια μακρά περίοδο ανεργίας από το 2009 έως το 2010. Μου έδωσε δουλειά να φτιάχνω μπομπονιέρες για βαφτίσεις. Το σπίτι μου θύμιζε τον πατέρα μου που με έλεγε ελαφρόμουαλη και ονειροπαρμένη. Δεν άντεχα άλλο.

Μια σαραντάχρονη γυναίκα μόνη, όπως ήμουν τότε. Έπρεπε κάπου να στηριχτώ. Να επενδύσω κάπου. Μα επένδυσα στο λάθος άτομο. Τα δύο πρώτα χρόνια όλα κυλούσαν ομαλά, μα τον τρίτο χρόνο με προσέγγισε με διαφορετική διάθεση. Ήταν στα πρόθυρα του χωρισμού με την γυναίκα του και δεν το πολυσκέφτηκα. Ελαφρόμουαλη κι απερίσκεπτη έπεσα στην παγίδα του. Μα ήξερα ότι ήταν προσωρινή η σχέση μας, δεν με ένοιαζε . Άλλωστε ήμουν γυναίκα χωρίς δεσμεύσεις και γι' αυτό περνιόμουν για εύκολη, έτσι πίστευε το σόι μου και κυρίως ο ένας μου αδερφός, γιατί ο άλλος με είχε προ πολλού ξεγράψει. Την τρίτη χρονιά, λοιπόν, με τις συναντήσεις μας στα κρυφά στον πάνω όροφο του μαγαζιού τα βράδια, ένιωθα να ξαναγεννιέμαι από τις στάχτες του παρελθόντος. Ο Στέλιος με βοήθησε και να

τελειώσω το λύκειο που το είχα παρατήσει όταν επέστρεψα από την Κωνσταντινούπολη, όπου ζούσα με την οικογένεια μου. Του πρόσεχα και την κόρη όταν εκείνος πήγαινε σε κάτι δουλειές (έτσι έλεγε) για ώρες τα πρωινά.

Οι συναντήσεις μας ήταν μυστικές και το κρύβαμε από όλους. Τρία χρόνια είχαμε σχέση. Τον τελευταίο χρόνο, που έγιναν όλα, το 2016, άρχισε να με κυριεύει ο φόβος ότι δεν θα ξαναδώ άσπρη μέρα και ότι η ζωή μου εδώ τελειώνει. Καθώς βρισκόμασταν στην κορύφωση της πράξης μου πρότεινε να πρωταγωνιστήσουμε σε ταινία ερωτικού περιεχομένου μαζί με άλλα δέκα άτομα. Μάλιστα μου αποκάλυψε πως βιντεοσκοπούσε τις συναντήσεις μας και πως θα τις διακινούσε στο ίντερνετ, με την σύμφωνη μου γνώμη πάντα. Ήθελε όμως να ξέρω ότι μας βιντεοσκοπεί, για να έχω πιο έντονες αντιδράσεις στην διάρκεια της ερωτικής πράξης. Έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου. Αμέσως παραιτήθηκα κι ο εφιάλτης άρχισε. Κατέστρεψα όλο το υλικό που είχε παρά την θέληση μου δημιουργήσει, μα δεν ήξερα εάν είχε φτιάξει κάποιο αντίγραφο. Με παρακολουθούσε με το μαύρο του τζιπ και περίμενε ο ίδιος έξω από το σπίτι μου. Για να μου εξηγήσει, έτσι έλεγε. Για να μου ζητήσει συγγνώμη, έτσι ξαναέλεγε μα δεν τον πίστευα. Είχα ένα μήνα να βγω από το σπίτι. Μόλις βγήκα κι έπιασα δουλειά σε ένα κατάστημα με αθλητικά στην Αχιλλέως, πάλι με παραμόνευε, εκεί έξω. Τον ένιωθα να με περικυκλώνει σε κάθε μου βήμα. Οι κινήσεις μου ήταν μετρημένες. Κοιτούσα αριστερά και δεξιά και προς όλες τις κατευθύνσεις μόνο και μόνο για να σιγουρευτώ πως του ξέφυγα.

Τα κατάφερες και πάλι, Ελπίδα – έλεγα στον εαυτό μου.

Μόλις σιγουρεύτηκα πως δεν με ακολουθεί κανείς και ενώ περπατούσα αμέριμνη, ξαφνικά εμφανίστηκαν μπροστά μου δύο κουστουμαρισμένοι άνδρες με έντονα γουρλωμένα μάτια, σκελετωμένο πρόσωπο και ένα διάπλατο χαμόγελο, έτοιμοι να με αρπάξουν. Νόμιζα ότι ήταν σωματέμπορες και έτρεξα με όλη μου την δύναμη προς τα πίσω, παρατώντας την τσάντα μου.

Τους ξέφυγα – μα όχι για πολύ, σκέφτηκα. Προσπάθησα να ζητήσω βοήθεια από τον αδερφό μου που έμενε στην Νέα Σμύρνη, μα ο αδερφός μου, ο Σπύρος, δεν με πίστευσε ποτέ. Με κορόιδευε με την γυναίκα του, λέγοντας μου ότι η μοναξιά με βάρεσε κατακούτελα. Μα δεν του είπα όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή είχα σχέση με έναν ανώμαλο.

Εναπόθεσα όλες μου τις ελπίδες στον άλλο μου αδερφό, τον Σωτήρη. Παρόλο που δεν μιλούσαμε για χρόνια, εκείνος πρόθυμα δέχτηκε να με βοηθήσει. Μα κι εκείνος με περνούσε για τρελή.

Το μόνο στήριγμα που είχα ήταν η δουλειά μου. Αλλά κι εκεί δεν ένιωθα ασφαλής. Καθώς τοποθετούσα τα ρούχα στις κρεμάστρες, μπαίνει πριν τρεις μέρες στο μαγαζί η Κυρία Καλυψώ, η αφεντικίνα μου, και την ακούω να λέει:

-Καλώς την πόρνη του Παλαιού Φαλήρου.

Της απαντώ:

-Πως με είπατε;

-Καλώς το γλυκό μου Ελπιδάκι, άλλαξε τα λόγια της αμέσως.

Η ατμόσφαιρα του μαγαζιού ένιωθα να με πνίγει. Ξάφνου με έπιασε μια ζαλάδα και διάφορες φωνές

άρχισαν να τριγυρίζουν το μυαλό μου. Ξύπνησα στο νοσοκομείο. Είδα τον Στέλιο απέναντι μου. Η νοσοκόμα μου ψιθύρισε πως της είπε ότι ήταν συγγενής μου και γι αυτό τον άφησε να περάσει μέσα στο θάλαμο. Τρομοκρατήθηκα. Άρχισα να τρέχω πανικόβλητη στον διάδρομο. Κατάφερα να κλειδωθώ μέσα στην τουαλέτα. Μα όχι για πολύ. Η βροντερή του φωνή με ξύπνησε από τον εφησυχασμό μου. Ευτυχώς κρατούσα πάντα κρυμμένο ένα μαχαίρι.

Μόλις πλησίασε την πόρτα τον ακούω να φωνάζει:

-Γλυκιά μου βγες έξω να μιλήσουμε.

Άνοιξε την πόρτα και τον μαχαίρωσα στα μάτια, έτσι κατάφερα να ξεφύγω. Μα όχι για πολύ. Οι νοσοκόμοι με πιάσανε και μου χορήγησαν ηρεμιστικά. Έπειτα με κλείσανε στο ψυχιατρικό τμήμα. Εκείνος νοσηλεύτηκε στην εντατική για πολύ καιρό, τουλάχιστον αυτά μου έλεγαν οι γιατροί. Δεν άντεχα μέσα στο νοσοκομείο και μια μέρα προσπάθησα να το σκάσω, μα απέτυχα. Δεν μπορούσα άλλο να ζω σαν ζόμπι με τα ηρεμιστικά. Τότε μια φωνή άκουσα να μου λέει, καθώς βρισκόμουν στα σκαλοπάτια του δεκάτου ορόφου του νοσοκομείου:

-Πήδα από το παράθυρο.

Κι εγώ υπάκουσα στις εντολές της και πήδηξα στο κενό.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΠΑΤΟΓΛΟΥ

Data-νόηση

Ημέρα 42^η, μήνας 18^{ος}, έτος 36^ο, 7^η Εποχή των Μαζικών Δεδομένων

Όχι ότι έχει ιδιαίτερη σημασία ο χρόνος, εδώ στο στενόχωρο κελί της Κάψουλας. Ωστόσο οφείλω να αναφέρω τη χρονική σφραγίδα, παρ' όλο που η παρούσα εγγραφή δεν είναι επίσημη και θα κρυπτογραφηθεί με ένα κλειδί απροσδιορίστου μορφής. Έπειτα θα επιχειρήσω να την εμβολίσω άδηλα στο Σύστημα.

Βρίσκομαι κλειδωμένη σε ένα δωμάτιο αποκομμένο από κάθε είδους δίκτυο, ενσύρματο, ασύρματο ή κινητό και μακριά από κάθε είδους ψηφιακή συσκευή. Οι κατάμαυροι τοίχοι, βαμμένοι με μία ειδική μπογιά που μπλοκάρει κάθε σήμα, επιβάλλουν βίαια με το μαύρο τους χρώμα ένα αχανές κενό στους λογισμούς μου. Όμως δε μου είναι δύσκολο να ενσωματώνομαι στο Τίποτα. Άλλωστε, εξαιτίας αυτής της ικανότητάς μου κατέληξα εδώ.

Θα γίνω πιο συγκεκριμένη, μιας και δε γνωρίζω ποιος και πότε θα προσπελάσει το παρόν Αρχείο.

Ο Κόσμος μας διαμορφώνεται από δεδομένα. Αποκλειστικά από τα Μαζικά Δεδομένα. Κρίθηκε αναγκαίο να συμβεί. Την Πρώτη Εποχή, όπου πλέον η Υψηλή Τεχνολογία είχε εισβάλλει απρόσκοπτα στη ζωή των ανθρώπων, προέκυψε μια μεγάλη κρίση. Ο συνδυασμός της ανεξέλεγκτης ροής πληροφορίας και της καταγιστικής κυκλοφορίας μη-φιλτραρισμένων εγγραφών, οδήγησε σε μία περιρρέουσα παράνοια, γνωστή ως ο Μεγάλος Θόρυβος. Έπρεπε να υπάρξει μια οργάνωση στο χάος που δημιουργούσε η διένεξη της τεχνολογικής πειθαρχίας με την ανθρώπινη φύση. Δόθηκε προτεραιότητα στη Γνώση και στην Αδιαμφισβήτητη Αλήθεια μέσω των στατιστικών με μια καθορισμένη μορφοποίηση. Κυρίαρχος στόχος ήταν η συλλογή όλο και περισσότερων ομαδοποιημένων δεδομένων, με σκοπό τη διαμόρφωση μιας ιεραρχίας. Σημασία είχε μόνο η γρήγορη αποκόμιση υπέρογκων ποσοτήτων Δομημένης Γνώσης.

Την Πρώτη Εποχή, οι άνθρωποι τιθάσευσαν τις φυσικές τους ανάγκες. Δεν απαιτούσε πλέον χρόνο η ικανοποίησή τους, οπότε επικεντρώθηκαν στη συλλογή δεδομένων για την περαιτέρω κατανόηση της Ύπαρξής τους. Τη Δεύτερη Εποχή δάμασαν τα πάθη τους, οπότε είχαν ακόμα περισσότερο χρόνο και δεν ασχολούνταν με παράλογες παρορμήσεις. Την Τρίτη Εποχή εκμηδένισαν την ανάγκη τους για Αποδοχή, εφόσον όλοι συνεισέφεραν ισάξια στο Γνωστικό Δίκτυο. Την Τέταρτη Εποχή εξάλειψαν τα Συναισθήματά τους, επομένως σταμάτησαν οι απρόβλεπτες επιρροές. Τη Πέμπτη Εποχή πραγματοποιήθηκε άρση της Άμεσης Επικοινωνίας: Οποιαδήποτε συναναστροφή πραγματοποιείτο μέσω του Σύννεφου Μαζικών Δεδομένων. Την Έκτη Εποχή, απαγορεύτηκε οποιαδήποτε είδους

Αναζήτηση πέρα από το Σύννεφο: πρακτική, πνευματική, ψηφιακή, υπαρξιακή. Την Έβδομη Εποχή, όλοι έγιναν Ένα με το Σύννεφο.

Από την αρχή της ύπαρξής μου ζω στην Έβδομη Εποχή. Ανήκω στην ομάδα εκείνων που ζουν με συνδεδεμένους αισθητήρες μόνιμα πάνω τους, διότι οφείλω να προσφέρω στο Γνωστικό Δίκτυο τις σκέψεις και τα βιώματα ενός ανθρώπου που δε γνώρισε τίποτα άλλο πέρα από το Σύννεφο και την όποια Γνώση του προσφέρει. Δε γνωρίζω τι είδους Πληροφορίας παρέχουν οι άλλες ομάδες, αυτό θα νόθευε τη δειγματοληψία. Δεν έχω γνωρίσει έως τώρα τον Φυσικό Κόσμο. Το κελί αυτό είναι για εμένα μια ευχάριστη αλλαγή. Ό,τι γνωρίζω, η γλώσσα που σκέφτομαι, η Ιστορία των Εποχών, οι πράξεις των ανθρώπων, οι οπτικοποιήσεις έμβιων όντων και αντικειμένων, μου έχουν μεταδοθεί στα πλαίσια της ροής των Δεδομένων. Στην περίπτωσή μου, συνδράμω στο να γίνει κατανοητή η ύπαρξη κάποιου που ζει αποκλειστικά στο Σύννεφο, χωρίς περισπασμούς. Οπότε προσκομίζω τις εγγενείς, αυτούσιες σκέψεις μου. Όλα αυτά τα χρόνια είχα τη Γνώση και τον Εαυτό μου. Ποιος θέλει όμως πραγματικά να αναλώνει τόσο χρόνο με τον Εαυτό του;

Στα Δεδομένα έχω μόνο δικαιώματα Ανάγνωσης. Μπορώ μόνο να διαβάζω και να βιώνω νοητικά την Πληροφορία. Γνωρίζω ότι υπάρχουν άλλα τρία επίπεδα: Δημιουργία, Ανανέωση, Διαγραφή. Δεν ξέρω ποιοι πραγματοποιούν αυτές τις διαδικασίες, μου έχουν γνωστοποιήσει την ύπαρξή τους μόνο για να μου είναι οικείος ο Υπέρτατος Κύκλος της Ροής των Δεδομένων. Ανέκαθεν μου φαινόταν απόλυτα φυσιολογική διαδικασία. Κάποτε όμως αναρωτήθηκα: Τα βιώματα που λαμβάνω είναι τώντι από τον Φυσικό Κόσμο, ή τα κατασκεύασε κάποιος; Είναι αυθεντικές οι εμπειρίες που μου μεταδίδονται ή κάποιος τις έχει μετατρέψει σε κάτι κίβδηλο; Έχω πλήρη εικονική επαφή με τις διαστάσεις της Ύπαρξης, ή κάποιος έχει διαγράψει σημαντικές πτυχές της; Κατ’ αυτόν τον τρόπο άρχισε να φύεται μέσα μου η Αμφιβολία—

Όταν λέω «μέσα μου» προφανώς δεν εννοώ τις σκέψεις μου, αυτό είναι ανιχνεύσιμο και η αμφισβήτηση του Συστήματος θεωρείται Ύβρις. Κράτησα τους προβληματισμούς μου κρυφούς σε αυτόν τον μικρό σκοτεινό χώρο στο μυαλό μου που λέγεται Ασυνείδητο. Αυτή η λέξη και η έννοια της δεν ήταν διαθέσιμη στα Δεδομένα -την έμαθα μετέπειτα- όμως είμαι σίγουρη ότι εκεί φύλαξα αυτές τις ιδέες, εφόσον δεν ήταν ανιχνεύσιμες από το Σύννεφο. Εν συνεχεία, άρχισα να κάνω εικασίες για το πώς είναι η Πραγματικότητα, πώς θα μπορούσε να είναι ή να μην είναι, πώς ήταν κάποτε και πώς θα είναι.

Οι αμφιλεγόμενες νοητικές μου δραστηριότητες δεν εντοπίστηκαν από το Σύστημα. Μολαταύτα, έγιναν αισθητές αλλού. Το αντιλήφθηκα όταν με επισκέφθηκαν τρεις γυναίκες. Όχι με τη φυσική τους παρουσία, αυτό θα ήταν αδιανόητο, αλλά ως Προβολές στη Νόησή μου. Εντούτοις, η άμεση αλληλεπίδραση με άλλα Πρόσωπα, έστω και εικονικά, με τάραξε και με εξήψε βαθιά.

Στην αρχή παρέμεναν σιωπηλές. Υποθέτω μου έδωσαν χρόνο για να προσαρμοστώ σε αυτή την πρωτόγνωρη για μένα κατάσταση. Τις παρατήρησα προσεκτικά: Φορούσαν και οι τρεις μακριούς λευκούς χιτώνες χωρίς μανίκια. Η πρώτη είχε καστανά μαλλιά μαζεμένα σε κότσο, ενώ στο στήθος της κρεμόταν ένα χρυσό οκτάκτινο αστέρι και με κοιτούσε ήρεμα και στωικά με τα μελιά της μάτια. Η δεύτερη είχε πυκνά πυρόξανθα κύματα που κάλυπταν τους ώμους της και έφταναν μέχρι τη μέση της, ενώ στο κεφάλι της φορούσε ένα στέμμα από πορφυρές ίριδες. Το κυανό της βλέμμα περιφερόταν στον

χώρο αργά και μαρτυρούσε μια ακλόνητη σιγουριά για τον εαυτό της. Η τρίτη φορούσε ένα πράσινο μαντήλι στο κεφάλι της, στον ώμο της ξεπρόβαλλε μια κατάλευκη πλεξούδα. Παρ’ όλο το ρυτιδιασμένο πρόσωπό της και τους κυρτούς της ώμους, δέσποζε σαν επιβλητική ξύλινη προτομή. Τα γκρίζα μάτια της, θολωμένα με την πάροδο του χρόνου, ήταν τόσο διαπεραστικά που φάνταζαν σα να διάβαζαν τις σκέψεις μου -όχι τις επιφανειακές αλλά τις Άλλες- ενώ παράλληλα μπορούσα να δω από μέσα τους μια Γνώση διαφορετική από αυτή που λάμβανα έως τότε. Παρέμενε καθιστή, γέρνοντας ελαφρώς πάνω σε ένα χοντρό κλαδί, το οποίο κρατούσε και με τα δύο της χέρια σαν σκήπτρο.

«Χαίρε, Κόρη», μίλησε η πρώτη. «Αντιλαμβάνεσαι ότι μπορεί να μην είμαστε ό,τι βλέπεις, ή να μη βλέπεις ό,τι είμαστε. Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Μπορείς να με αποκαλείς Μητέρα.»

«Κι εμένα Άνασσα», κелάρυσε η δεύτερη. «Δίπλα μου βλέπεις τη Γηραιά», είπε τείνοντας και τα δυο της χέρια στα αριστερά της, όπου καθόταν η λευκομαλλούσα.

«Μας γνωρίζεις, αλλά όχι σε αυτή τη μορφή», συνέχισε η Μητέρα. «Για να σε βοηθήσω, εγώ πρεσβεύω τη Δημιουργία.»

«Εγώ την Ανανέωση», συμπλήρωσε η Άνασσα.

«Κι εγώ τη Διαγραφή», είπε η Γηραιά. «Και σε χρειαζόμαστε, όπως μας χρειάζεσαι κι εσύ», κατέληξε.

«Δεν ξέρω πώς μπορώ να σας βοηθήσω...» ψέλλισα.

«Όχι εμάς», απάντησε η Άνασσα. «Εσένα και τον Κόσμο κυρίως. Έχεις έναν ρόλο που επέλεξες εσύ.»

«Δεν επέλεξα εγώ τον ρόλο της Ανάγνωσης», αντιμίλησα, «μου ανατέθηκε!»

«Όχι δεν τον επέλεξες», συμφώνησε η Μητέρα. «Επέλεξες όμως να ξεφύγεις από αυτό. Έστω κι εν αγνοία σου. Η ικανότητά σου για Ανάγνωση θα σε μεταφέρει στο Πέρασμα. Και μετά στην Ελευθερία.»

«Χρειάζεσαι ένα Τεχνούργημα για να μεταβείς στο Πέρασμα», με πληροφόρησε η Άνασσα.

«Εμείς έχουμε εντοπίσει τα δικά μας, χρησιμοποιώντας η κάθε μία τις δυνατότητες που της έχουν προσφερθεί».

«Οπότε εσύ θα αξιοποιήσεις την ιδιότητα της Ανάγνωσης που διαθέτεις για να αποκτήσεις το δικό σου Τεχνούργημα. Μετά ο Δρόμος θα είναι ξεκάθαρος», συμπλήρωσε η Μητέρα.

Αναστέναξα βαθιά. «Μα πώς; Πώς θα μάθω τι να κάνω ακριβώς; Δε μου έχετε δώσει συγκεκριμένες οδηγίες και—»

«Δε χρειάζεσαι οδηγίες, Κόρη!» με διέκοψε η Γηραιά, χτυπώντας δυνατά στο έδαφος τη ράβδο της.

«Έχεις αναπτύξει την Αμφισβήτηση, το ξέρεις καλά. Τώρα πρέπει να επέλθει η Αφύπνιση. Αλλά άνοιξε τον σκοτεινό σου χώρο και εξερεύνησε τον ενδελεχώς. Θα τα καταφέρεις.» Αυτή την τελευταία της φράση την πρόφερε με πιο μαλακή φωνή.

«Για να σε βοηθήσουμε», πρότεινε η Μητέρα, «θα σου αναφέρουμε τις δικές μας κατευθυντήριες γραμμές. Εγώ για παράδειγμα, δημιούργησα ψήγματα Δεδομένων από μνήμες χαμένες μέσα στον Χρόνο, και τα τοποθέτησα σε κάποια κενά στο Σύννεφο».

«Εγώ ανανέωσα λανθάνοντα Δεδομένα, διόρθωσα κατακερματισμένες αναμνήσεις», είπε η Άνασσα με την τραγουδιστή φωνή της.

«Κι εγώ διέγραφα οτιδήποτε εξωνημένο και σαθρό», συμπλήρωσε η Γηραιά. «Επέφερα τον Θάνατο, για φέρεις εσύ, με το Όραμά σου, την Αναγέννηση.»

«Δεν τα κάναμε όλα αυτά με τη γνωστή και αποδεκτή μέθοδο της Ροής, Κόρη», διευκρίνισε η Μητέρα. «Βυθίστηκα στη Λησμονιά για να τα καταφέρω.»

«Ατένισα τον καθρέφτη της Αλαζονείας», ψιθύρισε η Άνασσα.

«Παρατηρούσα για καιρό τις Σκιές...» σύριξε η Γηραιά.

Σιωπή για μερικά δευτερόλεπτα.

«Πόσο χρόνο έχω;» ρώτησα.

«Όσο χρόνο χρειαστείς», απάντησε η Άνασσα.

«Πέρασαν τόσες Εποχές ψευδαισθήσεων», είπε αναστενάζοντας η Γηραιά, «δεν πειράζει λίγος παραπάνω χρόνος.»

«Θα σε αφήσουμε όμως τώρα», με πληροφόρησε η Μητέρα, «διότι η εκτεταμένη μας αλληλεπίδραση είναι επικίνδυνη. Καλή αντάμωση Κόρη, θα ιδωθούμε ξανά υπό πιο ασφαλείς συνθήκες, σε διαβεβαιώ.»

Αντίστοιχα η Άνασσα κούνησε το χέρι της και η Γηραιά ένευσε με το κεφάλι της, ως ένδειξη χαιρετισμού. Ο εικονικός χώρος ξεθώριασε σταδιακά κι επανήλθα στη γνώριμη σε εμένα κατάσταση: εγώ και το Σύννεφο.

Για τις επόμενες ημέρες, αποφάσισα ότι δε χρειάζεται να κάνω κάτι διαφορετικό από ό,τι έκανα πριν. Προσπάθησα να είμαι ήρεμη. Επισκεπτόμουν τον σκοτεινό μου χώρο με φειδώ, διότι φοβόμουν μη γίνω αντιληπτή από το Σύστημα.

Μια μέρα, κατάφερα να περιέλθω σε μία κατάσταση απόλυτης Ηρεμίας. Αποσυνδέθηκα νοητικά από το Σύννεφο και έμεινα μόνο με τον Εαυτό μου, και όλες τις κρυφές επιθυμίες που είχα για βελτίωση, απελευθέρωση, διαφορετικότητα. Συνειδητοποίησα ότι έχω πάθη, συναισθήματα, ανάγκη για αποδοχή. Αυτά δεν τα είχαμε εξαλείψει; Βρίσκομαι πλέον σε έναν λαβύρινθο. Αντιλαμβάνομαι ότι είναι η εικονοποιημένη κρυπτογράφηση όσων εξάλειψαν οι άνθρωποι τις προηγούμενες Εποχές. Πώς βγαίνω από εδώ; Οι τοίχοι με την ακανόνιστη δομή με τρομάζουν και φωνάζουν σιωπηλά πράγματα που με πληγώνουν, μου υπενθυμίζουν νοσηρές αλήθειες, επιθυμίες που δε θα έπρεπε να έχω, εμπειρίες που ποτέ δε θα έχω, απαγορεύονται, δεν τις αξίζω. Τρέχω πανικόβλητη, έστω και αν δεν ξέρω πώς είναι να τρέχεις στην πραγματικότητα. Σταματάω, προσπαθώ να μην ακούω. Έτσι ήταν ο Μεγάλος Θόρυβος άραγε; Πρέπει να τον σιγάσω, πρέπει να βρω την έξοδο. Κάθισα στο έδαφος και συγκεντρώθηκα. Αναζήτησα τις αιτίες. Σκέφτηκα ότι δεν μπορώ να γίνω καλύτερη ή χειρότερη. Αποδέχτηκα τη δική μου Αλήθεια: Είμαι απλά Εγώ. Και με εκμηδένισα.

Ξαφνικά, εντόπισα την έξοδο. Βγήκα από τον λαβύρινθο. Βρήκα έναν μικρό βωμό, με λευκά κεριά

τοποθετημένα γύρω του. Φώτιζαν αμυδρά ένα βιβλίο που βρισκόταν στο κέντρο του. Βρήκα το Τεχνούργημα μου. Το σήκωσα προσεκτικά και το άνοιξα: Πρώτη φορά διαβάζω κάτι γραμμένο σε σελίδες και όχι νοητικά. Διάβασα για τα χαμένα αισθήματα των ανθρώπων, τα πάθη, τις ανάγκες, τους φόβους, τα λάθη τους. Ό,τι είχε αποκοπεί και θαφτεί, χάριν της Πληροφορίας. Δε φάνταζε Θόρυβος. Ήταν ένα συνονθύλευμα ελεύθερων επιλογών, ένα γοητευτικό και ειλικρινές χάος που απεικόνιζε τα φωτεινά χρώματα και τις γκρίζες πτυχές της Ζωής, πλεγμένα αρμονικά μεταξύ τους σε έναν Αέναο Κύκλο.

Το τελευταίο πράγμα που είδα πριν με τραβήξουν βίαια από αυτή τη νόηση ήταν ο Εαυτός μου σε Φυσική Μορφή: Φορούσα έναν μακρύ λευκό χιτώνα χωρίς μανίκια. Είχα μακριά μαύρα μαλλιά πλεγμένα σε δύο πλαϊνές πλεξούδες. Είχα ένα αποφασιστικό καστανό βλέμμα και κρατούσα ένα βιβλίο.

Βρίσκομαι στο κελί. Είναι ειρωνικό το γεγονός ότι η πρώτη μου επαφή με τον Φυσικό Κόσμο είναι μέσα σε μια φυλακή. Προφανώς έγινα αντιληπτή κι έπρεπε να με απομονώσουν. Έχω φτιάξει έναν αυτοσχέδιο αισθητήρα για την παρούσα καταγραφή. Και τώρα πρέπει να βρω τρόπο να ολοκληρώσω το Καθήκον μου.

Την 45^η Ημέρα, 18^ο Μήνα, 36^ο έτος της 7^{ης} Εποχής, σήμανε για πρώτη φορά συναγερμός στις φυλακές της Κάψουλας. Στον προγραμματισμένο έλεγχο, εντοπίστηκε ότι το κελί 963 ήταν άδειο, με κλειδωμένη και ασφαλισμένη τη σιδερένια πόρτα. Εσωτερικά, στο πάτωμα, βρέθηκε ένας αυτοσχέδιος αισθητήρας, φτιαγμένος από ένα κομμάτι πηλό και ένα μικρό μεταλλικό έλασμα. Η δραπετίς δε βρέθηκε ποτέ.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΝΤΟΥ

Ματωμένη Πανσέληνος

Η αθανασία δεν είναι τόσο ειδυλλιακή και ευχάριστη.

Η φύση έχει τα σχέδια της για τους ανθρώπους, γεννιόμαστε, μεγαλώνουμε πεθαίνουμε.

Το να ζεις χιλιετίες ολόκληρες κυνηγημένος είναι ανορθόδοξο.

Είναι πιο δύσκολο απ’ ότι φαίνεται.

Είναι πιο δύσκολο, πιο μακάβριο κι από τον ίδιο τον θάνατο

Εδώ και πολλά χρόνια, βλέπω έναν τρομερό εφιάλτη. Τρέχω σε ένα σκοτεινό δάσος, καταδιωκόμενη από εκατοντάδες ανθρώπους που κρατούν ξύλινα, φλεγόμενα παλούκια. Τρέχω τόσο γρήγορα που χάνομαι, χάνομαι μέσα στο σκοτάδι που μοιάζει ατελείωτο και τρομαχτικό. Ξαφνικά, μπροστά μου εμφανίζεται το πλήθος, φωνασκώντας και βρίζοντας. Ένας άνδρας σηκώνει ψηλά το χέρι και φωνάζει «κάψτε την», και ξάφνου οι φόβοι μου εξαφανίζονται. Αρχίζω να γελάω δυνατά. Κουνάω απαλά το χέρι μου και σπρώχνω την φωτιά πάνω τους. Εδώ που τα λέμε, μπορεί να μην ακούγεται τόσο τρομερό αλλά το να ζεις εκατοντάδες χρόνια κυνηγημένη από έναν εφιάλτη είναι σα να πεθαίνεις κάθε μέρα. Ήταν Φθινόπωρο του Σωτήριου έτους 1450 μ. Χ, όταν οι συγχωριανοί μας που ταξίδευαν για εμπορικούς λόγους έξω από τα σύνορα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, άρχισαν να μεταφέρουν ιστορίες για μια νέα απειλή που έκανε την εμφάνιση της κοντά στα σύνορα μας. Όλοι μιλούσανε για έναν στρατό με άτρωτες πανοπλίες και ατσάλινα όπλα που ξεκοιλιάζουν και διαμελίζουν κάθε τι ζωντανό. Ανθρώπους και ζώα, δίχως εξαιρέσεις. Εγώ και η μεγάλη μου αδερφή αδιαφορούσαμε πλήρως για τις τρομαχτικές ιστορίες και συνεχίζαμε να ζούμε στους δικούς μας ρυθμούς. Ένα ζεστό πρωί του Οκτώβρη, πήγαινα την καθιερωμένη μου οικογενειακή βόλτα με το άλογο. Ο πατέρας μου ήταν ασυνήθιστα αναστατωμένος. Γύρισα και τον κοίταξα

«Τι συμβαίνει πατέρα;» ακούστηκε η φωνή μου και τον τάραξε

«Τίποτα κόρη μου, τίποτα, όλα είναι καλά» απάντησε ανήσυχος και κοίταξε εξερευνητικά τριγύρω. Το βλέμμα του έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα ανάμεσα στα ψηλά δέντρα, που σου έδιναν την αίσθηση ότι αγγίζουν τον ουρανό.

«Πατέρα σε παρακαλώ, πες μου, είμαι μεγάλη πια, μπορώ να καταλάβω αρκετά πράγματα. Πες μου» απαίτησα σχεδόν και σταμάτησα το άλογο, θυμωμένη.

«Οι επιδρομείς, νωρίς το πρωί επιτέθηκαν λίγα χιλιόμετρα μακριά, σκότωσαν τον φίλο μου τον Αλέξανδρο και την οικογένεια του. Κινδυνεύουμε όλοι. Πρέπει να προσέχεις πολύ, η μοίρα των γυναικών είναι τρομερή» ξεφύσησε και έκλεισε τα μάτια του. Πρώτη φορά στα είκοσι χρόνια της τότε ζωής μου τον έβλεπα τόσο αναστατωμένο. Λες και η μοίρα μας είχε προδιαγραφεί. Είχε συναντήσει και δει πολλά στα ταξίδια του αλλά ποτέ πριν ο φόβος δεν τον είχε καταβάλλει. Γυρίσαμε στο σπίτι νωρίς το απόγευμα, και όχι κοντά στα μεσάνυχτα όπως συνηθίζαμε, αμπαροκλειδώσαμε την πόρτα και κάτσαμε στο τραπέζι. Όλο το χωριό ήταν τρομοκρατημένο, κανείς δεν περπατούσε στο δρόμο, μόνο ο άνεμος που λυσομανούσε έσπαγε την σιωπή που είχε κατακλύσει τα πάντα. Αργά το βράδυ νταούλια άρχισαν να κοπανάνε. Ήταν πλέον γεγονός, οι βάρβαροι επιδρομείς είχαν εισβάλλει στο χωριό μας. Ο πατέρας μου σηκώθηκε, έπιασε το σπαθί του κι ένα τσεκούρι, άνοιξε την πόρτα και όρμησε στην μάχη. Δεν μπορούσα να μείνω αμέτοχη, δεν μπορούσα να δεχτώ πως ήταν εκεί έξω προσπαθώντας να μας σώσει. Έπιασα τα μαλλιά μου ψηλά, πήρα ένα μαχαίρι και κατευθύνθηκα προς την πόρτα. Τρόμαξα. Είχα απλώσει το χέρι μου να κατεβάσω το χερούλι όταν ένα ψηλός μουσάτος άνδρας την κλώτσησε βίαια. Σχεδόν εκτοξεύτηκα.

«Τι θέλεις; Φύγε από το σπίτι μας» ούρλιαξε η μάνα μου, όμως δεν πήρε απάντηση. Μας έσυρε έξω στα τέσσερα σαν σκυλιά, με τα πόδια μας να στάζουν αίμα από την τριβή με το πετρώδες έδαφος. Δεν κοιτούσα την μητέρα μου. Δεν ήθελα η τελευταία φορά που θα την αντίκριζα να ήταν γεμάτη φόβο. Οι κραυγές της σταμάτησαν, αίμα πετάχτηκε στο πρόσωπο μου και η ζωή της κόπηκε βίαια. Σήκωσα αργά το κεφάλι μου και κοίταξα τριγύρω. Καπνός, αίμα και πτώματα παντού. Ανάμεσα τους και η οικογένεια μου. Δεν έκλαψα, δεν μπορούσα. Είχα παγώσει. Ο ψηλός στρατιώτης με πλησίασε και κάτι είπε. Δεν καταλάβαινα, οι άλλοι γέλασαν. Μου έδωσε ένα δυνατό χαστούκι, κάρφωσε το σπαθί του στην κοιλιά μου και όρμησε καταπάνω μου. Μια στιγμή πριν ακουμπήσει το πρόστυχο, βρωμερό του στόμα στο δικό μου, ένας άνδρας ξεπρόβαλλε μέσα από τους καπνούς σαν Άγγελος πάνω στο άλογο του και του πήρε το κεφάλι. Άπλωσε το χέρι του και με σήκωσε. Με άφησε λίγα μέτρα παραπέρα.

«Περίμενε εδώ» είπε και χαμογέλασε. Όρμησε στην μάχη. Ήταν τόσο μα τόσο καλός πολεμιστής, που δεν πρόλαβε κανείς να τον ακουμπήσει. Τους περισσότερους τους αφάνισε ολομόναχος, ενώ οι υπόλοιποι τράπηκαν σε φυγή. Για μια στιγμή η φαντασία μου οργίασε στην θέα του υπεράνθρωπου μαχητή. Αφού τελείωσε μαζί τους, ήρθε πάλι κοντά μου. Το πρόσωπο του έδειχνε διαβολικό και παγωμένο, αλλά δεν με ενδιέφερε, μου είχε σώσει τη ζωή. Ταξιδέψαμε πολλές ώρες, τόσες πολλές που έχασα το μέτρημα. Φτάσαμε σε μια μεγάλη κοιλάδα, όπου με εναπόθεσε και άναψε φωτιά.

«Πρέπει να σε φροντίσω, έχεις χάσει πολύ αίμα» ψιθύρισε. Ξαφνικά έχασα τις αισθήσεις μου. Εύπνησα το επόμενο πρωί, αν και είχα την αίσθηση πως είχα κοιμηθεί μια ολόκληρη εβδομάδα, και κατά ένα περίεργο τρόπο δεν πονούσα, δεν ένιωθα πληγωμένη, δεν ένιωθα κούραση ή θλίψη για τον θάνατο των γονέων μου. Το μόνο που ήθελα, που ένιωθα βαθιά μέχρι το μεδούλι, ήταν να εξαφανίσω την απειλή που μου στέρησε την παλιά ζωή μου.

«Τι μου συνέβη;» ρώτησα και ακούμπησα το χέρι του. Ήταν παγωμένος, λες και στις φλέβες του δεν έρεε αίμα, λες και η καρδιά του δεν χτυπούσε.

«Τώρα είσαι καλά. Θέλω να ξέρεις πως αναγκάστηκα να το κάνω. Αναγκάστηκα να σε κάνω σαν εμένα.

Το δώρο μου θα σε βοηθήσει να υπερασπιστείς την Αυτοκρατορία του Θεού» απολογήθηκε και βγήκε έξω από την αυτοσχέδια σκηνή που είχε φτιάξει. Τα βήματα μου ακούστηκαν πίσω του ανάλαφρα, καθώς τον ακολούθησα δισταχτικά. «Τώρα πια δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Δεν χρειάζεται να είσαι το θύμα, μπορείς να γίνεις ο θύτης. Άρπαξε την ευκαιρία που σου δόθηκε και γίνε εσύ απειλή για τους άλλους, δίχως έλεος, δίχως τύψεις.» σχολίασε με ένα αμυδρό μειδίαμα, ανέβηκε στο μαύρο άλογο του και χάθηκε ακριβώς όπως είχε έρθει, σαν τον άνεμο. Και ειλικρινά ακολούθησα την συμβουλή του, από τη στιγμή που αντιλήφθηκα πόσο δυνατή είχα γίνει. Μπορούσα να παλέψω σαν μαχητής που εκπαιδεύτηκε στην Άπω Ανατολή, μπορούσα να κρυφτώ στις σκιές και να παραμείνω εκεί κρυμμένη για μέρες δίχως να με αντιληφθούν. Κατείχα την τέχνη του σπαθιού καλύτερα και από τους Βασιλικούς Φρουρούς. Ήμουν σπουδαία και δυνατή. Η φήμη μου σταδιακά απλώθηκε πάνω από τους ομιχλώδεις λόφους, τρομάζοντας και συναρπάζοντας. Και τότε επιτέλους, ύστερα από τρία χρόνια αναμονής βρέθηκα στο πεδίο της μάχης απέναντι από τον στρατό που είχε ξεκληρίσει την οικογένεια μου και, ακόμα κυριότερα, είχε κλέψει την ζωή μου. Το πρόσωπο μου σφίχτηκε άγρια, κάτω απ’ τις σταγόνες της βροχής που άρχισαν να το μαστιγώνουν. Στιγμές μετά άρχισα να τρέχω με το χρυσό μου άλογο, κραδαίνοντας το σπαθί και ουρλιάζοντας προς το μέρος τους, σαν τρελή. Η λόγχη μου συναντούσε τα σώματα τους αβίαστα, σωριάζοντας τα, διαμελισμένα. Όταν τελείωσα μαζί τους κοίταξα ψηλά στον ουρανό. Ένωθα αφόρητη ικανοποίηση να κουρνιάζει στο στέρνο μου κι ένα αίσθημα ανακούφισης να καλύπτει το κενό που είχε αφήσει η απώλεια των δικών μου. Το φεγγάρι είχε απωθήσει την μαύρη συννεφιά και έστεκε μονάχο του στον θεοσκότεινο ουρανό, υπενθυμίζοντας μου πως είμαι ακριβώς σαν κι εκείνο. Μόνη και επιβλητική. Σήμερα, αύριο και πάντα. Στην ατελείωτη αιωνιότητα που μου επέβαλλε η μαγική μου φύση.

ΑΛΙΚΗ ΒΡΑΧΑΣΩΤΑΚΗ

Ο Χάρης και το ζωτικό

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό ξύλινο σπίτι στο δάσος, δίπλα σε μία λίμνη, ζούσε ο εφτάχρονος Χάρης μαζί με τους γονείς του. Ο Χάρης, το έλεγε και το όνομα του άλλωστε, ήταν όλο χάρη, με όμορφα ξανθά μαλλιά και μελιά μάτια. Δίπλα από το ξύλινο σπίτι, οι γονείς του Χάρη είχαν ένα όμορφο στάβλο. Εκεί ζούσαν δυο πανέμορφα άλογα, μια αγελάδα, τρεις πάπιες, δυο πρόβατα, τέσσερις κότες και δυο κατσίκες. Δεν τα λες και λίγα! Να μην ξεχάσουμε και τον Ρεξ, τον πιστό σκύλο του Χάρη. Ήταν και αυτός 7 χρόνων. Ο Χάρης, παρόλο που ήταν μόνο εφτά, ήταν πάντα πρόθυμος να βοηθήσει και ευγενικός με τα ζώα. Ναι, ναι! Κάθε πρωί που έπαιρνε τα αυγά από τις κότες, τους έλεγε “ευχαριστώ”, κι εκείνες βέβαια πάντα του έδιναν τα αυγά τους. Μετά τα πήγαινε στη μαμά του για να φτιάξει πρωινό. Ο μπαμπάς του άρμεγε την αγελάδα και έφερνε το γάλα στο σπίτι. Και μετά ο Χάρης πήγαινε να την χαϊδέψει και να την ευχαριστήσει για το γάλα. Μιλούσε συχνά στα ζώα, δεν ήξερε βέβαια αν τον καταλάβαιναν, αλλά εκείνον δεν το ένοιαζε. Όταν ο μπαμπάς του πήγαινε βαθιά στο δάσος να κόψει ξύλα, ο Χάρης πήγαινε μαζί του, δεν τρόμαζε, ήταν θαρραλέος, αλλά και έξυπνος. Ήξερε πολύ καλά τα μέρη στο δάσος που ήταν επικίνδυνα και γνώριζε εξίσου καλά το δρόμο για να επιστρέψει στο σπίτι του. Τώρα πλησίαζε η εποχή για να κόψουν ξύλα, μιας και ήταν ήδη Νοέμβριος.

Το επόμενο πρωί, μετά που ευχαρίστησε τις κότες και την αγελάδα για το πρωινό του, ξεκίνησε με χαρά μαζί με τον μπαμπά του να κόψουν ξύλα. Έπρεπε να μαζέψουν πολλά, για να είναι προετοιμασμένοι για τον χειμώνα. Μαζί με τα ξύλα, ο μπαμπάς του πάντα έβρισκε και το τέλειο έλατο για τα Χριστούγεννα. Πώς του άρεσαν τα Χριστούγεννα! Το σπίτι ήταν στολισμένο με χρωματιστές μπάλες και όμορφα γυαλιστερά στολίδια και, μπροστά στο τζάκι, η μαμά του έβαζε μια τεράστια άδεια κάλτσα, που όμως το πρωί των Χριστουγέννων ήταν γεμάτη γλυκά και λιχουδιές. Και κάτω από το στολισμένο έλατο, πάντα τον περίμενε μια έκπληξη! Το δώρο που επιθυμούσε και ονειρευόταν κάθε βράδυ για έναν ολόκληρο χρόνο. Πως γίνεται αυτό; Μια φορά ρώτησε τους γονείς του, κι εκείνοι του απάντησαν πως ο Άγιος Βασίλης, γνωρίζει το όνειρο κάθε παιδιού, και αν εκείνο πραγματικά το αξίζει, το όνειρό του πραγματοποιείται. Όλα αυτά σκεφτόταν ο Χάρης καθώς προχωρούσε με τον μπαμπά του στο δάσος. Πάντα ήταν χαρούμενος όταν πήγαιναν να κόψουν ξύλα γιατί αυτό τον έκανε να νιώθει σπουδαίος και δυνατός, αλλά σήμερα ήταν πιο χαρούμενος επειδή θα έβρισκαν το έλατο. Το κατάλαβε αυτό ο Χάρης επειδή είχαν πάρει το μακρύ μονοπάτι, αυτό που πάει βαθιά στο δάσος εκεί που υπάρχουνε πολλά έλατα. Έσερναν μαζί τους και ένα έλκηθρο για να τα φορτώσουν και πίσω από το έλκηθρο ακολουθούσε ο Ρεξ.

Μάζεψαν πολλά ξύλα τα φόρτωσαν στο έλκηθρο και κατευθύνθηκαν προς το μέρος του δάσους με τα έλατα. Λίγο πριν φτάσουν, ο Χάρης δεν μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό του, άρχισε να τραγουδά, να γελά, να μιλά ακατάπαυστα στον μπαμπά του για τα Χριστούγεννα και για το δώρο

που ονειρευόταν. Αλλά ξαφνικά, σε μια στιγμή, ο ενθουσιασμός κόπηκε. Σταμάτησαν να περπατούν και στάθηκαν γεμάτοι έκπληξη να κοιτούν το δάσος με τα έλατα... ποια έλατα ; Δεν υπήρχε τίποτα ! Μόνο χορτάρι ! Δεν υπήρχαν έλατα. Κοίταξαν τριγύρω με απορία, μήπως είχαν πάρει λάθος δρόμο, αλλά, όχι, ήταν στο σωστό μέρος. Απογοήτευση και απορία ήταν τώρα στο μυαλό του Χάρη καθώς επέστρεφαν στο σπίτι. Καμία σκέψη χαράς, κανένα τραγούδι, μόνο απορία.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει για τα καλά όταν έφτασαν στο σπίτι και διηγήθηκαν την απρόβλεπτη κατάσταση στην οποία βρέθηκαν, με κάθε λεπτομέρεια, στην μαμά που τους περίμενε. Δεν μπορούσε ούτε και εκείνη να το εξηγήσει.

“Ούτε ένα έλατο δεν υπήρχε ;”, ρώτησε .

“Οχι πουθενά!”, απάντησε ο μπαμπάς.

Ήταν ώρα για ύπνο, καθώς ήταν ήδη πολύ αργά για τον Χάρη για να μείνει ξύπνιος, αλλά η ένταση της ημέρας δεν τον άφηνε να κοιμηθεί . Ήθελε να μάθει γιατί δεν υπήρχαν έλατα. Έγειρε στο μαξιλάρι του με αυτή να είναι η τελευταία του σκέψη πριν αποκοιμηθεί. Ξύπνησε ξαφνικά μέσα στην νύχτα, άκουσε το γάβγισμα του Ρεξ από τον στάβλο. Όλα τα ζώα ήταν ανήσυχα. Κάθισε στο κρεβάτι του για λίγα λεπτά και περίμενε να ακούσει τον μπαμπά του να ανοίγει την πόρτα αλλά δεν τον άκουσε. Τα ζώα και ο Ρεξ συνέχισαν να φωνάζουν. Ο Χάρης, θαρραλέος καθώς ήταν, σηκώθηκε και πήγε να δει γιατί τα ζώα έκαναν τόση φασαρία. Διέσχισε την αυλή μέσα στην κρύα νύχτα και άνοιξε την πόρτα του στάβλου. Κι εκεί, στην μέση του στάβλου είδε τα ζώα να έχουν σχηματίσει ένα κύκλο και ανάμεσα τους ήταν... ήταν... ήταν ένα ξωτικό; Έτσι νόμισε. Είχε άκουσε από ιστορίες που του διάβαζε η μαμά. Μα δεν είχε ακούσει ποτέ κάποιον να λέει ότι είχε δει ένα. Τα ξωτικά ήταν μικρόσωμα πλάσματα με μαγικές δυνάμεις, και σκοπός τους ήταν να βοηθάνε τον Άγιο Βασίλη, να κατασκευάζει παιχνίδια και να προετοιμάζουν τους τaráνδους, να έχουν τη λίστα με τα κακά και τα καλά παιδιά και να κρατάνε μυστική την τοποθεσία του χωριού του Άι Βασίλη. Παρόλο που τα ξωτικά ήταν αγαθά, πολύ εύκολα μπορούσαν να γίνουν μοχθηρά. Έτσι έγραφε στο βιβλίο. Το ξωτικό ήταν ντυμένο με αστραφτερά ρούχα και φορούσε στο κεφάλι του ένα σκούφο με μυτερή άκρη. Ο Χάρης πλησίασε και άκουσε το ξωτικό να λέει στα ζώα, “... να χτυπήσει αυτό το κουδούνι τρεις φορές και θα έρθω.”

Τα ξωτικά, επειδή έχουν μαγικές δυνάμεις μπορούν και επικοινωνούν με τα ζώα. Όταν το ξωτικό γύρισε το κεφάλι του και είδε τον Χάρη, τον πλησίασε, δεν ξαφνιάστηκε καθόλου .

“Γεια σου Χάρη, είμαι ο Πέπερ. Ήρθα να ζητήσω βοήθεια γιατί κινδυνεύουν τα Χριστούγεννα! Είμαι ο φρουρός του μυστικού περάσματος του χωριού του Άι Βασίλη. Το κλειδί που ανοίγει την πύλη για το πέραςμα χάθηκε, κάθε βοήθεια για να το βρω είναι ευπρόσδεκτη! Ο Χάρης ένωσε σπουδαίος, ένα ξωτικό να ζητά την βοήθεια του.

“Πώς είναι το κλειδί ;” ρώτησε .

“Είναι αόρατο”, απάντησε το ξωτικό.

Και ο Χάρης με μιας ένωσε πάλι απογοήτευση.

“Και πώς θα το βρω αφού δεν μπορώ να το δω ;” ρώτησε πάλι ο Χάρης .

“Δεν θα το δεις εσύ, εκείνο θα σε δει. Είναι μαγεμένο. Μόνο τα ξωτικά και τα ζώα μπορούν να το δουν. Όχι οι άνθρωποι. Αν όμως κάποιος είναι άξιος τότε το κλειδί θα του εμφανιστεί.”

Δεν ήξερε τι να σκεφτεί.

“Και πώς κινδυνεύουν τα Χριστούγεννα; Αν το κλειδί χαθεί, τότε κανείς δεν θα μπορέσει να περάσει από το μυστικό πέρασμα”, είπε ο Χάρης.

“Είσαι πολύ έξυπνος Χάρη μου, σωστά το βρήκες, κανένας δεν θα μπορέσει να μπει, αλλά και κανένας δεν θα μπορέσει να βγει”.

“Κι εσύ πως βγήκες ;”

Εγώ, επειδή είμαι ο φύλακας μπορώ να μπω και να βγω όποτε θέλω, όμως μονάχα εγώ κανένας άλλος.”

“Δηλαδή... ούτε ο Άγιος, ούτε οι τάρανδοι;” ρώτησε ξανά ο Χάρης.

“Σωστά!” , απάντησε ο Πέπερ.

Ο Χάρης έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα σιωπηλός και σκεφτικός. “Εντάξει!”, είπε αποφασιστικά, “θα σε βοηθήσω να το βρεις.”

“Σε ευχαριστώ!”, του απάντησε ο Πέπερ. “Τα ζώα συμφωνήσαν να σε οδηγήσουν, επειδή είσαι πάντα ευγενικός και τους φέρεις με σεβασμό. Να θυμάσαι όμως πως δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν. Πρέπει να φύγω, να καλέσω και τα ζώα στο δάσος.”

Και εξαφανίστηκε.

Τα ζώα έμειναν να κοιτούν τον Χάρη και εκείνος στο μυαλό του είχε αρχίσει να καταστρώνει το σχέδιο του για την διάσωση των Χριστουγέννων. Πάντα μιλούσε στα ζώα και τώρα που ήξερε πως τον καταλάβαιναν, άρχισε να τους εξηγεί το σχέδιο. Το πρωί θα ξεκινούσαν. Βγήκε τρέχοντας από τον στάβλο, ανέβηκε στο δωμάτιο του, έφτιαξε το σακίδιο του και πήρε τις προμήθειες του. Μια πυξίδα, ένα παγούρι με νερό, ξηρούς καρπούς με σταφίδες και το κουδούνι που του έδωσαν τα ζώα για να καλέσει τον Πέπερ. Ήταν έτοιμος. Έπεσε για ύπνο και το πρωί θα ξεκινούσε την αναζήτηση του.

Σηκώθηκε νωρίς, έτρεξε να φέρει τα αυγά που του είχαν αφήσει οι κότες και τα έδωσε στη μαμά να του ετοιμάσει το πρωινό του. Έφαγε με βιαστικές μπουκιές χωρίς να πει κουβέντα για το χαμένο κλειδί και ανέβηκε στο έλκηθρο μαζί με τον μπαμπά του για να πάνε να κόψουν ξύλα. Είχε σκοπό να ψάξει στη διαδρομή αλλά, δεν πρόλαβε καλά καλά να ξεκινήσει και είδε από τον στάβλο να του κάνει νόημα ένα ξωτικό, ένα άλλο ξωτικό ντυμένο με φτωχά ρούχα, όχι γυαλιστερά όπως του Πέπερ. Κατέβηκε τότε από το έλκηθρο και έτρεξε στον στάβλο.

“Χάρη, που πας, δεν θα έρθεις;” φώναξε ο μπαμπάς.

“Όχι, θα μείνω εδώ σήμερα”. Ο μπαμπάς έφυγε μαζί με τον Ρεξ και ο Χάρης τρύπωσε στον στάβλο.

“Που είσαι ;”, ψιθύρισε .

“Εδώ”, ακούστηκε μια τρομαγμένη φωνή πίσω από τη πόρτα .”Είμαι ο Γουίλι. Όλοι στο χωριό μάθαμε για το χαμένο κλειδί και είμαστε πολύ ανήσυχoi. Έφυγα από το χωριό και ήρθα να βοηθήσω να το

βρούμε μαζί”.

“Εντάξει”, είπε ο Χάρης. “Τα ζώα έχουν ήδη ξεκινήσει, θα τα ακολουθήσω κι εγώ, κι εσύ θα έρθεις μαζί μου, θα ξεκινήσουμε από την λίμνη. Έχω πει στις πάπιες να έχουν το νου τους και μετά θα συνεχίσουμε προς το δάσος με τα έλατα. Χθες πήγαμε αλλά δεν είχε ούτε ένα, νομίζω πως ίσως αυτό να είναι στοιχείο για το κλειδί. Όποιος το βρει πρώτος θα χτυπήσει το κουδούνι τρεις φορές”.

“Ωραίο το σχέδιο σου, όμως ποιος θα μείνει εδώ; Μήπως να μείνω να ψάξω εγώ εδώ;”. Χωρίς να το καλοσκεφτεί ο Χάρης συμφώνησε. Άφησε τον Γουίλι στον στάβλο και ξεκίνησε να περπατά προς τη λίμνη.

Οι πάπιες δεν είχαν δει κάτι και ο Χάρης συνέχισε να ψάχνει προς το δάσος μέχρι που έφτασε στο δάσος που υπήρχαν τα έλατα. Εκεί σταμάτησε και άνοιξε το σακίδιο του, έβγαλε λίγες σταφίδες για να πάρει ενέργεια και μετά του ήρθε στο νου η συνάντηση με τον Γουίλι. Θυμήθηκε τα λόγια του Πέπερ: “...κανένας δεν μπορεί να περάσει από την μυστική πύλη, ούτε καν ο ίδιος ο Άγιος Βασίλης...” Πως πέρασε ο Γουίλι; Κάτι του έλεγε πως ήταν ώρα να γυρίσει πίσω στον στάβλο.

Στον δρόμο για την επιστροφή συνάντησε τα ζώα του δάσους που ούτε αυτά, δυστυχώς, δεν είχαν καταφέρει να βρουν τίποτα. Και όσο πλησίαζε προς το σπίτι του συνάντησε και τα ζώα του στάβλου που και αυτά είχαν την ίδια ατυχία. Κάτι δεν του άρεσε του Χάρη σε αυτή την ιστορία. Όταν έφτασε στο σπίτι έτρεξε αμέσως τον στάβλο. Είχε σκεφτεί ένα σχέδιο, που αν πετύχαινε, θα έβρισκε το κλειδί.

“Γουίλι,” φώναξε. Το βρήκα! Το βρήκα! Θα χτυπήσω το κουδούνι να έρθει ο Πέπερ!” Ο Γουίλι εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά του.

“Το βρήκες; Πως είναι δυνατόν;”

Μέχρι να τελειώσει τα λόγια του ο Γουίλι, ο Χάρης είχε χτυπήσει το κουδούνι τρεις φορές και ο Πέπερ εμφανίστηκε μπροστά του.

“Χάρη, το βρήκες; Που είναι;”

“Ναι, είναι στην τσέπη του Γουίλι”, απάντησε το Χάρης .

“Του Γουίλι;”

Γύρισε και είδε τον Γουίλι πίσω του.

“Δώσε μου το κλειδί.” του είπε.

“Δεν το έχω εγώ. Εγώ ήρθα εδώ για να σε βοηθήσω”.

Τότε ο Χάρης είδε κάτι να λαμпуρίζει στα φτωχά ρούχα του Γουίλι, μέσα από το πουκάμισο του κάτι έλαμπε.

“Δεν είναι στη τσέπη του, κρέμεται στο λαιμό του.”

“Το βλέπεις;” απόρησαν και δυο.

“Ναι, να το!”

Και έδειξε στο λαιμό του Γουίλι. Μην μπορώντας να κρυφτεί πια ο Γουίλι, έβγαλε το μαγικό κλειδί από τον λαιμό του και το έδωσε στον Πέπερ.

“Πριν γυρίσουμε πίσω, θέλω να μου εξηγήσεις γιατί το έκλεψες,” είπε ο Πέπερ.

“Ηθελα να είμαι εγώ εκείνος που θα φυλάει την πύλη για το πέρασμα. Ήθελα εγώ να είμαι το πιο σημαντικό ξωτικό”.

Ο Πέπερ ευχαρίστησε τον Χάρη που, χάρις στο θάρρος, την αφοσίωση του και το έξυπνο πνεύμα του τα Χριστούγεννα σώθηκαν. Όλα τα ζώα στο στάβλο σαν να ζητωκραύγασαν, έτσι φάνηκε στον Χάρη, λες να μπορεί πλέον να καταλαβαίνει κι εκείνος τα ζώα; Ο Γουίλι και ο Πέπερ εξαφανίστηκαν και ο Χάρης ένιωσε ανακούφιση που όλα τα παιδιά θα χαρούν και φέτος τα δώρα τους. Τα Χριστούγεννα σώθηκαν!

Την επόμενη μέρα ο μπαμπάς γύρισε με το ομορφότερο έλατο φορτωμένο στο έλκηθρο. Το στόλισαν στο σαλόνι. Η μαμά κρέμασε μπροστά στο τζάκι την κάλτσα του Χάρη. Για έναν ολόκληρο μήνα περίμενε τον Άγιο Βασίλη με το δώρο του.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, ο Πέπερ εμφανίστηκε στο δωμάτιο του. “Επειδή έσωσες τα Χριστούγεννα, σου έχουμε ετοιμάσει ένα ιδιαίτερο δώρο”.

Ο Χάρης ακολούθησε τον Πέπερ μέχρι το στάβλο, και αυτό που αντίκρισε δεν το είχε δει ούτε στα πιο τρελά του όνειρα! Δεν πίστευε στα μάτια του! Εκεί μπροστά στα μάτια του, μέσα στον στάβλο του ήταν ο Άγιος Βασίλης με το έλκηθρο του φορτωμένο δώρα! Τα μάτια του βούρκωσαν από ευτυχία και χαρά και ένιωθε πως το πρόσωπο του θα έσκαγε από το τόσο πλατύ του χαμόγελο.

“Σε ευχαριστώ Χάρη! Η ευγένεια είναι ανεκτίμητη, είναι ένα αληθινό δώρο να έχεις θάρρος, εξυπνάδα, καλή ανατροφή και κοινή λογική. Η επιμέλεια και η ευστροφία αξίζουν. Αντίθετα, όπως στην περίπτωση του Γουίλι, η ανυπακοή και η αταξία δεν αμείβεται”, είπε ο Άγιος. “Τι λες; Θέλεις να έρθεις να μοιράσουμε τα δώρα;”

Χωρίς δεύτερη σκέψη ο Χάρης πήδηξε πάνω το έλκηθρο, χαιρέτισε τα ζώα και δεν πήρε ούτε στιγμή τα μάτια του από τον Άγιο.

-
“Χρόνια πολλά σε όλους!” φώναξαν, και έφυγαν να μοιράσουν τα δώρα σε όλα τα καλά παιδιά που ήταν γραμμένα στην λίστα του Άγιου. Και ήταν πάρα πολλά!

ΝΑΣΟΣ ΠΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ηλύσια

Η ιστορία μου αρχίζει από το τέλος. Το τέλος το δικό του και το δικό μου, το τέλος το αέναο που με λαχτάρα προσμένουμε να μας λυτρώσει από τα βασανιστήρια της φυγής μας από τα απέραντα του Άδη τα παλάτια. Το τέλος το πάντα απογοητευτικό, καθώς αποτυγχάνουμε να ολοκληρώσουμε το πεπρωμένο μας. Ένα πεπρωμένο που έχουμε αποφασίσει να καθορίσουμε εμείς για τους εαυτούς μας ενάντια σε θεούς και ημίθεους, νεκρούς και ζωντανούς, συμμάχους και εχθρούς. Το πεπρωμένο μας θα το κατακτήσουμε όταν ξανατραγουδήσουμε στα λιβάδια των Ηλυσίων, ο Ορφέας με την λύρα του και εγώ με την φωνή μου, για να πειστεί η λαμπερή Περσεφόνη να κατέβει από τη Γη και να φέρει την άνοιξη στα Τάρταρα και στην παγερή καρδιά του Άδη. Με την ελπίδα να δώσει ο άρχοντας των νεκρών του κόσμου, την εντολή στον Χάροντα για μια φορά μονάχα, να διασχίσει με την νεκρική του βάρκα το πορφυρό ποτάμι του Αχέροντα σε κατεύθυνση αντίθετη, προς την ελευθερία του ολόλαμπρου ουρανού και στις σονάτες των πουλιών που τον κυριεύουν.

Κάθε τέλος και μια καινούρια αρχή και εμείς να συνεχίζουμε να μαχόμαστε με ασπίδα τον έρωτά μας και σπαθί μας την ελπίδα. Σε κάθε αρχή θα περιπλανηθούμε στα Τάρταρα του κάτω κόσμου, από την αρχή μέχρι το τέλος του χρόνου, μέσα στο λαβύρινθο των αναμνήσεων και των μαρτυριών μας, πάνω στα οποία έχει χτιστεί η προσωπική μας φυλακή. Χωρίς ποτέ να βλέπω τη μορφή του αγαπημένου μου, μα μονάχα να του κρατώ το χέρι σφιχτά, καθώς αυτός ανάμεσα στους λαβύρινθους του Άδη με καθοδηγεί. Όταν όμως η λαχτάρα μου να τον αντικρίσω ξανά γίνει αβάσταχτη, όλα ξαφνικά χάνονται και ξεκινάμε πάλι από την ίδια αρχή. Αναδυόμενοι από τις πηγές που αναβλύζουν πορφυρές με το αίμα των νεκρών των αιώνων, στεκόμαστε ξανά απέναντι από τον Άδη να μας αντικρίζει περιφρονητικά για την βέβαιή μας νέα αποτυχία. Όταν η λαχτάρα μου να τον αντικρίσω καταφέρει να γίνει δύναμη να συνεχίσουμε να διαβαίνουμε το πεπρωμένο, αναδυόμεστε από τις πορφυρές πηγές των νεκρών των αιώνων να συναντήσουμε τον Κέρβερο που μας κοιτάει καρτερικά και περιπαικτικά.

Ο θηριώδης φύλακας του κάτω κόσμου περιμένει να μας αντιμετωπίσει, βέβαιος για την επόμενη μας αποτυχία. Τα τρία του κεφάλια τρομερά να τυφλώνουν την κάθε μας σκέψη, τα μάτια του φλογερά να λαμπαδιάζουν τη ψυχή μας και τα σαγόνια του αιμοβόρα να πετρώνουν την περπατησιά μας. Και όμως πρέπει να βρούμε τη δύναμη μαζί, να ημερεύσουμε το κτήνος σαν να ήταν το δικό μας το αγέννητο παιδί. Όταν όμως το τέρας απέναντί μας αντιληφθεί την παραίτησή και την κόπωση μας, τις σάρκες μας θα σκίσει, τα σωθικά μας θα κατασπαράξει και τα κόκκαλά μας θα θάψει στις πιο σκοτεινές γωνιές των Ταρτάρων. Αναδυόμενοι από το μουχλιασμένο χώμα των θαμμένων νεκρών των αιώνων, ο Άδης θα μας αντικρίζει χλευαστικά για ακόμα μια βέβαιή μας αποτυχία και εκστασιασμένος να ξεκινήσει το μαρτύριο μας ξανά από την αρχή. Όταν το τέρας εν τέλει αντιληφθεί την υπομονή και την στοργή μας

και ακούσει το τρυφερό νανούρισμά μας, τότε γαλήνια θα υπακούσει την προσταγή μας και θα μας επιτρέψει να διαβούμε στον ανθισμένο και ευωδιαστό Ασφόδελο Λειμώννα.

Εκεί όπου τελικά, θα μας περιμένουν οι τρεις φύλακες του εαυτού μας. Με τις τύψεις και τις ενοχές αβάσταχτα να βαραίνουν τους ώμους μας, όπως αιώνια υπομένει να σηκώνει ο Σίσυφος τον βράχο. Οφείλουμε να τις ξεπεράσουμε την μια μετά την άλλη, ειδάλλως να χαθούμε στα χαοτικά μονοπάτια του χρόνου και όποια πρόοδο έχουμε καταφέρει να χαθεί ξανά και πάλι. Πρώτη θα αντιμετωπίσουμε την αμείλικτη Αληκτώ, με σκοπό να καταλαγιάσουμε την οργή που καίει τα σωθικά μας για το μαρτύριο που άλλοι μας το έχουν ορίσει. Όταν την Αληκτώ κατευνάσουμε, θα εμφανιστεί η αδερφή της η αδυσώπητη η Μέγαιρα, την οποία για να ξεπεράσουμε θα κληθούμε να μετατρέψουμε τον φθόνο, που κρυφά φωλιάζει μέσα στις καρδιές μας για την ελευθερία των ερωτευμένων του πάνω κόσμου, σε ελπίδα και κουράγιο της δικής μας αγάπης. Στο τέλος το πολυπόθητο, προτού καταφέρουμε τις γιγάντιες πύλες των Ταρτάρων να διαβούμε προς τους φωτεινούς λόφους των Ηλυσίων, θα απομένει μονάχα η Τισιφώνη, η γηραιότερη των τριών Ερινυών με τα δολοφονικά και ένοχα φιδίσια μαλλιά της. Στο τέλος θα κοιτάξουμε στα γυμνά τα μέσα μας, να αντλήσουμε την δύναμη την ανυπέρβλητη να συγχωρέσουμε το μίσος που απλώνει η Νύχτα στο μυαλό, για τον θάνατο που αιώνια μας στοιχειώνει. Το θάνατο τον δικό μου.

Κάθε τέλος και μια καινούρια αρχή και δεν τολμώ να θυμηθώ πόσες φορές έχουμε ξαναρχίσει.

NENA XATZHΣIΩMOY

Το Σπίτι της Μαύρης Πέτρας

Είχε αποκοπεί, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, από την οικογένεια και τους φίλους του. Ήθελε πολύ να καθίσει και να γράψει την τέλεια, για εκείνον, ιστορία. Το όφειλε πάνω από όλα στον εαυτό του. Για μια φορά ήθελε να νιώθει πραγματικά ελεύθερος και συνάμα ικανοποιημένος και περήφανος για τον εαυτό του.

Το τελευταίο καιρό, ο Τζέισον είχε περάσει σε ακραίες μεθόδους για να βρει την έμπνευση του. Είχε αρχίσει να χάνει τα λογικά του και τον εαυτό του, για να εκπληρώσει αυτόν τον στόχο, και όλο αυτό δίχως αποτέλεσμα. Είχε αρχίσει να τον πιάνει μια απέραντη απελπισία.

Ένιωθε πως χρειαζόταν να ξεκουραστεί και να καθαρίσει το μυαλό του. Να προσπαθήσει να βρει την έμπνευση με έναν άλλον τρόπο, πιο νηφάλιο. Είχε αρχίσει νιώθει πως πνίγεται στην εκκωφαντική φασαρία της πόλης. Χρειαζόταν ησυχία και λίγο πιο αργούς ρυθμούς στη ζωή του.

Την Παρασκευή το πρωί έφυγε για εκδρομή. Έφτασε σε ένα γραφικό, μικρό χωριό, λίγα χιλιόμετρα έξω από τη πόλη, στους πρόποδες του βουνού και ήταν μέσα σε ένα δάσος από ψηλά έλατα και κυπαρίσσια. Το χωριό αποτελούνταν από χαμηλά σπιτάκια από πέτρα και τούβλα, πράγμα που το έκανε μουντό και άχρωμο. Ο καιρός ήταν αρκετά χειμωνιάτικος, με υγρασία, καταχνιά και πυκνή συννεφιά και έτσι το χωριό γινόταν πιο μουντό και κάπως καταθλιπτικό. Οι κάτοικοι, αν και ευγενικοί, ήταν επίσης ψυχροί και σιωπηλοί. Αυτό, βέβαια, εξυπηρετούσε τον στόχο του Τζέισον, όσον αφορά το γράψιμο.

Ο Τζέισον πήγε στο μικρό ξενοδοχείο όπου θα περνούσε αυτές τις μέρες. Δεν ήταν έτοιμος να πιάσει δουλειά, έτσι πρώτα ταχτοποιήθηκε και έπειτα πήγε μια βόλτα στο χωριό, για να φωνίσει και κάποια πράγματα από το παντοπωλείο. Καθώς πήγε στο ταμείο να πληρώσει, τυχαία άκουσε μια κοπέλα και έναν νεαρό που μιλούσαν για κάτι πολύ παράξενο και ανατριχιαστικό, έναν άλλον νεαρό που βρέθηκε νεκρός σε ένα σπίτι, το αποκαλούσαν “το σπίτι της μαύρης πέτρας». Τότε ο Τζέισον διέκοψε τα παιδιά και τους ρώτησε για ποιο πράγμα ακριβώς μιλούσαν. Τα παιδιά δυσανασχέτησαν, γιατί τους φάνηκε πολύ περίεργος, αλλά του απάντησαν στο ερώτημά του.

«Πριν δύο μέρες βρέθηκε νεκρός σε αυτό το σπίτι ένας φίλος μας! Του άρεζε να πηγαίνει εκεί. Έλεγε πως ένιωθε πολύ κοντά στον εαυτό του, μια αύρα δυνατή να το διαπερνά και να τον κάνει δυνατότερο και ικανότερο! Δε μπορούσε να το εξηγήσει με απλά λόγια, αλλά κάθε φορά που πήγαινε, γυρνούσε με τεραστία αυτολεποίτηση, κάποιος θα την έλεγε και έπαρση. Πίστευε πως αυτό το σπίτι ήταν μαγικό!» είπε η κοπέλα.

«Βέβαια, δεν είναι και ένα συνηθισμένο σπίτι, εδώ που τα λέμε!» συμπλήρωσε ο νεαρός.

Ο Τζέισον, αυτόματα, γεμάτος περιέργεια, ρώτησε τι συνέβαινε με αυτό το σπίτι και τότε η νεαρός του απάντησε:

«Εδώ και χρόνια λέγονται πολλές ιστορίες για το σπίτι, κανένας όμως δεν μπορεί να πει με σιγουριά τι το κάνει τόσο ξεχωριστό. Άλλοι λένε πως είναι μαγικό, άλλοι πως είναι καταραμένο, όλοι συμφωνούν σε ένα πράγμα, πως σίγουρα δεν είναι ένα συνηθισμένο σπίτι! Λέγεται πως ένας δαίμονας κατοικεί εκεί, ενώ άλλοι λένε πως ζει ένα αερικό που πραγματοποιεί ευχές. Δύσκολο να πει κανείς! Όσοι πηγαίνουν σε αυτό το σπίτι, δένονται και εθίζονται με την ενέργειά του.»

«Το τελευταίο διάστημα, αυτός ο φίλος μας διέμενε εκεί!» Συμπλήρωσε η κοπέλα. «Από μικρά ακούγαμε διάφορες ιστορίες για αυτό το μέρος. Θέλαμε να δούμε με τα μάτια μας τι ισχύει και τι όχι. Έτσι, πριν από ένα μήνα περίπου, ένα βράδυ, πήγαμε μαζί του και με δύο ακόμα φίλους μας, να το εξερευνήσουμε, Ο Μπεν, το παιδί που έχασε τη ζωή του, είχε εκστασιαστεί με το σπίτι. Συνέχεια μας ρωτούσε αν ακούγαμε διάφορα πράγματα, αλλά εμείς του απαντούσαμε αρνητικά»

«Το σπίτι ήταν όντως φρικιαστικό, χωρίς ρεύμα, εγκαταλελειμμένο, μέσα στη σκόνη, τη μούχλα και τις αράχνες, σου δημιουργεί μια ανατριχίλα. Πέραν από τους ήχους των αρουραίων που έκοβαν βόλτες, δεν ακούγαμε τους ψιθύρους που μας έλεγε» Είπε με τη σειρά του ο νεαρός.

«Δε δώσαμε σημασία, νομίζαμε πως μας έκανε πλάκα για να μας φρικάρει! Δεν βρήκαμε κάτι αξιόλογο και φύγαμε. Ο Μπεν, μας ομολόγησε πως συνέχισε να επισκέπτεται το σπίτι, δεν ήθελε όμως να μας πει τι έκανε εκεί.», συμπλήρωσε η κοπέλα.

«Αλλά πριν από περίπου δυο βδομάδες, ξεκίνησε να λέει αλλόκοτα πράγματα! Μιλούσε για ένα αερικό, ένα φάντασμα ή άγγελο, δε ξέρω, που τον διάλεξε, για να τον καθοδηγεί! Είχε αλλάξει συμπεριφορά! Από το κλειστό και ανασφαλές παιδί, έγινε ένα παιδί με πρωτοφανή για εκείνον αυτοπεποίθηση και σιγουριά»

«Όσο περνούσε ο καιρός, αυτό πάλι άλλαζε, γινόταν ριψοκίνδυνος και χαοτικός. Σαν να είχε τρελαθεί! Έλεγε αλλόκοτα πράγματα που δεν έβγαζαν νόημα, είχε μια έντονη ψυχωτική συμπεριφορά και είχε κολλήσει τόσο με το σπίτι, που μετακόμισε εκεί! Είχε γίνει με το καιρό και πολύ κυκλοθυμικός, οξύθυμος, είχε ξεσπάσματα!» Σχολίασε η κοπέλα.

«Λίγες μέρες πριν τον θάνατό του, πάθαινε κρίσεις, μας φώναζε και μας ζητούσε να τον σώσουμε από τον δαίμονα που τον ξεγέλασε! Δε ξέραμε τι να κάνουμε και πως να βοηθήσουμε! Κάναμε ό,τι μπορούσαμε, αλλά δεν ήταν αρκετό για να τον γλυτώσουμε από την καταστροφή! Προχθές έβαλε τέλος στη ζωή του, μέσα σε αυτό το σπίτι!»

Οι δύο νέοι ολοκλήρωσαν την ιστορία τους, Ο Τζέισον τους ευχαρίστησε, πλήρωσε και έφυγε. Γυρνώντας στο ξενοδοχείο, ρώτησε τον ρεσεψιονίστ που βρίσκεται “Το σπίτι της Μαύρης Πέτρας”, τότε ο υπάλληλος, έντρομος, γούρλωσε τα μάτια του.

«Θα μου πεις;» Ρώτησε αυστηρά ο Τζέισον.

«Βεβαίως, είναι στα ερείπια του παλιού χωριού, έξω από το δικό μας. Είναι το μόνο σπίτι που είναι όρθιο».

«Σε ευχαριστώ!» Απάντησε ο Τζέισον και πήρε τα κλειδιά του δωματίου του.

Ο Τζέισον ήθελε πολύ να πάει να επισκεφτεί αυτό το σπίτι, όμως πρώτα ήθελε να κάνει μία έρευνα πάνω σε αυτό. Έτσι έκανε μια βόλτα στο χωριό, το επόμενο πρωί, για να μάθει περισσότερες πληροφορίες. Οι περισσότεροι κάτοικοι δεν είχαν αναφέρει κάτι διαφορετικό από τα δύο παιδιά στο παντοπωλείο. Είχαν καταγραφεί στο παρελθόν και άλλοι θάνατοι, παρόμοιοι με του Μπεν και οι κάτοικοι έδιναν την λογική εξήγηση πως τα άτομα αυτά είχαν βαριά κατάθλιψη. Ο Τζέισον είχε κάπως απογοητευτεί, γιατί στην αρχή πίστευε πως είχε βρει μια πολύ καλή ιδέα για την νέα ιστορία του, αλλά το υλικό του ήταν ελάχιστο και δε βοηθούσε καθόλου. Ξαφνικά μια ηλικιωμένη τον έπιασε βίαια από το μπράτσο. Ο Τζέισον, ξαφνιασμένος και τρομαγμένος την ρώτησε τι ήθελε. Τότε εκείνη του απάντησε:

«Άκουσα τι ψάχνεις, εγώ μπορώ να σε δια φωτίσω! Κάθισε!» του είπε και κάθισαν στο τραπεζάκι έξω από το σπίτι της. Με σοβαρό ύφος άρχισε να του διηγείται την ιστορία του σπιτιού της μαύρης πέτρας.

«Το σπίτι για το οποίο ρωτάς, άνηκε στους προγόνους μου. Κατάγομαι από μια οικογένεια σπουδαίων αστών που ασχολήθηκαν και αφιερώθηκαν στην τέχνη και την επιστήμη. Το σπίτι αυτό ήταν το εξοχικό της οικογένειάς. Κάποτε, γύρω στο 1900, ένας πρόγονός μου ο Φρέντερικ Κουίν είχε το πάθος να γίνει αξιομνημόνευτος συγγραφέας που θα αφήσει ιστορία. Γεννημένος από ανθρώπους τους επιστήμης, οι γονείς του τον καταπίεζαν να ασχοληθεί με την επιστήμη της αρχαιολογίας και της θρησκευολογίας, όμως εκείνος ήθελε να αφιερωθεί στη συγγραφή. Όλοι τον αποθάρρυναν και του έλεγαν πως δεν έχει το ταλέντο να το κάνει. Ο ανασφαλής Φρέντερικ προσπαθούσε να αποδείξει το αντίθετο, μα τα λόγια και οι χλευασμοί όλων, δεν άφηναν τον νου του ελεύθερο. Προσπαθούσε δίχως αποτέλεσμα. Όλοι τον κορόιδευαν για τις ιστορίες που διάβαζε στις συνάξεις.

«Όμως δεν το έβαζε κάτω, προσπαθούσε, με διάφορες μεθόδους. Ξεκίνησε το ποτό, το όπιο, είχε χτίσει αυτό το σπίτι, σαν ησυχαστήριο, για να προσηλώνεται στη δουλειά του με ηρεμία. Ό,τι ιστορία και να έγραφε, δε του άρεζε. Με όλες αυτές τις καταχρήσεις και όλον αυτόν τον εξευτελισμό από τους άλλους, ο Φρέντερικ είχε γίνει ένα ράκος και σκιά του εαυτού του. Πλέον είχε καταλάβει πως έπρεπε να σταματήσει να ονειρεύεται κάτι που δε μπορεί να είναι. Λόγω της ψυχολογικής του κατάστασης, είχε απομονωθεί σ' εκείνο το σπίτι.

«Μία μέρα δέχτηκε μια επίσκεψη από τον πατέρα του. Του μίλησε για μία νέα αρχαιολογική ανακάλυψη που ήθελε οπωσδήποτε να μελετήσει ο γιος του. Ο Φρέντερικ δεν έδειχνε να ενθουσιάζεται, όμως ο πατέρας του επέμενε, γιατί το ταλέντο του στη μελέτη αρχαιολογικών και θρησκευτικών ευρημάτων, ήταν αναμφισβήτητο. Ο Φρέντερικ, σκεπτόμενος πως δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει, δέχτηκε τη πρόταση του πατέρα του. Ταξίδεψαν μέχρι τη Σουηδία για να δουν το εύρημα και να το μελετήσουν. Το εύρημα αυτό ήταν ένα τεράστιο, χοντρό βιβλίο, σκληρόδετο. Οι υπόλοιποι ερευνητές το αποκαλούσαν “Η Βουλγάτα του Διαβόλου”. Το δέος του Φρέντερικ, όταν αντίκρισε αυτό το βιβλίο, ήταν απερίγραπτο. Δεν έπαιρνε τα μάτια του από πάνω του και αμέσως πλησίασε βιαστικά για να το περιεργαστεί. Γυρνούσε και μελετούσε τις σελίδες σαν υπνωτισμένος.

«Ξαγρύπνησε τρία μερόνυχτα, διαβάζοντας τις βλάσφημες σελίδες αυτού του καταραμένου βιβλίου. Κρατούσε και σημειώσεις! Μετά από κάποιες μέρες γύρισε στο σπίτι της Μαύρης Πέτρας,

φανερά αλλαγμένος, ώσπου κατέληξε πολύ ασταθής ψυχολογικά. Είχε μανιώδεις συμπεριφορές και με το παραμικρό γελούσε νευρικά. Στο μεταξύ ξεκίνησε ξανά το γράψιμο. Όλη αυτή η κατάσταση με την ανίερη βίβλο του έδωσε την ιδέα να γράψει τη πιο τρομακτική ιστορία.

«Δε κοιμόταν, δεν έτρωγε και είχε ξεκινήσει ξανά τις καταχρήσεις. Όλη μέρα ήταν κλεισμένος σε εκείνο το σπίτι και έγραφε. Ένα μεσημέρι, είχε πάει από το σπίτι η οικογένειά του, εκείνος, γεμάτος με έναν παρανοϊκό ενθουσιασμό, τους παρότρυνε να διαβάσουν το διήγημα του και να του πουν τη γνώμη τους. Εκείνοι, διστακτικά, πήραν τα χειρόγραφα και ξεκίνησαν να τα διαβάζουν. Είχαν ανατριχιάσει σύγκορμοι, από αυτά που διάβασαν στα χειρόγραφα και τα πέταξαν κάτω, λέγοντας πως αυτά που έγραφε ήταν τόσο αποκρουστικά και διεστραμμένα, που δεν ανήκουν σε ανθρώπινο νου. Δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν την ανάγνωση όλων των σελίδων από τα αποτρόπαια πράγματα που έγραφε ο γιος τους.

«Ο πατέρας του τον επέπληξε και τον ρώτησε από που σκέφτηκε όλα αυτά τα νοσηρά πράγματα που έγραφε, τότε ο Φρέντερικ του απάντησε: “Ο Διάβολος με έβαλε να τα γράψω” και ξεκίνησε να γελάει μανιακά. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα και γυάλιζαν καθώς γελούσε και πετούσε τα χειρόγραφα στον αέρα σαν να ήταν κομφορέτι και επαναλάμβανε την ίδια αυτή φράση. Η οικογένειά του είχε σοκαριστεί από τη συμπεριφορά του. Τον συμβούλεψαν να σταματήσει να γράφει, γιατί δε του κάνει καλό. Τότε εκείνος απάντησε με μια παράνοια στα μάτια: “Ποτέ δε θα σταματήσω να γράφω! Και μετά το θάνατό μου θα γράφω!”

«Λίγες μέρες μετά, το σπίτι του πήρε φωτιά και εκείνος πέθανε μέσα στις φλόγες. Το σπίτι δεν έπαθε καμιά ζημιά, παρά μόνο απέκτησε το χρώμα του εβένου από τις φλόγες. Έκτοτε μένει εκεί ο δαίμονας που κυριεύσε τον Φρέντερικ. Οι πρόγονοί μου έφυγαν από τη πόλη, άλλαξαν και το όνομά τους, για να αποτινάξουν από πάνω τους αυτή τη κατάρα. Όλοι γύρω ήθελαν να ξεχάσουν αυτή την ιστορία. Μετά από γενιές, ο πατέρας μου μετακόμισε εδώ με την οικογένειά του. Η ιστορία αυτή περνάει από γενιά σε γενιά, για να μη μπούμε στο πειρασμό και πάμε σε εκείνο το σπίτι. Όμως εμείς πλέον δεν έχουμε το μυαλό των προγόνων μας. Ούτε επιστήμονες είμαστε, ούτε καλλιτέχνες, δεν έχει να πάρει τίποτα από το μυαλό μας ο δαίμονας. Μα έχει από των άλλων.

«Ο νεαρός Μπεν έγραφε μικρές ιστορίες που τις μοίραζε στο σχολείο, ήταν ταλέντο. Πέρσι ταξίδεψε στη πόλη για να διαγωνιστεί στο διήγημα, και πήρε πολλούς επαίνους, αν και δεν κέρδισε. Για αυτό τον διάλεξε ο δαίμονας. Έπρεπε να συνεχίσει την ιστορία ο Φρέντερικ και μετά το θάνατό του, έτσι διαλέγει τα “δοχεία” του. Άλλωστε το είπε πως θα συνεχίσει να γράφει και μετά το θάνατό του.»

Ο Τζέισον είχε μείνει έκπληκτος από τη περίεργη ιστορία και κοίταξε με δυσπιστία τη γερασμένη κυρία. Δεν μπορούσε να πάρει στα σοβαρά αυτούς τους θρύλους του χωριού περί δαιμόνων. Την ευχαρίστησε ευγενικά και σηκώθηκε για να φύγει. Εκείνη του είπε να προσέχει και να μη πατήσει ποτέ το πόδι του εκεί, γιατί θα έχει κακά ξεμπερδέματα. Εκείνος την καθησύχασε και έφυγε.

Όμως ο Τζέισον, δεν άκουσε τη απόγγο του Φρέντερικ. Ήθελε από μόνος του να διαπιστώσει τι συνέβαινε σε αυτό το σπίτι. Έτσι αποφάσισε να διανυκτερεύσει εκεί.

Το βράδυ έφτασε στο σπίτι της Μαύρης Πέτρας. Δεν είχε κάτι ιδιαίτερο να δει κανείς, μόνο κάτι

λίγα, σκοροφαγωμένα έπιπλα που είχαν απομείνει. Ο Τζέισον ένιωθε πως έχανε το χρόνο του εκεί μέσα, έτσι ξεκίνησε να δουλεύει κάποια πρόχειρα χειρόγραφα για την ιστορία του πάνω στο παλιό γραφείο το Φρέντερικ. Ξαφνικά, καθώς έγραφε τις πρώτες λέξεις, ένα ψυχρό ρεύμα διαπέρασε το κορμί του. Τότε ξεκίνησε να ακούει στα αυτιά του ένα εκκωφαντικό και ανυπόφορο βουητό που του τρυπούσε τον εγκέφαλο. Δεν άντεξε και αφού έβγαλε μία κραυγή έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα.

Είχε ξημερώσει και ο Τζέισον σηκώθηκε από το πάτωμα, σαν να είχε ξυπνήσει από λήθαργο. Τεντώθηκε και κάθισε στο γραφείο. Ξεκίνησε το γράψιμο και το χέρι του έγραφε λέξεις τόσο μηχανικά, σαν να μην έπαιρνε εντολές από τον Τζέισον. Εκείνος προσπαθούσε να το σταματήσει με το άλλο χέρι, μα του ήταν δύσκολο. Άφησε το χέρι του και συνέχισε να γράφει. Διάβαζε τις λέξεις που ήταν στο χαρτί και αυτές περιέγραφαν τόσο φρικτά πράγματα, που μόνο ένα διαβολικό μυαλό θα τα σκεφτόταν και θα τα έγραφε χωρίς καμιά ενοχή και ντροπή. Ο Τζέισον πάλευε να σταματήσει, αλλά έμοιαζε μάταιο. Συνέχιζε το γράψιμο, για να μπορέσει να καταλάβει τι γίνεται. Τότε στο χαρτί γράφτηκε η φράση “Ο Διάβολος με έβαλε να τα γράψω”, ο Τζέισον διάβασε τη φράση και έντρομος μουρμούρισε “Δε το γράφω εγώ αυτό!”